

Kì Định Kim Sinh

Contents

Kì Định Kim Sinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	30
6. Chương 6	35
7. Chương 7	42
8. Chương 8	50
9. Chương 9	56
10. Chương 10	67

Kì Định Kim Sinh

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, nhất thụ nhất công, ảm áp văn, HE. Chuyển ngữ: Quick TranslatorBiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ki-dinh-kim-sinh>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Cánh cửa mở ra rồi khép lại phát ra những tiếng nho nhỏ.

Không ngờ căn phòng nghỉ hẻo lánh này đã có người nhanh chân tới trước. Duẫn Thận Nhất ngậy người một lúc, tay vẫn giữ cửa, do dự một lúc rồi buông ra.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến mình, cũng không cần thiết phải đổi một phòng nghỉ khác. Tối chiếc sô pha bên cửa sổ ngồi xuống, theo thói quen hút một điếu thuốc, rít một hơi rồi từ từ phả ra một vòng khói, nhắm mắt lại, lát lại mở ra, ánh mắt hần dờng trên người nhanh chân hơn kia.

Người ấy ngủ thật say, bên cạnh còn đặt một cặp kính, nửa mặt chôn trong tay, tóc như bị gãi mà trông rối bù, nhìn gương mặt lộ một nửa, trông quen quen mắt?

Hắn là đã từng gặp qua.

Khi tàn thuốc vô ý rơi xuống tay, Duẩn Thận Nhất mới giật mình hoàn hồn, hần thể nhưng lại chăm chú nhìn nửa gương mặt kia đến xuất thần. Tiện tay dụi tàn thuốc, hần bật cười, lắc lắc đầu. Hần nghĩ gì vậy chứ, chỉ là trông quen mắt thôi mà, quá nửa là gặp trên trường đấu, kì thủ đông như vậy, trông quen mặt cũng nhiều, ừ chẳng qua... đại thể là không nhớ tên thôi.

Hắn không bao giờ ấn tượng nhiều lắm với những bại tướng trên bàn cờ của mình, cũng chẳng quan trọng, hần không muốn lãng phí phần tinh lực ấy. Dần dần, cũng bị cho là loại cao ngạo lãnh đạm.

Lại rút một điếu nữa, hút từ từ, ánh mắt dờng nơi bầu trời xanh nhạt ngoài cửa sổ, rồi lại quay đầu nhìn nửa gương mặt đang ngủ say. Một khuôn mặt bình thường như bao khuôn mặt khác, chẳng có điểm đặc biệt hút người nào, vậy mà... nhìn dáng ngủ say ấy, lại lôi kéo cả con sâu ngủ trong Duẩn Thận Nhất chui ra.

Nhìn đồng hồ, còn cách buổi đấu cờ chiều một giờ nữa, ngủ một giấc cũng không vấn đề gì. Lí Mẫn Hân là đối thủ quen thuộc của hần, đối thủ càng quen thuộc càng khó đối phó. Buổi đấu sáng đã làm hao hụt của hần không ít tế bào não, giờ lợi dụng một giờ để nghỉ ngơi cũng tốt, có thể gia tăng thêm vài phần thắng.

Hần cần thả lỏng.

Đặt chuông báo thức trên di động xong đầu gối, hai hàng mi chớp chớp rồi dính vào nhau, rất nhanh chìm vào giấc mộng.

“Lần này anh thắng.”

Lí Mẫn Hân chưa bao giờ nói ba chữ “Tôi đã thua” khỏi miệng, như thể hiện lòng tin không chịu thua đã ngấm vào cốt tủy, mà Duẩn Thuận Nhất cũng rất thích điểm này ở anh ta. Chính vì Lí Mẫn Hân không bao giờ chịu thua, nên hần mới nhớ cái tên Lí Mẫn Hân, cũng thừa nhận đây là một trong những đối thủ mạnh nhất của hần.

“Lần sau...” Duẩn Thận Nhất thản nhiên cười, “Tôi sẽ thắng tiếp.”

Nếu Lí Mẫn Hân không chịu thua, thì Duẩn Thận Nhất là tự tin tuyệt đối. Vô luận đối mặt với bất cứ đối thủ nào, thế cờ nào đi nữa, hần cũng đều tin, người chiến thắng cuối cùng là hần, mà hần, lại hưởng thụ chính quá trình chiến thắng ấy.

Lí Mẫn Hân trợn trừng mắt lên nhìn, mà mắt anh khá to, lúc trợn trông đến là tròn, nom lại thêm vài phần trẻ con, chẳng giống người trưởng thành 26 tuổi gì cả.

Lời tuyên chiến lần sau sẽ thắng còn chưa kịp thoát khỏi miệng, Lí Mẫn Hân đã bị đám đèn nháy nhấp nhোáng cắt ngang, đám phóng viên vội vã muốn giật tin độc đắc nhắm hai người nhào tới.

“Duẩn cửu đẳng, chúc mừng ngày, đây là lần thứ năm liên tiếp ngài dành Quán quân giải Cờ vây Quốc gia, hiện nay ngài đang đứng đầu toàn quốc, xin hỏi ngài có muốn nói điều gì không?”

“Lí cửu đẳng, buổi đấu cờ sáng ngài đã chiếm ưu thế, xin hỏi với buổi đấu chiều thất bại, ngài có suy nghĩ gì?”

“Lí cửu đẳng, theo thống kê, trong các lượt đấu với Duẩn cửu đẳng, ngài đã thua ba lần, ngài có cho rằng Duẩn cửu đẳng là khắc tinh của mình không?”

Câu hỏi của đám phóng viên là vô biên, Duẩn Thận Nhất mang theo nụ cười nhàn nhạt, dùng cách trả lời cực thường thường ứng phó với mấy câu hỏi râu ria, rồi dần đề tài đẩy hết sang Lí Mẫn Hân. Thừa dịp đám phóng viên túm tụm vây chặt Lí Mẫn Hân đang tíu tít đáp trả, hẩn lạng lẽ chuồn theo cửa sau thoát thân.

“Duẩn Thận Nhất, đồ đểu cáng kia...” – Lí Mẫn Hân chỉ còn biết vừa phỉ nhổ oán thâm, vừa đau đầu đối phó với đám phóng viên.

Cửa sau đã có người chờ sẵn.

“Đây, tôi đã bảo lần này thoát thân trước chắc chắn là Duẩn Thận Nhất mà, không sai chút, tiền đâu, trả tiền đề.” – Triệu Lỗi cười tươi rói như mặt trời, hướng lòng bàn tay về hai người còn lại.

“Cái tên ngốc Lí Mẫn Hân ấy, lần nào cá hẩn cũng thua, lần sau... không cực hẩn nữa.” – Lưu Minh Dịch ảo não rút một tờ tiền lớn trong ví ra.

“Lần nào ông cũng nói thế, mà lần nào ông cũng chọn hẩn.” – Kỉ Hiên thở dài thườn thượt, lưu luyến đặt tờ tiền vào tay Triệu Lỗi.

“Ông thì không cực hẩn đấy?” – Lưu Minh Dịch mỉa mai.

Kỉ Hiên lại thở dài một hơi, “Thế nên tôi cũng ngốc.”

Duẩn Thận Nhất đi tới, vẫn là nụ cười nhàn nhạt, nói: “Ba người các cậu lại lấy tôi với Lí Mẫn Hân ra cá cược, nói mãi không thừa, tiền cược này, sung công!” – vừa nói vừa chộp hai tờ tiền trong tay Triệu Lỗi.

Triệu Lỗi chỉ nhún nhún vai, “Duẩn đại danh thủ Quốc gia à, ngài đã thắng, vậy chiếu theo lệ cũ, phải đãi.”

Tiền cược kia vốn là để sung công mà.

“Lần này đi ăn thịt nướng đi... Ủa? Thận Nhất, ông cầm áo của ai đấy?” – Kỉ Hiên giờ mới phát hiện, tây trang thì vẫn đầy đủ trên người Thận Nhất, mà trên tay hẩn lại có một chiếc áo khoác đen, vạt áo còn hơi nhăn nhăn. Vừa thấy cũng biết không phải của Duẩn Thận Nhất rồi, quần áo của tên này lúc nào cũng được là ủi phẳng phiu, mặc trên người cũng ra dáng hẩn.

“A, cậu không nói suýt nữa tôi cũng quên.” – bây giờ Duẩn Thận Nhất mới nhớ lại chuyện ban nãy, “Các cậu đợi tôi một lát, tôi đi trả áo rồi trở lại.”

“Ai?”

Ba người còn ngờ ngác chưa hiểu, muốn truy hỏi thì Duẩn Thận Nhất đã đi xa.

Trở lại căn phòng nghỉ vắng lặng, Duẩn Thận Nhất đẩy cửa, bên trong không một bóng người.

“Nguy rồi... không tìm thấy chủ nhân chiếc áo...”

Khi tiếng chuông báo thức trên di động reo lên đánh thức Duẩn Thận Nhất, thì trên người đã có chiếc áo khoác nhần nhúm đắp lên, mùi hương thoang thoảng từ chiếc áo làm hẩn còn lơ mơ ngủ cũng bật tỉnh trong nháy mắt. Nhìn sang chiếc sofa đối diện, quả nhiên đã không còn thấy người thanh niên kia. Chiếc áo khoác vốn đắp trên hẩn, lúc ấy vội vàng đi thi đấu cũng thuận tay cầm luôn theo, giờ nghĩ lại thấy có chút phiền phức. Mà cũng không biết người ấy tên gì, muốn tìm cũng không biết nên tìm từ đâu. Thôi đặt ở đây vậy, có lẽ người ấy sẽ quay lại lấy.

Vừa nghĩ vậy, cánh cửa phía sau mở ra, có người bước vào, nhìn thấy Duẩn Thận Nhất, một tiếng kinh ngạc nho nhỏ phát ra.

Duẩn Thận Nhất quay lại, đúng là người hẩn muốn tìm mà chưa biết tìm thế nào.

“Chào anh.” – người ấy mỉm cười – “Tôi quay lại lấy chiếc áo.”

“Tôi cũng không biết làm thế nào để trả lại anh, may quá anh đã quay lại.” – Duẩn Thận Nhất cũng nở một nụ cười nhàn nhạt, khách sáo hữu lễ nói một tiếng – “Cảm ơn!”

Người đang đứng trước mặt như có hơi khác với ấn tượng lúc trước, chắc do đeo thêm cặp kính nên trông khôn khéo hơn nhiều, ngay cả khi cười cũng thêm vài phần lồi đời.

“Không phải khách sáo, nếu bất cẩn bị nhiễm lạnh thua cờ thì làm sao, không phải rất đáng tiếc ha. Hôm nay tôi nghiên cứu trong phòng được chứng kiến trận đấu rất ngoạn mục, Duẩn cử đẳng đã thực sự đạt tới cảnh giới tinh diệu tuyệt luân rồi.”

“Nên phải cảm ơn anh, có hôm nào rảnh, mời anh đi ăn cơm.”

Đây là lần nói khách sáo thể thôi, ngay cả đối phương tên gì Duẩn Thận Nhất cũng không hỏi, chỉ đưa chiếc áo trả lại. Người ấy cũng chẳng nói gì thêm, chỉ cười tiếp nhận, vô tình, ngón tay hai người đã chạm qua nhau.

Một cảm giác man mát truyền vào da tay Duẩn Thận Nhất, tim hắn khẽ rung lên, người ấy đã quay người rời khỏi phòng.

Ngoài song cửa, vài chiếc lá vàng khô rơi rụng theo gió, tuy vẫn đang là mùa thu, nhưng dường như đã có cái hiu quạnh của đầu đông, ngay cả ánh nắng chiếu trên người, cũng không còn ấm nữa.

Duẩn Thận Nhất chợt thấy hơi hối hận, hần hần nên hỏi tên người ấy, dù rằng mai sẽ quên, nhưng hỏi một lần cũng tốt.

Lâm Phong vừa ra khỏi cửa kì viện, chuông điện thoại đã réo lên như đòi mạng, giai điệu réo rất đã báo danh tính của người gọi đến. Gãi gãi tóc loạn một phen, Lâm Phong không muốn chút nào, từ từ ấn nút nghe.

“Tên khốn họ Lâm kia, đây là lần thứ ba trong tháng mày đến muộn rồi đấy, không phải mày muốn toàn bộ lương tháng này bị khấu trừ đấy hả, nói cho mà biết nhá, không có tiền ăn cơm cũng đừng có sang nhà tao ăn rình...”

Tiếng quát mắng như liên thanh làm Lâm Phong phải kéo xa di động khỏi tai, chờ đến khi đầu bên kia dần yếu đi mới đặt lại bên tai.

“Vương Ân, châm chước cho tôi chút đi, đây là tình huống đặc biệt thôi mà, giờ vừa đúng 4 giờ, muộn lắm là 10 phút nữa tôi sẽ có mặt tại trường...”

“Mày thì có cái tình huống đặc biệt gì chứ, có phải đàn bà mỗi tháng kinh nguyệt một lần đâu, mà mẹ nó chứ, cho dù là đàn bà cũng không một tháng nghỉ đến ba lần, mau cút về đây nhanh, lão già đó tao sẽ giúp mày kéo dài, 10 phút nữa không đến thì cứ bye bye tiền lương tháng này đi, khốn khiếp, tối nhớ mời tao uống rượu.”

Đối phương cúp điện thoại, di động truyền đến những tiếng tí tí kéo dài. Tuy bị chửi té tát, Lâm Phong cũng chỉ cười khổ như cũ. Mấy năm gần đây, thành tựu duy nhất là kết giao với thằng bạn mồm miệng cay độc thế đấy.

Chiếc xe bus chậm 15 phút từ tốn dừng trước mặt Lâm Phong. Lên xe, Lâm Phong lại quen tay gãi tung đầu tóc lần nữa, đại khái... có thể... có lẽ... tiền lương tháng này thật sự bay mất rồi.

Nghề nghiệp của Lâm Phong là kì thủ chuyên nghiệp kiêm thầy giáo một lớp cờ vây nhỏ tại trường tiểu học, dạy những đứa bé yêu thích với cờ vây. Phí đấu cờ còi cọc không đủ duy trì được cuộc sống cơ bản, ví như cả chức chính cùng chức phụ đảo qua đảo lại, mỗi tuần 4 giờ chiều hai, tư, sáu là thời gian y giảng bài, cũng là nguồn sinh hoạt phí duy nhất của Lâm Phong.

Ông lão ngồi tại phòng tài vụ bắn cho Lâm Phong một ánh mắt vô thanh như muốn nói – tháng này “anh” đừng có mơ đến tiền lương.- Lâm Phong thở dài gãi gãi đầu, đi vào phòng dạy.

“Thật xin lỗi, thầy đến muộn nửa giờ, tuy lãng phí thời gian của các em, nhưng hôm nay thầy được chứng kiến một ván cờ vô cùng tuyệt vời đấy.” – Lâm Phong hớn ha hớn hở khoa chân múa tay với đám trẻ con dưới bục giảng, “Thật muốn cho các em xem quá, ừm nhưng... thầy nghỉ với thực lực của các em, không biết

có thể nghiệm ra không, nên thầy vẫn không thể dẫn các em theo... Giờ các em chia làm hai tổ, tìm một đối thủ đấu...”

Dưới bục giảng truyền lên một tiếng “Xuyttt”, từ nửa giờ trước đám trẻ con đã tự động chia tổ đấu rồi, bọn nhóc đã quá quen với thói quen đi dạy muộn của Lâm Phong.

“Trẻ con giờ thật là...”

Lâm Phong cảm khái vạn lần, vừa quay đầu đã thấy thằng bạn Vương Ấn thò đầu vào, vẻ mặt giận dữ, vung tay làm một tư thế “Sát” với y.

Buổi tối nhất định mời ông đi uống rượu – Lâm Phong cười cười, làm một tư thế uống rượu.

Tiền lương không có thì uống rượu cái nỗi gì – Vương Ấn không do dự ném tới ánh mắt coi thường sâu sắc.

Vậy thì ông mời tôi uống đi. – Lâm Phong nhoen cười, tâm trạng hôm nay rất tốt, không uống chút rượu thì thật có lỗi với bản thân quá.

Mơ đi!! Tưởng tốt thế sao. – Vương Ấn quay đầu rời đi.

Lâm Phong vẫn cười, thằng bạn ác mồm này ày à, mạnh miệng vậy thôi, lòng thì mềm lắm.

Ròng rã một tháng sống bèo bọt, Lâm Phong bất ngờ gặp lại Duẫn Thận Nhất.

...

Kì thi thăng đẳng năm nay đã tới, địa điểm tổ chức tại một khách sạn, thi xong còn được chiêu đãi một bữa ăn. Tuy một bàn mười người tám món ăn với một món canh, nhưng với Lâm Phong cả tháng qua uống nước thay cơm mà nói, được ăn còn làm y hưng phấn hơn cả đấu cờ.

Ừ nhưng không may, y ăn no quá!!!

Buổi chiều còn một lượt đấu nữa.

Vuốt vuốt bụng, Lâm Phong quyết định tản bộ quanh khách sạn, vừa xúc tiến quá trình tiêu hóa thức ăn vừa đảm bảo sức khỏe. Ngang qua bãi đỗ xe, một chiếc xe thể thao đồ rục thu hút sự chú ý của y.

Duẫn Thận Nhất mới mua xe mới, trên báo chí cũng đăng qua, Lâm Phong nhìn lướt qua biển số xe, ừ, đúng là chiếc xe này rồi. Nhìn chiếc xe mà Lâm Phong lại nghĩ đến cả tháng qua, cùng là kì thủ chuyên nghiệp, vậy mà khác biệt lớn thế. Người ta một vắn cờ, tiền thưởng hơn vạn, mà còn dùng Đô-la để tính, còn mình một vắn cờ chỉ đủ ăn cơm, người ta xe thể thao xịn, mình chen chúc xe bus.

Người với người, kết quả sẽ có một người bị nuốt chửng! – Lâm Phong dời mắt khỏi cánh cửa xe đang mở ra, quay người tiếp tục quãng đường tản bộ.

“A? Là anh?”

Phía sau vọng lại tiếng kêu bất ngờ.

Duẫn Thận Nhất vừa xuống xe thì thấy Lâm Phong, muốn gọi tên, lại chỉ biết kêu một tiếng – “Là anh”, trông thấy người ấy có vài phần ngạc nhiên quay đầu lại, hần lại cảm thấy hơi xấu hổ.

Lâm Phong không ngờ Duẫn Thận Nhất còn nhớ được mình, đã một tháng rồi, mà cũng chỉ gặp có một lần.

“Duẫn cửu đẳng, chào ngài.” – chào hỏi đậm nhạt qua loa, kéo khoảng cách giữa hai người tách xa một chút, Lâm Phong cũng không muốn thân cận quá mức với vị danh thủ lấy lòng tiếng tăm này.

Từ trên xe xuống còn có một người phụ nữ, tóc dài tới eo, khoác chiếc áo đồ đứng cạnh bên xe thể thao cùng màu, thật sự rất xứng đôi.

“Thận Nhất, bạn của anh à?”

“A...” – Duẫn Thận Nhất bị hỏi chột ngẩn ra, hơi hồi hận, ngay cả một cái tên của người này hần cũng không biết để chào.

“Lâm Phong, người hâm mộ Duẫn cử đẳng.” – như nhận ra Duẫn Thận Nhất xấu hổ, Lâm Phong chủ động giới thiệu bản thân mình.

“A ha, tôi là Trần Mặc Vũ, cũng là người hâm mộ Duẫn cử đẳng.” – cô gái vươn tay nhẹ nhàng bắt tay Lâm Phong, cử chỉ phóng khoáng tự nhiên, dung mạo xinh đẹp, thật khiến người khác dễ sinh cảm tình.

Chắc là đang hẹn hò! – Lâm Phong nghĩ thầm, vẻ tươi cười vẫn không đổi, nhẹ giọng: “Thôi không quấy rầy hai vị nữa, hẹn gặp lại.”

“Hey, cũng đi ăn một bữa đi, tôi còn thiếu anh một lần.” – được giải vây, Duẫn Thận Nhất đối với Lâm Phong cũng sinh cảm tình.

“Hà?” – Lâm Phong nhìn Duẫn Thận Nhất, bật cười thầm, sờ sờ lên bụng, “Tôi đã ăn rồi, đành phải cự tuyệt ý tốt của Duẫn cử đẳng thôi.”

Hơn nữa, y cũng không có hứng làm bóng đèn* đâu.

“A, vậy lần sau có cơ hội mời anh vậy.” – Duẫn Thận Nhất vẫn trưng một nụ cười thản nhiên như thường, như đối với lời cự tuyệt cũng không giao động.

“Ngài quá khách sáo rồi, việc nhỏ kia không cần phải để tâm đâu, tạm biệt. Cô Trần, tạm biệt.”

Uống nước suông một tháng, giờ lại chèn quá độ nên hậu di chứng là tản bộ không giải trừ được. Buổi đầu cờ chiều, Lâm Phong đã bảy tám lượt thăm hỏi bác WC, làm trọng tài không vui, còn ánh mắt đối thủ thì như châm như giễu, y đành bỏ mình nhận thua.

Đã mười năm trụ lại tứ đẳng, đối với chuyện thăng đẳng y đã sớm chẳng còn hy vọng gì. Sợ dĩ đến tham gia chỉ xuất phát từ tình cảm muốn chơi cờ... cùng với số thức ăn miễn phí!!!

Ra khỏi phòng thi đấu, bụng dạ không hiểu sao ỉn ỉn nặng, chân cẳng đi được mấy bước cũng nhũn ra, cuối cùng y đành ôm bụng quay lại Toilet trong khách sạn, ngồi lên bồn cầu, móc di động.

“Vương Ấn ơi...”

“Ông bạn, ông tính thời gian cũng chuẩn lắm, tôi vừa tan học mở điện thoại ông đã gọi tới rồi.” – di động truyền tới tiếng liên thoảng của Vương Ấn.

“Ông còn lên lớp nào nữa không?”

“Lên lớp thì không, nhưng còn phải viết báo cáo nộp lên lão già kia.”

“Báo cáo thì viết muộn chút cũng không sao đâu, đi uống rượu với tôi.”

“Tâm trạng tốt hử?”

“Không, lần này xấu.”

Di động im lặng một lúc mới có tiếng vang lên, “Thua à?”

“Ừ, thật không cam tâm.”

“Ông ở đâu? Tôi đến đón.”

Lâm Phong đột nhiên có cảm giác buồn cười – có bạn cũng thật thích! – nói xong tên khách sạn còn tiện thể bổ thêm một câu: “Đi qua tiệm thuốc thì mua hộ tôi lọ thuốc xổ nhé.”

Đầu kia di động lại im lặng lần nữa, sau đó truyền đến tiếng gầm gừ giận dữ, “Tên hâm kia, không phải thua vì nguyên nhân này đấy chứ?”

Lâm Phong bắt đầu cào cào tóc, “Ừm... hình như... đúng thế... buổi trưa không cẩn thận, ăn hơi nhiều...”

“Đáng kiếp!”

Di động vang lên tiếng cụp máy thật mạnh.

Duẩn Thận Nhất không cố ý nghe lén Lâm Phong cùng người khác nói chuyện, chẳng qua hắn cũng đang ngồi trên bồn cầu cách vách buồng Lâm Phong, mà tấm gỗ mỏng manh ở giữa không ngăn được âm thanh truyền sang, cho dù hắn không muốn nghe cũng phải nghe, không phải do hắn đầu nhá.

Giọng Lâm Phong rất dễ nghe, truyền từ bên sang mang theo vẻ kì kì lạ lạ, âm thanh trầm thấp lại thêm vài phần mềm mại.

Duẩn Thận Nhất đột nhiên nhớ ra – A đúng rồi, năm nay kì thi thăng đẳng được tổ chức tại khách sạn này, Lâm Phong cũng là kì thủ chuyên nghiệp, thảo nào lại xuất hiện ở đây. Nhưng, vì ăn trưa quá nhiều mà thua trận, loại hành động bất cẩn này là kiểu Duẩn Thận Nhất ghét nhất. Bất luận là thi đấu kiểu gì, trước khi thi cũng phải đặt bản thân trong tình trạng tốt nhất, đây là đạo đức cơ bản của kì thủ chuyên nghiệp, nếu làm không được thì không thể trở thành kì thủ giỏi được.

Nhưng khi nghe Lâm Phong nói chuyện điện thoại, Duẩn Thận Nhất lại cảm thấy buồn cười, hắn thật sự rất muốn nhìn về mặt Lâm Phong lúc này. Giọng điệu oan ức không cam tâm cộng với vẻ mặt đáng thương, rốt cuộc sẽ trông như thế nào nhỉ?

Ý nghĩ cũng chỉ chợt lóe lên rồi tắt ngúm. Duẩn Thận Nhất đẩy cửa WC, đến bồn rửa tay, trước khi ra khỏi toilet còn quay lại liếc nhìn một cái mới ra.

Chừng một tiếng sau, Vương Ấn chạy tới khách sạn, vòng vo một vòng lớn trước cổng không thấy bóng dáng Lâm Phong đâu, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, gã trực tiếp vọt vào toilet. Quả nhiên nhìn thấy Lâm Phong đang nhũn nhũn sắp mặt trên bệ cạnh bồn rửa tay.

“Này này, còn sống không hả?” – người đã độc mồm, đương nhiên không thể trông mong hắn sẽ nói lời hay ho gì được.

Lâm Phong hữu khí vô lực phát phát tay, “Ngại quá, làm ông thất vọng rồi, tôi vẫn còn sống ~”

“Thật phiền quá đi, còn đi được không?”

Nhìn thấy Lâm Phong gật đầu, nghiêng ngả bước đi, Vương Ấn nhìn trời rồi trở mắt xem thường, không nhẫn nại chạy ra đỡ y, “Nhìn như quỷ thể này còn đòi uống rượu, tôi thấy uống nước tiểu còn giống hơn. Tôi đem ông tới bệnh viện.”

“Không.”

“Này...”

“Tôi ghét bệnh viện.”

“Ba mươi tuổi đầu rồi có còn con nít nữa đâu, ông cố ý muốn tôi cười ông đấy hả?”

“Uống thuốc là được rồi, ông giúp tôi mua thuốc chưa?”

Mấy viên thuốc được nhét đầy miệng Lâm Phong, đồng thời tổng thêm cả chai nước suối nữa.

“Cám ơn.”

Xém nữa thì nghẹn, vật vã lắm mới nuốt trôi thuốc xuống, vẻ tươi cười mới hiện trên mặt Lâm Phong lại bị Vương Ấn đả kích phải nuốt lại.

“Nguy rồi, quên tiêu mất không để ý liều lượng, cùng lắm thì táo bón vài ngày thôi, không sao...”

“Khụ khụ khụ khụ...” – Lâm Phong ho từng búng, y cũng không thể đem thuốc đã nuốt vào nhổ ra được nữa.

Về đến nhà nằm liệt trên giường một ngày, cuối cùng phải đến bệnh viện truyền nước ba ngày mới khỏi. Ban đầu Lâm Phong sống chết cũng không chịu đi, làm Vương Ấn phải xin nghỉ phép nửa ngày, lúi y tới bệnh viện. Và vì nhập viện trễ mà bệnh chuyển biến thành thổ tả, kèm thêm chế độ dinh dưỡng thất thường. Lâm Phong đã bị Vương Ấn nghiêm khắc rửa xả một trận, mới thành thành thật thật nằm viện ba ngày, bỏ lỡ hai lượt đấu thăng đẳng.

Cho nên y không biết trong ba ngày ấy tại địa điểm thi thăng đẳng đã xảy một sự kiện chấn động thế nào. Người năm năm liền dành Quán quân giải Cờ vây Cửu đẳng, đứng đầu trong những người đứng đầu, đương kim kì thủ được giới cờ vây chú mục, quý công tử Duẩn Thận Nhất, đã chạy tới tràng thi thăng đẳng xem cờ.

“Đám tân kì thủ năm nay có người ông chú ý hả?”

Lúc cả đám tụ tập, Kỉ Hiên đã đặc biệt vì chuyện này mà dò hỏi vị đương sự.

“Gi?” – Duẩn Thận Nhất hỏi lại, khề phất phất khói thuốc, vẻ mặt bình tĩnh không có vẻ gì là cố tình giả ngu.

Triệu Lỗi dấm một dấm vào vai hắn, toe toét: “Đừng giả ngu nữa, từ khi ông thăng lên cửu đẳng có còn thấy lờn ở mấy kì thi thăng đẳng nữa đâu. Thành thật khai báo mau, có phải xuất hiện người rất lợi hại không? Có thì nói sớm một câu để anh em còn đề phòng, không đến lúc đám hậu bối áp sát lại trở tay không kịp.”

“Tân kì thủ năm nay cũng không tồi, nhưng vẫn phải luyện nhiều lắm, muốn uy hiếp chúng ta ít nhất cũng phải hai, ba năm nữa.”

“Vậy thì sao lại chạy đến đó?” – ngay cả Lí Mẫn Hân cũng cảm thấy tò mò, Duẩn Thận Nhất cũng không phải người nhàn nhã đến mức ấy.

“Hắc hắc, nghe nói tân kì thủ năm nay có một mỹ nhân, mới mười bảy tuổi thì phải, chẳng lẽ... Duẩn đại danh thủ Quốc gia lại muốn trâu già gặm cỏ non sao?” – Lưu Minh Dịch trộm cười tiến lại, bị Lí Mẫn Hân tức giận đẩy ra.

“Ở đây người già nhất không phải ông sao, ông già 29 tuổi.”

“Ê này này...”

Duẩn Thận Nhất phả ra từng vòng khói lơ lửng, liếc qua bốn người, thản nhiên nói: “Mấy người có vẻ nhàn quá nhỏ, đúng lúc muốn chơi cờ, ai tới nào?”

“Ông không nói rõ nguyên nhân, bọn này ai cũng không tiếp.” Triệu Lỗi nháy mắt với ba người còn lại.

Bốn người nhất trí đứng cùng một trận tuyến, đồng loạt gạt đầu.

“Xem ra các người còn rảnh rang hơn tôi tưởng nhỉ, giờ tôi lại muốn hoạt động gân cốt một chút, ai tới?”

Ngay tức khắc bốn người chạy toán loạn như chim thoát thân.

Duẩn Thận Nhất di di đầu thuốc, cúi đầu vuốt góc áo hơi cong lên. Nguyên nhân à? Nói ra chỉ sợ mấy người thất vọng thôi, làm gì có mấy thứ linh tinh đâu mà bói móc. Chẳng qua là hắn thường tới khách sạn kia ăn cơm, đồng thời kì thi thăng đẳng cũng đang tổ chức tại đó, chẳng qua là ăn xong thì đi tản bộ, tiện đường vào xem mấy lần thôi... chẳng qua vẫn không nhìn thấy biểu hiện người kia sau khi thua cờ, có phần thất vọng. Nghe nói là xin nghỉ bệnh, xem ra dạ dày Lâm Phong cũng không tốt như vẻ khỏe mạnh bên ngoài.

Vì ăn nhiều mà thua cờ, lại vắng mặt trong hai lượt thi tiếp theo – nghĩ đến đây, Duẩn Thận Nhất lại buồn cười, nhin không được, cũng không lý do, buồn cười vẫn là buồn cười.

Duẩn Thận Nhất không tới tràng thi thăng đẳng nữa.

Vòng đấu Cờ vây Toàn quốc đã rục rịch bắt đầu, từ giờ đến khi đó “Ngũ hổ tướng” quân chót của kì viện – gồm hắn, còn có Lưu, Lí, Triệu, Kỷ bắt đầu thời gian luyện tập trong một tháng. Ba năm liên tiếp gần đây đi tham gia mấy giải đấu đoàn thể toàn là năm người hắn, nên được xưng là “Ngũ hổ tướng”, cái tên này với Duẩn Thận Nhất mà nói, thế nào cũng không thích được.

Sau khi hoàn thành đợt tập huấn, vòng đấu cũng bắt đầu. Vòng đấu phân làm hai quá trình, thi cá nhân và đồng đội. Vòng thi cá nhân bắt đầu trước. Duẩn Thuận Nhất chỉ lo quan sát mấy lượt đấu, đến tận khi trận chung kết cá nhân bắt đầu hẳn mới bất ngờ phát hiện ra – người đảm nhiệm bình giảng viên[1] lại chính là Lâm Phong.

Từ lúc hẳn ly khai chuẩn bị cho vòng đấu cũng đã hơn hai tháng.

Người đảm đương bình giảng viên cho một giải đấu lớn phải là người có tài năng và thực lực tương đương mới có thể làm được, y làm được chứ? – Duẩn Thuận Nhất nghi ngờ, chăm chú nhìn Lâm Phong thật lâu.

Lâm Phong giải thuyết rất thuần thực, nhiều chỗ tranh luận cũng giải thích rất rành mạch. Lâm Phong này, lực quan sát rất nhạy bén, có đôi ba chỗ ngay cả hẳn cũng phải ngừng lại để suy nghĩ vậy mà Lâm Phong lại có thể nhanh chóng bắt được mấu chốt rồi giải thích rõ ràng. Tư chất ấy, thực lực ấy, tại sao tới giờ vẫn dậm chân tại tứ đẳng?

Chưa kịp tỉ mỉ suy ngẫm, Lí Mẫn Hân đã gọi hẳn.

“Thuận Nhất, vòng thi đồng đội bắt đầu rút thăm rồi, ông là chủ tướng phải ra bốc thăm.”

Theo đó là hàng loạt mấy việc lung tung linh tinh, đến khi Duẩn Thuận Nhất thoát ra khỏi mớ hỗn độn ấy chạy đi tìm Lâm Phong thì vòng thi cá nhân đã kết thúc, Lâm Phong cũng không biết đã đi hướng nào.

Lúc muốn gặp thì tìm không thấy, khi không ngờ đến lại luôn chạm mặt nhau. Duẩn Thuận Nhất chột cảm thấy hẳn và Lâm Phong, không biết từ khi nào, như đã có mối liên hệ kì diệu nào đó.

Tuy không phải khắc tâm ghi nhớ, nhưng hẳn lại nhớ rất kỹ tên người ấy, dù bên ngoài bàn cờ, cũng chẳng liên quan đến kì lục, chỉ đơn thuần nhớ tên một người, rất tự nhiên, thậm chí hẳn không cố ý muốn nhớ, nhưng nhớ là nhớ thôi.

Lâm Phong – tên thật giống người, không có điểm đặc biệt nào, nhưng mỗi khi nhớ đến lại cảm thấy toàn thân bình ổn lại, nhẹ nhàng thư thái, nhin không được lại muốn cười.

1. Bình giảng viên cờ: Trong mỗi trận đấu cờ, sẽ có một chuyên gia có thực lực tương đương hoặc hơn kì thủ, đứng bên một mô hình bàn cờ lớn, mô phỏng ván cờ và giải thích từng nước cờ của kì thủ cho người xem, kì thủ nghiệp dư, hay đôi khi cả kì thủ chuyên nghiệp – những người chưa hiểu ván cờ, hay để học hỏi thêm.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Giờ đây Lâm Phong đang hưởng thụ ngày nhẹ nhõm nhất trong ba tháng qua, lý do à, đơn giản là cuối cùng y cũng có tiền trả lại cho Vương Ấn.

Vì ‘công tác sai lầm’ trong kì thi thăng đẳng mà y mất nguyên cả tháng lương, thêm nữa viện phí ba ngày liền đã vượt quá khả năng gánh vác của Lâm Phong. Mặt khác, nội một năm mà giá tiền thuê nhà tăng những bốn lần, lại còn tiền điện, tiền nước với một đồng phí linh tinh khác nữa. Tuy Vương Ấn vẫn lảng lạng nhét ít tiền cho y, tránh cho y lại ‘tương thân tương ái’ với số kiếp uống nước thay cơm tập hai, cũng đuổi được cái mặt quan tài của chủ trọ. Nhưng, dùng tiền này làm y cũng thấy bất an ghê lắm.

Giả như y với Vương Ấn đều là loại lưu manh côn đồ cơ, tiền này có cho thêm y cũng không áy náy. Nhưng đã là bạn bè thì lại là chuyện khó xử, y cũng không phải không biết xấu hổ mà đi làm. Từ sau khi Vương Ấn kết hôn năm ngoái, y cũng không ghé qua ăn rình nữa.

Chỉ có thể ưỡn da mặt thêm nữa đến nhà ân sư ngày trước, thỉnh cầu một công việc có thời gian ngắn, thù lao cao mà liên quan đến cờ vây. May sao người đảm đương vị trí bình giảng viên trong giải đấu Cờ vây Toàn quốc – Tổng Bình bát đẳng vì nguyên nhân thân thể đã xin nghỉ nửa tháng, vừa lúc ân sư trong giới cờ vây cũng rất được kính trọng, nên... Lâm Phong – một người chẳng có chút tiếng tăm đã bước lên bục bình giảng viên trước ánh mắt tóe lửa như hổ rình mồi của đám người phía dưới.

Cuối cùng cũng không làm mất mặt ân sư, vừa nhận được một bịch thù lao dày cộp như ý, lại tránh xa được tình cảnh khốn quẫn cận kề.

Đúng rồi, tháng sau là lễ mừng đại thọ sáu mươi tuổi của ân sư, vừa hay còn nhiều tiền, mua một phần quà mừng thọ cũng không đến mức khó khăn lắm. Tuy từ đáy lòng, y thật không muốn trông thấy vẻ mặt thương tiếc của thầy đối với mình, nhưng lần này chính thầy mở lời bảo y đến, câu cự tuyệt lại chẳng thể thốt thành lời.

Ân sư của Lâm Phong mang họ Sở, là một nguyên lão tiền bối trong giới cờ vây, đức cao trọng vọng, ai cũng tôn ông một tiếng thầy Sở[1]. Từ năm sáu tuổi, Lâm Phong đã bái làm học trò của ông, theo ông học cờ vây. Nhoáng cái cũng đã hơn hai mươi năm, cũng đã qua mấy nghìn ngày đêm rồi ấy, nghe có vẻ thật dài, vậy mà âm thanh lần đầu tiên y đặt quân cờ lên mặt bàn cờ sừng trâu lại cứ vang vọng bên tai.

Rất nhiều chuyện đã thay đổi, chỉ có phần yêu thích cờ vây thì vẫn như cũ, trước sau như một lưu giữ tận đáy lòng.

Ngày hôm ấy, thời tiết sáng sủa, mặt trời cao cao xoa dịu ngày đông.

Lễ mừng thọ sáu mươi tuổi của thầy Sở là sự kiện trọng đại trong giới cờ vây. Hôm ấy, đến chúc thọ đa số là các kì thủ chuyên nghiệp có danh tiếng từ khắp nơi đổ về. Dù sao thì thọ yến của thầy Sở, nào phải ai muốn đến là đến được đâu.

Lâm Phong đến từ rất sớm, đưa quà mừng, nói dăm ba câu chúc thọ, đang tính nhân lúc người đến còn chưa đông len lén chuẩn về, ai ngờ bị thầy đập vào đầu cho một phát.

“Cái thằng ranh này, mỗi lần trốn thì trốn biệt tăm biệt tích những mười năm, lần này không phải hết sạch tiền ăn cơm thì chắc ngay đến cửa nhà ta thằng oắt mày cũng không vào đúng không. Hôm nay không được đi đâu hết, ở lại tối tiếp ông già này một chập.”

Ném cho y ánh mắt như muốn nói – ‘Mày cứ thử chuẩn xem!’ – thầy Sở lại tiếp tục đón tiếp đám khách đang lần lượt tiến đến.

Lâm Phong đành đeo kính lên, tùy tiện tìm một góc trốn vào. Không lâu sau, đại sảnh đã đông kín người, ngay cả cái góc nhỏ nhỏ của Lâm Phong cũng có thêm hai người nữa cư trú. Hai thiếu niên mới chừng mười bảy mười tám tuổi lại gần, một đứa còn có vẻ hơi đỏ mặt cười cười với Lâm Phong rồi mới cùng thằng bạn ngồi xuống, lấy ra một bàn cờ. Hai thiếu niên chắc là được mấy bậc trưởng bối dẫn đến, không quen mấy kì thủ trong sảnh, cũng chẳng nói chuyện được với ai mới chui vào cái góc nhỏ nhỏ của Lâm Phong chơi cờ. Mặt khác, các kì thủ chuyên nghiệp khi đến ai cũng âu phục sang trọng, y thì vận một bộ quần áo bình thường không thu hút, nên hai thiếu niên cũng không quá mức để ý đến y, chỉ chuyên tâm đánh cờ.

Lâm Phong vốn đã chẳng có việc gì làm, lại nhàm chán suýt nữa thì ngủ gật, hành động của hai thằng bé tuy có hơi vô lễ, không trưng cầu ý y đã chiếm chỗ chơi cờ, nhưng có cờ để xem so với gật gà gật gù trong lễ mừng thọ của ân sư thì có lẽ vẫn tốt hơn.

Hai thiếu niên đánh cũng có nước có thế, cũng có vài phần đáng xem. Ngắm lại thì cũng đúng, có thể được dẫn tới lễ mừng thọ của thầy Sở, sao là dạng hời hợt được, mà nếu là kiểu tạp nham thì cũng xấu hổ chẳng dám tới.

Yến tiệc tối mới bắt đầu, lúc này mới là chiều, các kì thủ đến mừng thọ cũng tự giác tới các bàn cờ, thấy có ván cờ đáng giá thì xì xào bàn luận, tự nhiên chẳng ai có hứng thú tới quan sát hai thiếu niên đang đánh cờ trong góc, nên cũng chẳng ai để ý đến Lâm Phong nữa. Thời gian cứ thế lơ đãng trôi qua, y chỉ chờ đến yến tiệc tối còn hùng hổ ăn uống.

Đám người Duẩn Thận Nhất cũng tới khi yến tiệc bắt đầu được 15 phút. Hôm nay, vừa lúc vòng ba trận đấu đồng đội kết thúc, mấy việc vụn vặt cũng giải quyết xong xuôi, kịp tới lễ mừng thọ.

Thấy mấy kì thủ đang nổi danh trên kì đàn đã đến, thọ yến cũng náo nhiệt hẳn lên.

Vì bữa tiệc theo hình thức buffet[2] Châu Âu, nên Lâm Phong đã nhanh nhanh chóng chóng gấp đầy ụ thức ăn vào trong đĩa, rúc về lại cái góc của mình. Đang nhồm nhoàm ăn bỗng nghe thấy tiếng huyền não, tò mò nhìn theo thì thấy mọi người đang bao vây lấy đám người Duẩn Thận Nhất như sao sáng quanh trăng, dẫn đến trước mặt thầy Sở.

Người với người thế đấy, tức quá!! – lại lần nữa xác nhận lại kết luận ấy, Lâm Phong hung hăng gặm phập phập miếng điểm tâm, như trút mọi bất mãn của mình.

“Không ngờ tới đây lại có thể gặp được anh?”

Lúc Lâm Phong đang ra sức gấp thức ăn vào đĩa lần hai, một giọng nói chọt vang lên bên tai, thiếu chút nữa làm y đánh rớt cả đĩa trên tay.

“Duẩn cửu đẳng, thật khéo ha.” – làm bộ như mới thấy Duẩn Thận Nhất, Lâm Phong cười tới hoa rơi tá lả[3]

“Hương vị món điểm tâm kiểu Châu Âu này không tồi, anh nếm thử xem.”

“A? Cám ơn.”

“Hai ngày tới này anh không có trận đấu nào chứ?”

“Kì thi thăng đẳng đã kết thúc, tạm thời không có trận đấu nào.”

“Vậy thì tốt rồi, ăn nhiều hơn nữa cũng không sao.”

“Hử?”

Lâm Phong ngậy ra ba giây mới mãnh liệt phản ứng lại. Không hiểu sao Duẩn Thận Nhất lại biết chuyện y vì ăn nhiều mà vắng mặt hai lượt đấu, nhưng... trông thấy Duẩn Thận Nhất cùng với vẻ mặt cười cười như mọi khi, y lại cảm thấy, ẩn dưới khuôn mặt tươi cười kia là ý tứ giễu cợt trên chọc mình.

“Duẩn cửu đẳng...”

“Sao?”

“Chỗ này đã có người ngồi rồi.”

“Ồ? Không phải chỉ có ba người thôi sao, vẫn trống một chỗ. Các em không ngại tôi ngồi chỗ này chứ?”

Duẩn Thận Nhất cười với hai cậu bé, quả nhiên tác dụng không tầm thường. Hai cậu bé dùng ánh mắt như thấy thần tượng, gật lấy gật để, ngay cả nói cũng không nói được.

Chúng nó không ngại, nhưng tôi ngại, đứng lại ngồi cạnh cái đèn pha một triệu watt!! – tuy lòng nghĩ thế nhưng mồm thì không nói ra được, Lâm Phong bực mình vùi đầu vào đĩa đồ ăn, xơi hùng hục.

“Kì thi thăng đẳng năm nay có thành công không?”

“Hả... ngại quá, không.”

Lâm Phong lại tọng đồ ăn vào đầy mồm, y muốn trừng mắt kiểu Vương Ân, rồi cho Duẩn Thận Nhất một ánh mắt xem thường thật bự. Mỗi tội y nhớ ra mình đeo kính, tia xem thường này có bản cỡ nào thì tên kia cũng không thấy được, Lâm Phong lại quyết định thu hồi lại, đành vậy.

Không hiểu trong hồ lô tên này chứa thứ gì đây? – Đối với kì lực của Duẩn cửu đẳng thì y có thể quan sát thấy rõ rệt, sao ngoài đời thường lại không vận dụng được nhỉ?

“Vậy tiếp tôi một bàn đi.” – Duẩn Thận Nhất vẫn muốn nhìn thấy được vẻ mặt khi thua cuộc của người này trông thế nào.

Lâm Phong ngạc nhiên, nghe đồn vị cử tử đẳng này mắt còn cao trên trán, thế nào giờ lại muốn đấu cờ với một kỳ thủ chỉ tứ đẳng như y?

Hai cậu bé cũng tròn mắt, quay ngoắt sang nhìn Lâm Phong với ánh mắt khác. Tuy dung mạo không xuất sắc, quần áo thì bình thường, nhưng được Duẩn cử đẳng mời đấu – Này! Liệu có phải hai đứa mình ngồi không ngay cạnh một cao thủ nửa ngày không đó? – hai cậu bé bắt đầu hồi hận sao lúc trước không nhân cơ hội thỉnh giáo một phen.

“A xin lỗi, tôi không rảnh.”

Lần này thì đến phiên Duẩn Thận Nhất ớ ra, hần... lại bị cự tuyệt gọn gẽ nhanh lẹ đến thế...

Như phát hiện ra mình từ chối có hơi nhanh, Lâm Phong ho nhẹ một tiếng, thêm thất lời giải thích: “Tôi cũng rất muốn được Duẩn cử đẳng chỉ bảo một phen, chỉ tiếc đã đáp ứng người khác trước rồi, hy vọng lần sau có cơ hội có thể tiếp Duẩn cử đẳng một bàn, tôi rất mong chờ đấy.”

Sắc mặt Duẩn Thận Nhất cũng tươi sáng hơn một chút, “Nếu đã thế, vậy để lần sau vậy... A, xin lỗi, bạn tôi gọi...”

Nhìn hai cặp mắt tròn xoe của hai cậu bé, hần cũng xấu hổ, đúng lúc nghe thấy Lí Mẫn Hân hô hào, kịp thời đứng dậy rời đi.

Lâm Phong thở phào nhẹ nhõm – cuối cùng cũng đi – lại chớp chớp mắt nhìn hai cậu bé còn đang trừng trừng nhìn y, nửa sợ nửa nghi lại vừa như chất vấn làm y có phần không đỡ được, tháo cặp kính xuống, lầm bầm một câu: “Ai nha, cũng thật đáng tiếc, khó có cơ hội cùng Duẩn cử đẳng đấu một trận...”

Vừa lắc đầu thở dài tỏ vẻ tiếc nuối, vừa bụng đĩa đồ ăn lên, trốn trốn tránh tránh khỏi tầm mắt hai cậu bé kia. Nhưng một lần nữa, trước mặt lại tối xầm – chẳng lẽ cái bóng đèn triệu watt Duẩn Thận Nhất vẫn chiếu trên người mình – Lâm Phong ngẩng đầu lên, lần này là một người trông quen quen.

“Không ngờ lại gặp cậu ở đây, Lâm Phong.”

Thuận tay đeo kính lên, Lâm Phong mờ mịt hỏi: “Xin lỗi, xin hỏi anh là...?”

Mấy lần gân xanh nổi lên trên trán người kia.

“Tôi từng là đối thủ của cậu, Lâm Chí Hạo, cậu không nhớ hả?”

“A! Chí Hạo ha, mấy năm không gặp, năm hay sáu năm nhỉ? Thế nào mà đầu anh lại hơi hói thế kia, làm tôi nhất thời không nhận ra.” – mới vừa bình tĩnh đại ngộ, Lâm Phong tỉnh rụi chọc vào vết thương của người khác như không.

Mấy kì thủ đứng gần đó đều khê cười, thấy Lâm Chí Hạo trừng mắt phía mình, họ lập tức quay đi, không dám chăm chú nhìn chỗ thương tâm của người ta nữa.

“Nghe nói mấy năm nay cậu đều lững thững ở trình độ thấp hần với trình độ của mình, tiếp tôi một bàn cờ đi, tôi muốn xem kĩ lực của cậu rốt cuộc đã lui mấy bước rồi.”

“Hôm nào đó đi.” – Lâm Phong thật sự không hứng bị tàn sát dưới tay bại tướng của mình.

“Không được, ngày mai tôi phải về câu lạc bộ rồi, luôn đêm nay đi.”

“Tối nay tôi đáp ứng đánh cờ vào thầy rồi.” – y vẫn cố gắng nỗ lực thoái thác.

“Vậy thì luôn giờ đi.”

“Ê này, tôi còn chưa ăn no.” – y không còn kiếm được cớ nào nữa...

“Vừa ăn vừa chơi.”

“.....” – hết đỡ.

Duẩn Thận Nhất đã chú ý Lâm Phong và Lâm Chí Hạo một lúc lâu. Nhìn người vừa cự tuyệt chơi cờ với mình giờ lại đi theo một người khác tiếp một ván cờ, là ai đi nữa thì cũng không cười nổi.

“Kia là Lâm Chí Hạo, trụ cột của Câu lạc bộ Cờ vây Thiên Nghệ, là danh thủ đã giao đấu với chúng ta năm ngoái.” – Triệu Lỗi nhìn theo Duẩn Thận Nhất, thuận miệng nói.

“Ừ! Tôi cũng nhớ anh ta, hình như chỉ thua cậu có nửa mục[4], kì lực cũng thuộc hàng nhất lưu đấy, tôi cũng thua dưới tay anh ta một lần.” – Lưu Minh Dịch cũng nói theo, “Ấy? Đang đấu với anh ta là ai thế?”

Đã bắt đầu đấu rồi mà, một tay hạ cờ một tay ôm đĩa đồ ăn, cũng hơi quá đi. Khó trách Duẩn Thận Nhất cứ nhìn chăm chăm thế, vẻ mặt cũng lãnh đạm hiem thấy, người này hận nhất chính là hành vi không tôn trọng Cờ vây đến vậy.

“Không biết, trông lạ lạ, hẳn không phải là kì thủ cao đẳng.” – Kỉ Hiên híp mắt nhìn thật lâu, anh đều có ấn tượng với đại đa số kì thủ cao đẳng.

“Đó là Lâm Phong.” – một giọng nói chợt vang lên gần đó.

“Í, Tổng bát đẳng, anh biết người đó à?” – Kỉ Hiên quay đầu lại, nhìn một người đàn ông đang ngồi tại bàn bên cạnh.

“Ồ! Hẳn lợi hại vậy sao? Sao chúng tôi chưa từng nghe thấy tên hắn nhỉ, cũng chưa từng giao thủ qua.” – lần này thì cả Lí Mẫn Hân cũng tò mò.

“Trước chạm mặt là ở kì thi thăng đẳng, lần đầu tiên còn thấy quen quen, nhưng giờ vẫn còn ở tứ đẳng, dù có gặp qua cũng đã là chuyện của nhiều năm trước, không nhớ cũng không lạ.” – Duẩn Thận Nhất đột nhiên cất tiếng.

“Tứ đẳng? Thế là thế nào?” – Kỉ Hiên đứng dậy, “Tôi ra xem sao.”

Mấy người còn lại cũng bắt đầu rục rịch muốn đi xem, Tổng Bình lại tạt cho họ một gáo nước lạnh, “Không cần đâu, tên kia cũng chẳng đấu thực sự đâu. Với lại mười năm nay, hắn toàn tham gia mấy kì thi linh tinh tiêu chuẩn thấp, sợ rằng kì lực đã giảm đến mức không thể tưởng tượng nổi rồi.”

“Hả?”

Mấy người thất vọng ngồi xuống, trong đó Duẩn Thận Nhất là thất vọng nhất. Vốn muốn mượn cơ theo mấy tên kia đi xem, nhưng Tổng Bình nói xong, hắn cũng không thể biểu hiện quá sốt ruột được.

“Nhưng Lâm Phong có lực quan sát rất miễn tuệ, độ nhạy bén thuộc hàng nhất lưu đấy, còn thừa sức làm bình giảng viên. Nếu không Duẩn cửu đẳng đã chẳng hỏi tôi về Lâm Phong khi trận đấu vòng giải kết thúc nhỉ.”

“Hả? Thận Nhất, ông biết Lâm Phong sao?” – mấy người đồng loạt nhìn sang Duẩn Thận Nhất, chẳng phải con người này không bao giờ để ý tới mấy kì thủ bình thường sao?

“Đúng rồi, tôi cũng định hỏi, nãy ông cũng nói chuyện với Lâm Phong kia, ông quen hắn từ lúc nào thế?” – Lí Mẫn Hân chợt nhớ lại chuyện ban nãy.

Lần đó, Duẩn Thận Nhất cứ nghĩ Lâm Phong hôm sau cũng sẽ tiếp tục làm bình giảng viên, nên mới dành thời gian chạy đến, ai ngờ đã thay người. Kim lòng không đành, hắn tới hỏi Tổng Bình về Lâm Phong. Lúc ấy thời gian không nhiều, Tổng Bình cũng chỉ trả lời qua quýt, chỉ cho hắn biết Lâm Phong là thầy Sở đề cử tới thay mình đảm nhiệm bình giảng.

Khi đó Duẩn Thận Nhất đã có dự cảm, hắn sẽ gặp được Lâm Phong tại bữa tiệc mừng thọ thầy Sở.

“Tổng bát đẳng, anh nói Lâm Phong từng là đệ tử thầy Sở tâm đắc nhất?” – tránh khỏi ánh mắt đầy kì quái của đám bạn, Duẩn Thận Nhất trực tiếp hỏi Tổng Bình điều mà hắn đang thắc mắc.

Tổng Bình nhấp một ngụm rượu, đột nhiên thở dài, im lặng thật lâu mới nói: “Lâm Phong khi sáu tuổi đã theo thầy Sở học cờ, mười một tuổi đã thông qua kì thi nhập đẳng, cùng năm đó trở thành kì thủ chuyên nghiệp, đánh đâu thắng đó, có thể nói là thiếu niên anh tài, tương lai rộng mở. Trong đám kì thủ năm năm xuất môn trước đó, Lâm Phong được coi là kì thủ thiên tài, người có khả năng mang về cúp Vô địch Thế giới. Đáng tiếc, năm mười hai tuổi bị tai nạn xe cộ, làm trách nhiệm cả kì đàn trông đợi như sao băng rơi xuống lặn tăm.”

“Tai nạn xe cộ?”

“Không thiếu tay cũng không mất chân, còn có thể chơi cờ mà, thế nào lại sa sút được?”

“Ừ, không thiếu tay cũng không mất chân, vẫn có thể chơi cờ, nhưng Lâm Phong đã nằm viện trong suốt 2 năm... Di chứng sau vụ tai nạn đã khiến cơ thể hắn... không thể chịu đựng nổi áp lực lớn trong khi thi đấu nữa. Tôi đoán ngay cả kì thi thăng đẳng bình thường cũng vượt qua khả năng của hắn, cho nên những năm gần đây, hắn không thể thăng đẳng. Xuất viện đã hơn mười năm mà vẫn chỉ dừng tại tứ đẳng.”

Dù là thiên tài cỡ nào, nếu không thể vươn tới được những trận đấu lớn, không có được những đối thủ xuất chúng, kì lực sao có tăng tiến được. Mọi người ai cũng hiểu được đạo lý ấy, tất cả đều nhìn về phía Lâm Phong, cũng như Tống Bình, ánh mắt thêm vài phần thương tiếc.

“Như anh nói, Lâm Phong nếu đã nổi danh như vậy, sao chúng tôi chưa từng nghe nhắc qua?” – Kỉ Hiên ngờ vực hỏi. Tuy phỏng theo thời gian, khi đó mấy người cũng chưa đặt chân tới giới cờ vây chuyên nghiệp, nhưng nói thế nào thì nói họ cũng bắt đầu từ kì đàn nổi lên. Ít nhiều cũng được các kì thủ chuyên nghiệp chú ý, bình thường cũng xem như đối thủ tiềm năng mà phải nói này nọ chứ.

Tống Bình chỉ vị chủ xị bữa tiệc đang cùng mấy ông bạn già nói nói cười cười, bĩu môi: “Mấy người không biết, năm đó thầy Sở đối với đệ tử yêu quý có thừa, bình thường cũng không cho đám báo chí bèn mẫn đến, sợ họ tâng bốc giết chết Lâm Phong. Hơn nữa, hoàn cảnh kì đàn khi đó cũng có chút xấu hổ, mấy kì thủ đứng đầu chỉ đánh đá xó nhà, trong nước thì cần quét trở thành kì thủ vô địch, nhưng ra thế giới thì... Cho nên Lâm Phong là kì thủ được bí mật bồi dưỡng, mong hắn có thể bất ngờ tỏa sáng, ai ngờ... khi ấy các cậu chưa đặt chân tới giới chuyên nghiệp, không biết cũng không có gì lạ.”

“Hoàn hảo, năm kia “Ngũ hổ tướng” đã mang về cúp Vô địch thi đồng đội, năm trước Thận Nhất còn mang về cúp Quán quân Cá nhân mà mười bảy năm chưa từng có ai dành được...” – Triệu Lỗi cười hì hì, xoay chuyển cục diện xấu hổ thành tia hy vọng cho kì đàn là bọn hắn chứ không phải Lâm Phong, điểm này rất rõ ràng. Trở thành người nổi nghiệp, Triệu Lỗi rất đắc ý, nên hắn không lý giải được tâm trạng phức tạp của Tống Bình lúc này.

Thực ra... giải Quán quân này đã có thể đã lấy được sớm hơn nhiều năm, khí thế của Lâm Phong năm đó còn bay cao bay xa hơn cả “Ngũ hổ tướng” – Tống Bình đem những lời chưa thốt ra nuốt trở lại. Dù sao, chuyện có thể xảy ra hay không thực sự có thể xảy ra, giờ có nói cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Duẩn Thận Nhất rút ra một điếu thuốc. Hắn vốn không muốn hút trong lễ mừng thọ của thầy Sở, nhưng bất chợt hắn rất muốn hít hà mùi vị của thuốc lá. Châm lửa, hít một hơi thật sâu, mùi thuốc lá làm bình ổn thứ cảm giác đang mãnh liệt trào dâng trong hắn. Hắn nhìn Lâm Phong, diện mạo không xuất chúng, một tay cầm đồ ăn, một tay hạ cờ, trông thật buồn cười, vậy mà... giờ hắn lại mất đi cảm giác buồn cười ấy.

“Báo cáo thì viết chậm chút cũng không sao đâu, đi uống rượu với tôi.”

“Tâm trạng tốt hử?”

“Không, lần này xấu.”

“Thua à?”

“Ừ, thật không cam tâm.”

Ngày đó trong Toilet nghe được cuộc đối thoại ấy, giờ hồi tưởng lại, câu ‘Không cam tâm’ của Lâm Phong, chỉ sợ rằng không đơn giản chỉ vì vấn đề thua kia.

Hắn để ý thấy chung quanh không ít ánh mắt cũng đang chăm chăm nhìn về phía hai người đang đấu cờ, phần đông là tiếc nuối. Di di tàn thuốc, Duẩn Thận Nhất đột nhiên đứng dậy, hắn vẫn muốn xem, thiên tài khi ngã xuống, rốt cuộc đã ngã xuống mức độ nào rồi.

Nhưng có vẻ như đã muộn, Duẩn Thận Nhất còn chưa kịp bước tới, hai người đã bắt đầu thu quân cờ lại.

“Lâm Phong.” – trong mắt Lâm Chí Hạo là sự phức tạp khó hiểu, “Mười năm trước, giấc mộng đuổi kịp cậu, rốt cuộc cũng tỉnh rồi.”

“Đã sớm tỉnh từ lâu rồi.” – Lâm Phong lạnh nhạt cười.

“Tuy rằng chúng ta từng là đối thủ, nhưng tôi vẫn muốn nói, kì đàn vắng cậu là một tổn thất lớn nhất.”

“Cậu sai rồi, tôi cũng không rời khỏi giới chuyên nghiệp, mười năm nay tôi chưa từng ngừng chơi cờ, kì đàn vắng tôi chẳng mất mát thứ gì cả. Sự thật trái ngược hẳn đấy, không có tôi kì đàn càng chiếm được nhiều hơn. Có lẽ cậu không biết, nhưng tôi muốn nói rằng – thu ánh mắt thông cảm ấy lại đi, tôi không phải một sự thất bại, hiểu chưa?”

Lâm Phong nghiêm túc làm Lâm Chí Hạo giật mình, như lại gặp được Lâm Phong mà anh từng quen biết, một lúc lâu sau anh chàng mới sờ sờ mũi, cười khổ: “Nếu sự thông cảm của tôi làm tổn thương cậu, vậy tôi xin lỗi. Mặt khác, Lâm Phong à, tôi rất mừng, cờ của cậu vẫn như mười năm trước làm tôi phải ớn lạnh, tuy lần này cậu không dùng thực lực thật sự của mình, nhưng không lừa được tôi đâu... Lần sau gặp lại, phải tiếp tôi thật sự đấy.”

“Tôi tới trước, phải tiếp tôi một bàn trước.” – Duẩn Thận Nhất đột nhiên xuất hiện bên cạnh, làm Lâm Chí Hạo giật cả mình.

Lâm Phong ngạc nhiên, quay ngoắt lại nhìn, ánh mắt của Duẩn Thận Nhất như ánh mắt của một con chó săn đang chăm chăm nhìn con mồi của nó, Lâm Phong chợt run lên.

Hôm nay rốt cuộc là ngày sinh thần của thầy y, hay là ngày chịu khổ của y vậy trời!!

Cúi thấp người xuống, Duẩn Thận Nhất thì thầm bên tai Lâm Phong: “Tôi nghĩ... hẳn anh sẽ không cự tuyệt tôi lần thứ 3 chứ nhỉ...”

Nếu có thể từ chối, Lâm Phong đã làm ngay, nhưng câu nói lớn vừa rồi của Duẩn Thận Nhất đã làm ánh mắt của hầu hết kì thủ đều dừng trên y, có ngạc nhiên, kỳ quặc, thậm chí còn ghen tị, làm y như con đà điểu, rụt cổ rút lui.

“Hôm nào khác không được sao?” – thấp giọng xuống, Lâm Phong gần như khấn cầu.

“Đương nhiên được!”

Duẩn Thận Nhất sáng khoái, Lâm Phong thở dài đánh thượt. Tránh được hôm nay, còn về phần tương lai, rời khỏi nơi đây, y thề sẽ không gặp lại Duẩn Thận Nhất nữa.

“Số điện thoại anh bao nhiêu?”

“Hả?”

Đợi mãi không thấy Lâm Phong trả lời, Duẩn Thận Nhất trực tiếp lấy chiếc di động Lâm Phong đặt trên bàn, bấm một dãy số, ấn nút Call, vài giây sau, tiếng nhạc chuông di động trên tay kia của hắn reo lên.

“Tôi sẽ liên lạc với anh.” – lưu số điện thoại Lâm Phong xong, Duẩn Thận Nhất lại nở một nụ cười thần nhiên, xoay người rời đi.

Lâm Phong hóa đá tại chỗ, thật lâu sau vẫn chưa tỉnh lại được. Thợ săn đã thất dây thừng lên cổ y, xong rồi, ngay cả chạy cũng không chạy được nữa rồi. Đang tự ảo não thì lại một chiếc dây thừng nữa gô cổ Lâm Phong lại.

“Chí Hạo, cậu, cậu làm gì thế?”

Lâm Chí Hạo quơ quơ chiếc di động, vừa dứt lại vào túi vừa nói: “Lần sau trở lại, tôi sẽ gọi cậu.”

Lâm Phong ngẩn tò te.

Duẩn Thận Nhất với Lâm Chí Hạo đều đã rời đi, vậy mà bên tai y vẫn ong ong liên hồi như có giọng nói cứ thăm thì trong tai. Hai cậu bé ngồi cạnh y lúc trước cũng đang tiến từng bước lại gần y.

“A, xin lỗi, tôi đi Toilet đấy!”

Lâm Phong ba chân bốn cẳng co giò chạy, ra vẻ như mót không thể nhìn được nữa rồi, cuối cùng cũng cứu Lâm Phong ra khỏi bấy sói. Nhưng dù sao hôm nay cũng là lễ mừng thọ của thầy Sở, nên dù thế nào thì đường Lâm Phong cũng càng lúc càng bị đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió.

“Thằng ranh này, tới tiếp lão già này một bàn nào.” – giọng nói của vị chủ xị thật lớn, lập tức áp tất cả tiếng nghị luận xì xào xuống.

Một lần nữa Lâm Phong trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Điều may mắn duy nhất là thầy Sở còn biết đau lòng đệ tử, nên đã kéo Lâm Phong vào phòng khách, khóa cửa lại, chỉ để hai người trong phòng.

Ván cờ giữa hai thầy trò đã hơn mười năm không gặp, giăng co hơn hai tiếng, khi chấm dứt kim giờ đã điểm số mười hai. Lâm Phong vừa buồn ngủ vừa thu quân cờ lại.

Không phát biểu cảm tưởng về ván cờ vừa rồi, nét mặt thầy Sở chỉ vô cùng thỏa mãn, ông nhìn Lâm Phong, từ ái mà đau lòng.

“Mấy hôm trước có người ở kì viện nói với ta, chỗ lão ta thiếu một tay quản lý tư liệu, việc cũng không nhiều lắm, chỉ cần thu thập và sửa sang lại sách dạy cờ đã tích lũy nhiều năm nay với mấy việc lật vật khác. Con nếu thấy hứng thú thì nói một tiếng, ta gọi cho lão ta. Tiền lương tuy không cao, nhưng ổn định, thỉnh thoảng còn được về sớm với gì gì đó nữa, cũng không nặng nhọc lắm.”

Lâm Phong ngần ra, cơn buồn ngủ làm đầu óc y mơ màng một lúc sau mới phản ứng lại. Trong lòng bất chợt có nỗi chua xót trào dâng, y cố gắng ức chế lại, bình thần mỉm cười: “Đã làm thầy lo lắng rồi, nhưng... em rất thích công việc hiện tại. Trông bọn trẻ ngốc ngốc cầm quân cờ, đập nhẹ nhẹ lên bàn cờ, phát ra âm thanh như một điệu nhạc đẹp nhất trên đời... Nhìn tư thế đánh cờ của chúng ngày càng linh hoạt, trông đám trẻ nhìn bàn cờ ngày càng chuyên chú hơn, loại cảm giác thỏa mãn này, em không cảm nhận được trên bàn cờ...”

“Mày đã thích, lão già này cũng không đề cập đến nữa, nhưng này...” Thầy Sở đập bộp vào trán Lâm Phong một cái, “Thằng ngốc này, không cần chờ tới khi hết cơm ăn mới tới tìm ta, rảnh rồi thì tới tiếp lão già này tán nhảm, hạ vài ván cờ. Giờ cũng già rồi, không chịu nổi cái sát khí đằng đằng của đám kì thủ chuyên nghiệp nữa, cách chơi cờ của tiểu tử nhà ngươi mới phù hợp để tiêu khiển.”

Lâm Phong nhăn mặt xoa xoa trán, gật lấy gật để ứng thuận.

“Nay muộn quá rồi, ngủ luôn lại đây đi.”

“Dạ?”

“Còn một điều này nữa...”

“Vâng?”

“Thằng ngốc này, dù có chuyện gì, con cũng đệ tử ta tâm đắc nhất, nhớ rõ cho ta!”

1. Thầy Sở: Nguyên văn là Sở lão. Nhưng mình thích dùng chữ ‘Thầy’ hơn. Vừa là người chỉ dạy, vừa để người khác noi gương theo, nên mình dùng chữ ‘Thầy’. Mọi người không quen ^^ cũng đành quen vậy nhé.

2. Tiệc buffet – tiệc đứng: Buffet (tự chọn) còn gọi là tiệc đứng, thực khách có thể đi lại, đứng ngồi tùy thích khi ăn uống. Thức ăn sẽ được bày biện chung trên dãy bàn, và các bàn trống còn lại để thực khách ngồi thưởng thức thành quả mình vừa chọn :”>

3. Nguyên văn: Vân đạm phong thanh. Ừm nhưng mình thấy với anh Phong thì câu trên hợp hơn. Cái tính anh ấy ấy mà, sao mà cười Vân đạm phong thanh được cơ chứ :))

4. Mục (moku): Điểm trong Cờ vây. Để biết thêm thông tin chi tiết, mọi người có tham khảo tại đây: Mục

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Từ sau hôm mừng thọ thầy Sở, tâm tình Lâm Phong chợt hưng phấn lạ kỳ, cả người so với mấy ngày trước đều hăng hái hẳn ra, khiến cho Vương Ấn luôn mồm hỏi y có phải đã động xuân tâm rồi hay không, từ đầu đến chân đều lộ ra vẻ khác thường? Đến mức làm Lâm Phong phát cáu mà lôi Vương Ấn ra quán làm một chén rượu.

Nếu chỉ rượu không thì không đáng sợ, đáng sợ chính là con hổ cái ở nhà ấy. Hôm đó Vương Ấn say khướt trở về đã bị vợ đuổi ra phòng khách ngủ cả tháng, từ đấy Vương Ấn không bao giờ thắc mắc Lâm Phong phản thích cái gì nữa.

Nếu không phải đột nhiên nhận được cuộc điện thoại từ Duẩn Thận Nhất, phỏng chừng Lâm Phong còn cứ thế kéo dài một khoảng thời gian dài dài nữa. Nhưng mà hiện tại thì... Lâm Phong chỉ có thể trơ trơ nhìn cái cột điện trước mắt, vắt óc kiếm cớ.

“Duẩn cửu đẳng à, ha ha, xin chào xin chào.”

“Cái gì? Chơi cờ á? Ai nha, anh chọn thật không khéo, hôm nay tôi không rảnh...”

“Đang làm gì á? A a, tôi đang ở... trường, đang lên lớp... Tôi còn phải tới phụ đạo cho một học sinh...”

“Ngày mai ấy hả? Ừm... ngày mai tôi cũng không rảnh...”

“Rốt cuộc thì khi nào rảnh à? Ày ày... để tôi nghĩ xem, gần như một hai tháng tới tôi đều bận bịu công việc... vâng, rất nhiều việc... cứ vậy nhé, tạm biệt.”

Quăng di động sang một bên, Lâm Phong lại quen tay hung hăng cào cào tóc, rốt cuộc thì có chuyện gì mà vị Duẩn Thận Nhất cứ đeo bám lấy y không tha nhỉ? Chẳng phải người này luôn không để mắt tới những đối thủ tầm thường sao? Giờ cứ nhằng nhằng bám theo một kì thủ nhỏ nhoi tứ đẳng làm gì? Ấn no rững mỡ à?

Mà không đúng, hay là tên kia đã nghe ngóng được gì đó từ bữa tiệc mừng thọ thầy Sở rồi cũng nên! Rất có thể là như thế, theo tính cách của Duẩn Thận Nhất, rất có khả năng hẳn muốn đo một ván với người từng là kì thủ thiên tài.

Tránh được mòng Một, khó tránh được Mười rằm. Sớm muộn gì cũng tới, xem ra bản thân cũng nên chuẩn bị kỹ lưỡng để điều hòa lại tình trạng một chút. Thực tế thì... Lâm Phong cũng rất mong chờ ván cờ ấy, tuy thực sự y không hy vọng lại gặp dưới tình huống này.

Trong suốt một tuần sau đó, Lâm Phong thường lui tới các kì phòng, chơi cờ với nhiều kì thủ khác nhau, có nghiệp dư, có chuyên nghiệp, thậm chí là với những người chỉ đơn thuần yêu thích cờ vây. Thắng bại cũng không sao cả, quan trọng là... cảm giác – cảm giác khi chơi cờ, cái cảm giác bản thân y tin chắc rằng có thể hạ một ván cờ tuyệt diệu trong sự phấn khích. Đây cũng là khuyết thiếu của Lâm Phong, cũng là điều y phải có được khi đấu với Duẩn Thận Nhất, nếu không có được cảm giác ấy, ván cờ giữa y và Duẩn Thận Nhất cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Y cũng không muốn thua, đặc biệt khi đối thủ là Duẩn Thận Nhất.

Lần này, Lâm Phong chủ động liên lạc với Duẩn Thận Nhất. Giao ước thi đấu ba ngày sau đó, địa điểm là một kì phòng tên “Hắc & Bạch”, thời gian là mười giờ sáng.

Kì phòng này do chính tay Duẩn Thận Nhất mở ra, trong giới ai cũng biết, đến đây đa phần là các kì thủ chuyên nghiệp vẫn còn nuôi chí lớn.

Bước vào cánh cửa của “Hắc & Bạch”, Lâm Phong nuốt ực một ngụm nước miếng, ánh mắt cũng trở nên lén lút. Y tới chơi cờ chứ không muốn bị mọi người chú ý đâu.

“Hey, Lâm tứ đẳng đã tới.”

“Triệu... Triệu cửu đẳng.”

Vừa mới vào đã bị người ta kêu tên mình, Lâm Phong chợt lắp ba lắp bắp. Nhìn kỹ lại, hóa ra là Triệu Lỗi, mà không chỉ thế, ba người còn lại trong Ngũ Hồ Tướng cũng có mặt, một đám ngồi bên quầy Bar, hẳn cũng đã nhận ra y.

Lâm Phong càng khẳng định mấy người này cũng như Duẩn Thận Nhất, trong bữa tiệc đã biết chuyện của y. Nếu không, đáng ra chỉ có y biết họ chứ họ sao biết y được, lại còn vừa tò mò vừa thương tiếc đồng cảm nhìn y.

“Thận Nhất trong sương phòng số 8 chờ anh đấy.” – Kỉ Hiên dựng ngón cái với Lâm Phong, “Anh là người thứ hai bị hắn đeo đuổi đòi đấu đấy, mong anh nghiêm túc, hắn... ôm kì vọng rất lớn ở anh...”

Lâm Phong gãi gãi đầu, thở dài một hơi – Không ổn rồi, chưa gặp Duẩn Thận Nhất mà y đã bắt đầu thấy áp lực rồi.

“Này, tôi không hiểu – tại sao Thận Nhất lại coi trọng Lâm Phong đến thế, cho dù anh ta từng là kì thủ thiên tài được nhiều người chú ý đi chăng nữa, nhưng giờ cũng chỉ là một tên tứ đẳng mười năm không thắng đẳng nổi thì lấy đâu ra trận đấu đáng giá.”

Nhìn Lâm Phong đẩy cửa phòng số 8, cơn bất mãn của Lí Mẫn Hân cũng trào ra.

“Vì... người này với Thận Nhất mà nói, chắc là đặc biệt...”

“Hả?”

“Cả ngày hôm qua, Thận Nhất hủy một cuộc phỏng vấn đã định trước, giam trong phòng luyện mấy cuốn sách cờ vây để chuẩn bị đấy.”

“Hắn nghĩ hắn thi đấu dành danh nhân chiến[1] đấy hả?”

“Tuy không phải danh nhân chiến, nhưng thực lực của Thận Nhất cũng không thấp so với danh nhân chiến là mấy đâu... Mẫn Hân, ghen tị hả?”

“Thèm vào...”

Tuy Lâm Phong không nghe thấy mấy người đằng sau nói chuyện, nhưng việc đấu thật sự nghiêm túc với Duẩn Thận Nhất, khi mở cánh cửa phòng số 8 ra, y đã nhận ra ngay tức khắc.

Ngay khi cánh cửa mở ra, một luồng áp lực vô hình đã ập vào mặt, làm Lâm Phong không tự chủ hít mạnh một hơi bình ổn lại sự cộng hưởng trong lòng. Nhưng quả thật không có mấy tác dụng, từ từ đóng cửa lại, năm ngón tay vẫn giữ chặt cửa cũng run lên vì kích động.

Lâm Phong vẫn rất mong chờ ván cờ này, dù cho trước đó luôn kiêu có từ chối, nhưng thực sự đó chỉ tâm lý run sợ khi giấc mộng y đã luôn mơ lại trở thành sự thật, quả thật y vẫn chưa hết bàng hoàng. Chung quy Lâm Phong cũng không phải loại người trốn tránh, cho nên hôm nay y mới ngồi trước mặt Duẩn Thận Nhất.

“Đã để ngài đợi lâu, Duẩn cửu đẳng.”

Dưới áp lực của Duẩn Thận Nhất, sự bình tĩnh ngoài mặt của Lâm Phong như thành một loại che giấu. Nhưng lòng y cũng nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, dù sao Lâm Phong cũng từng là thiên tài cờ vây, sự bình tĩnh đã được tôi luyện từ vô số các trận đấu.

“Anh đến rất đúng giờ, là tôi đến sớm.” – giọng Duẩn Thận Nhất mang theo chất khàn trầm thấp, “Tôi có thói quen tới trước mỗi trận thi đấu nửa giờ, ngồi trước bàn cờ để lấy sự tập trung.”

“Tôi cũng không phải đối thủ thi đấu của anh.”

“Có phải là thi đấu hay không, chỉ cần ngồi đối diện tôi, đều là đối thủ của tôi. Lâm Phong, mời anh hạ một ván cờ thực sự với tôi.” – Duẩn Thận Nhất không cười, ánh mắt dừng trên người Lâm Phong, vô cùng chuyên chú.

“Tôi sẽ... à, trước khi bắt đầu, ngài có thể cho tôi biết vì sao ngài kiên quyết muốn cùng tôi hạ một ván cờ không? Vì tôi từng là kì thủ thiên tài ư?”

“Tôi không để tâm đến chuyện quá khứ, anh... rất muốn biết nguyên nhân sao?”

“À, thì dù sao tôi cũng là người sùng bái Duẩn cửu đẳng, cũng hiểu chút ít tính tình của Duẩn cửu đẳng, một kì thủ như tôi chắc hẳn không thể lọt vào mắt ngài...”

“Bắt đầu đi! Khi anh thua, tôi cho anh một đáp án.”

Lâm Phong nheo nheo mắt, tháo cặp kính xuống, dụi mắt xẹt qua một ý nghĩ nào đó, vừa nói chuyện vừa bốc mấy quân cờ. Đoán quân kết thúc, Duẩn Thận Nhất cầm quân đen đi trước.

Ván cờ dang dở kéo dài hơn ván cờ lần trước Lâm Phong đấu với thầy, lại vì đấu thực sự mà tốc độ càng chậm hơn. Khi ván cờ kết thúc, trên mặt Lâm Phong đã phủ một lớp mồ hôi lạnh, thể lực hao thoát gần hết làm hơi thở của anh yếu ớt không yên.

“Chỗ này, còn chỗ này nữa, anh hạ rất tùy ý.” – Duẩn Thận Nhất cao giọng.

“Xin lỗi, tôi đã làm hết sức.” – Lâm Phong tháo kính xuống, giơ tay lau mồ hôi trên trán. Lâu lắm rồi không hạ một ván cờ kịch liệt như vậy, y vẫn đánh giá cao năng lực của mình. Lâm Phong muốn uống nước, khi y quay sang nhìn mới phát hiện bình trà đã hết từ khi nào.

Phát hiện giọng Lâm Phong có vài phần suy yếu, Duẩn Thận Nhất dời mắt khỏi bàn cờ chăm chú nhìn Lâm Phong, hần ngay ngắn một lúc, mới nhớ tới lời Tống Bình từng nói.

“... Di chứng sau vụ tai nạn đã khiến cơ thể hần... không thể chịu đựng nổi áp lực lớn trong khi thi đấu được nữa.”

Trông dáng vẻ Lâm Phong tháo kính xuống, chà lau lớp mồ hôi, đôi mắt hơi nhắm lại, sắc mặt tái nhợt, vẻ suy yếu ấy lại làm hần thỏa mãn không nói thành lời. Rồi lòng hần “Ầm” một tiếng, không biết từ khi nào đã căng phồng lên, càng lúc càng thít chặt lồng ngực hần như một dây cung dương căng. Tim hần nhảy lên loạn nhịp.

“Tôi ra ngoài đổi ấm trà, anh nghỉ ngơi một chút đi, rồi phục bàn[2] sau?”

Còn phải phục bàn nữa hả? – Lâm Phong tròn mắt, muốn ngăn cản Duẩn Thận Nhất thì hần đã mở cửa bước ra ngoài.

Bên quầy Bar chỉ còn lác đác vài người. Bốn hồ đã đi ba hồ, còn mỗi Lí Mẫn Hân vẫn ngồi chờ, uống từng ngụm ly nước chanh trong suốt, chiếc TV bên cạnh vẫn thao thao về một trận đấu cờ.

“Đã xong rồi hả?” – thấy Duẩn Thận Nhất đi ra, Lí Mẫn Hân dời khỏi màn hình, mở miệng hỏi.

“Cho một bình trà, hai phần sandwich.” – gọi một tiếng trước quầy, Duẩn Thận Nhất mới đáp lại: “Ừ, không ngờ lại nhập tâm như vậy, đấu những 5 tiếng mà đói bụng cũng không phát hiện ra.”

“Hần chơi khá lắm sao?”

“Vượt tiêu chuẩn.” – Duẩn Thận Nhất bưng khay đựng bình trà với phần sandwich, nhếch mép cười thản nhiên.

“Ông đã nói thế, tôi cũng muốn đánh với hần một ván.” – vượt tiêu chuẩn của Duẩn Thận Nhất đồng nghĩa với – đây là một trận đấu rất đáng giá.

“Hôm nay thì thôi đi, cơ thể hần không chịu nổi, chơi liên tục 5 giờ đã quá sức với hần rồi, về sau hần suy nghĩ càng lâu, nước cờ càng tùy ý.”

“Ông đau lòng hần đấy hả?” – Lí Mẫn Hân lại tròn mắt lên.

“Bậy nào.” – Duẩn Thận Nhất thoáng ngẩn ra, xoay người rời đi.

Tuy mồm nói Lí Mẫn Hân nghĩ bậy nghĩ bạ, nhưng khi trở lại phòng số 8, thấy Lâm Phong đang ngồi dựa hần vào sofa nghỉ ngơi, cặp kính lung lay trên ngón út, hàng mi thật dài tạo thành một vệt râm nho nhỏ trên mặt. Hần thế nhưng lại có cảm giác đau lòng.

Tiếng đóng cửa làm Lâm Phong choàng tỉnh, vội vàng ngồi ngay ngắn, vừa đeo kính vừa quay lại nhìn. Thấy khay trà với sandwich Duẩn Thận Nhất mang vào, y nuốt nước miếng ực một cái.

“Sắc mặt anh khó coi quá, ăn tạm cái này đi.” – Duẩn Thận Nhất đặt khay xuống, thuận tay rót trà cho Lâm Phong.

“Cám ơn.” – Lâm Phong tiếp nhận chén trà, thổi nhẹ nhẹ, nhấp ngụm trà lót dạ, hương lá trà thoang thoảng làm tâm tình căng cứng của y bình ổn lại, sắc mặt cũng tươi lên vài phần.

“Đây chẳng có mấy đồ để ăn, chỉ có sandwich thôi, ăn lót dạ trước, tối tôi mời anh đi ăn đồ Nhật.” Duẩn Thận Nhất đẩy phần sandwich sang.

“Rất ngon mà.” – Lâm Phong cắn một miếng, mặt mày hớn hả – “Duẩn cửu đẳng, ngài không cần khách sáo mời tôi ăn cơm hay vân vân gì đó đâu, hôm nay tôi cũng làm ngài mất không ít thời giờ rồi, thật sự xin lỗi nhé.”

“Tôi có chỗ nào làm anh bất mãn sao?” – Duẩn Thận Nhất đột nhiên chau mày hỏi.

“Hả?”

“Anh luôn từ chối tôi.”

“Không, nào có đâu...” – Lâm Phong chợt dạ cầm tách trà lên.

“Vậy thì tối ăn đồ Nhật.”

“Nhưng đồ Nhật đắt lắm... mà tôi cũng không thích ăn cá phi-lê[3] đâu, sake tôi cũng không uống quen...”

“Vậy thì đi ăn lẩu, tôi biết một nhà hàng có món lẩu ngon lắm, mùa đông mà ngồi bên nồi lẩu thì còn gì bằng, anh không có vấn đề gì chứ?”

“... Không.”

Lâm Phong gục mặt xuống uống trà, giờ có vấn đề thì cũng chẳng dám nói ra nữa. Tuy giọng Duẩn Thận Nhất rất ôn hòa, nhưng ngữ khí lại tuyệt đối không hòa nhã, còn ẩn ẩn dấu hiệu núi lửa sắp phun trào, chỉ còn thiếu một cái ngòi thôi.

Núi lửa cuối cùng cũng ngủ trở lại, Duẩn Thận Nhất nở vài ý cười.

“Đã thấy đỡ chưa, có thể phục bàn rồi chứ?”

“Ha... đỡ hơn nhiều rồi.” – tuy không còn đủ tập trung để chơi cờ được nữa, nhưng phục bàn thì có thể miễn cưỡng duy trì được.

Còn về cái sự nghi vấn lúc trước khi chơi của Lâm Phong, thì vì quá hoảng hốt mà y đã quăng nó đi xó nào đó rồi. Duẩn Thận Nhất cũng không chủ động nhắc lại nữa, chẳng lẽ lại nói rằng – hần muốn trông thấy vẻ mặt khi thua của y sao? – chỉ sợ lúc ấy Lâm Phong không trở mặt mới là lạ.

Lần này Duẩn Thận Nhất rất nghiêm túc, ngay cả phục bàn cũng không buông tha cho Lâm Phong. Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, mỗi nước cờ đều thảo luận với Lâm Phong, nhất là đến giữa ván cờ, hần hưng phấn cứ như phát hiện ra đại lục mới. Những nước cờ giữa ván của Lâm Phong đã bộc lộ sự tấn công mạnh mẽ, cho dù từng đấu với rất nhiều đối thủ nhưng không mấy người có thể đuổi kịp hần đến mức này, những nước cờ chiếm ưu thế ban đầu của hần gần như hoàn toàn mất tác dụng, nếu không phải Lâm Phong tính sai một nước, kết cục ván cờ này ai thắng ai thua, sợ rằng khó nói trước được.

Lấy năng lực Lâm Phong ban đầu mà nói, sợ rằng nước cờ sai kia cũng không thực sự là tính sai, mà là cơ thể Lâm Phong dần suy nhược không chịu nổi áp lực nữa, không tập trung cao được nên mới dẫn tới sai một nước.

“Lần sau chừng nào anh rảnh?”

“Hả?”

“Lần sau chúng ta sẽ hạ một ván cờ nhanh[4]” – Duẩn Thận Nhất chăm chú nhìn Lâm Phong, ánh mắt xẹt qua vài tia sáng – “Lần này tôi thắng không võ, anh không bại bởi tôi mà bởi chính cơ thể anh, lần sau, trước khi cơ thể anh suy nhược không chịu nổi áp lực nữa, tôi sẽ quyết thắng bại với anh.”

“Tôi bận rất nhiều việc, khi nào có thời gian rồi còn chưa biết được, như vậy đi...” Lâm Phong nâng kính, mỉm cười, “Tôi nghĩ, ván cờ sau tôi nhất định sẽ ưu tiên suy nghĩ của ngài.”

“Một lời đã định.” – nhìn sâu vào mắt Lâm Phong, xác nhận không phải y nói cho có lệ, ý cười trên mặt Duẩn Thận Nhất càng sâu thêm, “Vậy... chúng ta đi ăn lẩu thôi.”

“Hả?” – Lâm Phong kinh ngạc ngẩng đầu giờ mới phát hiện đã 6 giờ tối, cả hai phục bàn so ra cũng không kém cạnh thời gian chơi cờ là nhiều.

Bước ra khỏi “Hắc & Bạch”, trời đã tối không thể tối hơn, đèn đường cũng bật thành hàng, chiếu trên mặt đường những quầng sáng u mờ, chợt thấy khí man mát chạm trên làn da, Lâm Phong ngẩn người, bắt giắc giờ tay, một vật trắng nhu mềm tan nhanh trong lòng bàn tay mình.

Tuyết rơi.

Chiếc xe thể thao đỏ lửa dừng trước mặt Lâm Phong, nhô đầu ra cửa kính xe là kì thủ nổi bật nhất trong giới cờ vây – Duẩn Thận Nhất, cho dù là người tinh anh ấy thì cũng vì cái lạnh mà cồng lại.

“Lên xe mau, lạnh muốn chết.”

Trong xe mở điều hòa, chỉ chừng 5 phút, cơ thể Lâm Phong đã ấm trở lại, dăng thêm vài phần buồn ngủ. Ván cờ hôm nay thực sự đã làm y hao tổn rất nhiều sức lực, không như Duẩn Thận Nhất vẫn khỏe re, làm y lại cảm thấy nổi ghen tị nhỏ nhoi trong lòng.

“Duẩn cửu đẳng, tuyết rơi đường trơn lắm, xin lái chậm lại chút được không!” – cảm thấy tốc độ xe quá nhanh, sắc mặt Lâm Phong còn kém hơn cả trước khi lên xe.

“Hửm?” – Duẩn Thận Nhất ngẩn ra mấy giây, bật cười, “Một lần rần cần, mười năm nhớ đời. Yên tâm đi, tôi không phóng nhanh vượt ẩu đâu.”

Nói thì nói thế, nhưng Duẩn Thận Nhất cũng giảm tốc độ xe xuống.

Lâm Phong ần ần mi tâm, nhẹ nhàng xoa bóp, không nói nữa, cũng không muốn quấy rầy Duẩn Thận Nhất chuyên tâm lái xe. Y muốn ngủ một giấc, nhưng đèn đường cùng đám đèn nháy nhoang nhoáng từ các cửa hiệu bên đường làm y hoa mắt, thế nào cũng không ngủ được.

Không rõ đã qua bao lâu, bên tai truyền tới tiếng – “Đến rồi.” – y mới buông tay xuống.

Đỗ xe xong đâu đấy, còn chưa kịp vào cửa, hương thuốc Đông y lẫn với mùi đồ ăn đã xộc vào mũi.

“Món lẩu ở đây đều cho thêm các dược liệu Đông y bồi bổ cơ thể, ăn ngon mà rất dinh dưỡng.”

“Duẩn cửu đẳng có vẻ quen chỗ này nhỉ?”

“Ừ! Mùa đông nào tôi cùng đám bạn cũng đến đây...”

Duẩn Thận Nhất còn chưa kịp nói xong, một giọng nói đã chứng thực lời hắn.

“Thận Nhất!”

Một giọng nữ đầy ngạc nhiên và vui mừng vang lên, nháy mắt một màu đỏ đã nuốt trọn tầm mắt Lâm Phong, cô gái trông rất quen, như đã gặp ở đâu đó rồi, một thân đồ sắc đã nhắc nhở Lâm Phong.

Trần Mặc Vũ, người cùng Duẩn Thận Nhất đến khách sạn dùng cơm hôm đó. Cô nàng có vẻ rất thích màu đỏ. Hôm ấy thì khoác một chiếc áo đỏ rực, cao thon xinh đẹp, hôm nay thì vận một bộ sườn xám đỏ tươi, quyền rũ thướt tha.

“Tiểu Vũ, hôm nay xinh quá nha.” – đôi môi mỹ nhân, Duẩn Thận Nhất chưa bao giờ tiết kiệm lời ngợi khen.

“Thận Nhất, hôm nay lại dẫn bạn đến ăn... A? Lâm tiên sinh.” – cô gái nhận ra Lâm Phong, hơi ngạc nhiên nhìn y.

Lâm Phong gương cười, gật đầu, “Cô Trần, xin chào.”

“Trông tinh thần Lâm tiên sinh có vẻ không tốt lắm thì phải?”

“Ừ! Hôm nay bị anh kéo đi đánh cờ hơi lâu, Tiểu Vũ, chỗ cũ, trước cho một chai rượu để để hân nâng cao tinh thần cái đã.”

Thẳng đến khi bị kéo vào trong một sương phòng, Lâm Phong mới biết cái gọi là ‘chỗ cũ’ chính là đây. Hiển nhiên sương phòng này dành riêng cho Duẩn Thận Nhất, góc phòng còn đặt một bàn cờ. Căn phòng vô cùng sạch sẽ, hẳn mỗi ngày đều có người quét tước đều đặn, ngoài cửa sổ là cảnh ven sông, tầm nhìn khoáng đạt, chỉ tiếc trời đã tối, không nhìn rõ được thứ gì, men theo những bóng đèn nê-ông ven bờ vẫn có thể thấy được những bông tuyết không ngừng bay bay.

Trần Mặc Vũ dẫn hai người vào sương phòng, cười cười với Duẩn Thận Nhất, rồi quay ra ngoài.

“Cô Trần làm việc ở đây à?” – nhìn bóng dáng cô gái rời xa, Lâm Phong khó nén nổi tò mò, cô gái này nhìn theo phương diện nào cũng không giống một người phục vụ.

Duẩn Thận Nhất biết y hiểu nhầm, bật cười nói: “Tiểu Vũ xuất thân từ gia đình Đông y, ông bà nội, cha mẹ rồi cả anh chị chú bác đều làm bác sỹ. Chỉ có cô ấy, từ bé đã không thích theo nghiệp nhà, mặc dù học đến thạc sỹ y học nhưng chỉ thích mỗi cái đem được liệu kết hợp với thức ăn, tốt nghiệp xong thì mở ngay một quán lẩu. Hôm nay anh có lộc ăn đấy, mỗi lần tôi đến, cô ấy đều tự tay chuẩn bị, được liệu nước dùng đều là hàng tốt nhất, bên ngoài không thể so sánh được đâu.”

“Tôi đây đúng là hưởng sái từ Duẩn cửu đẳng rồi.” – Lâm Phong cười thản nhiên, “Có bạn gái xuất sắc vậy, sự nghiệp, tình trường Duẩn cửu đẳng đều gặt hái được thành công, thật khiến người ta ngưỡng mộ.”

Duẩn Thận Nhất chỉ cười, không đáp lại. Kỳ thật Trần Mặc Vũ cũng không tính là bạn gái hẳn, mặc dù hai người đã quen biết ba năm có thừa, nhưng một người bận việc phát triển cửa hàng, một người chuyên tâm chơi cờ, thời gian bên nhau cũng chẳng nhiều, nếu nói là người yêu thì chưa đủ, chỉ là ở chung thì vui vẻ, hòa hợp thôi. Song đây là chuyện riêng tư của hắn, cũng không cần phải giải thích với Lâm Phong.

Lúc cánh cửa bị gõ ba tiếng, đúng như Duẩn Thận Nhất nói, nhân viên phục vụ mang rượu tới trước, nguyên liệu cho món lẩu cũng được đưa lên theo, chỉ có nước dùng là chưa đến, vì Trần Mặc Vũ tự tay chế biến nên chậm hơn chút.

“Đến, uống chút rượu ấm bụng trước đã.”

“Tôi kính Duẩn cửu đẳng một chén.”

“Một chén ư? Đây là rượu để chứ có phải bia đâu, không lẽ anh muốn chúc tôi say khướt để trả thù thua cờ đó hả?”

Lâm Phong ngẩn ra, bật cười – “Không ngờ Duẩn cửu đẳng ngài cũng biết nói đùa, tôi vẫn nghĩ ngài là người thật sự nghiêm túc cơ.”

“Khi chơi cờ đương nhiên phải nghiêm túc, giờ là lúc ăn cơm uống rượu, chẳng lẽ cứ phải nghiêm mặt sao.” – Duẩn Thận Nhất mỉm cười, “Mà anh cũng đừng luôn miệng ‘Ngài’ ‘Ngài’ với tôi, người ta nói trước lạ sau quen, chúng ta đến cờ cũng lâu rồi, coi như bằng hữu, nói chuyện không cần để ý, cứ như đám Mẫn Hân gọi tôi là Thận Nhất đi.”

“Duẩn cửu đẳng luôn dùng kì lược để kết bạn ư?” – Lâm Phong hỏi.

“Hả?” – Duẩn Thận Nhất bị hỏi thì nhất thời ngẩn người, – “Đó là... tôi không có ý đó, chẳng qua con người tôi trừ chơi cờ ra, những cái khác không hiểu nhiều, cho nên mới thân với kì thủ hơn, có cùng đề tài cũng dễ thành bạn mà.”

“Tôi hiểu.” – Lâm Phong đẩy gọng kính, “Tuy không phải cố ý, nhưng đôi khi lời nói của Duẩn cửu đẳng sẽ đả thương người khác đấy.”

Duẩn Thận Nhất chăm chú nhìn y, làm Lâm Phong không kìm được gơ tay sờ sờ hai má, nghi hoặc nhìn lại.

“Có vẻ anh còn mẫn cảm hơn người bình thường.” – Duẩn Thận Nhất nhẹ nhàng nở một nụ cười, như rất vui vẻ, “Lần đầu tiên gặp anh tại phòng nghỉ trong kì viện, tôi còn nghĩ anh trông lỗi đời hơn người, giờ mới phát hiện, quả nhiên nhìn người không thể nhìn tướng mạo.”

“Câu này nghe như... không phải khen tôi thì phải.” – Lâm Phong nhún mày, “Tôi cũng nghĩ rằng – cho dù Duẩn cửu đẳng có rời bàn cờ thì vẫn là người lãnh đạm hữu lễ, giờ nhìn lại, cũng quả thật nhìn người không

thể nhìn tướng mạo.”

Duẩn Thận Nhất nâng chén rượu tinh xảo lên, “Tất nhiên, chúng ta còn chưa hiểu rõ đối phương, thể càng phải tiến thêm một bước tìm hiểu, nên chén rượu này, chúng ta vẫn nên từ từ nhấp từng ngụm đến hết đi.”

Lâm Phong cũng giơ chén rượu lên, một hơi uống cạn mới mập mờ nói, “Thật ra... tôi không nghĩ tới việc hiểu rõ Duẩn cử đẳng...”

Duẩn Thận Nhất nghe thấy rất rõ, mắt ánh lên nghi hoặc, nhưng còn chưa kịp hỏi, Lâm Phong đã nhận ra mình lỡ lời, tự động giải thích.

“Vì tôi coi Duẩn cử đẳng như thần tượng sùng bái của mình, chẳng phải có câu là “Khoảng cách sinh mệnh” đấy sao, quá hiểu biết sẽ làm mất đi cảm giác sùng bái ấy.”

Duẩn Thận Nhất cười sang sảng – “Vừa đúng lúc, tôi cũng không muốn làm thần tượng của người khác đâu, làm bạn vẫn thoải mái tự nhiên hơn.” – nói rồi hắn mới nhấp một ngụm rượu, cũng không dám một hơi uống cạn như Lâm Phong, bụng rỗng uống rượu rất dễ say.

Sau ba tuần rượu, nước dùng cũng được đưa lên, thực sĩ y học pha chế có khác, mùi vị quả nhiên hơn người. Về sau Lâm Phong chỉ lo ăn, ngay cả nói cũng không cất một tiếng. Dù sao có Trần Mặc Vũ tiếp, Duẩn Thận Nhất cũng không buồn vì không ai nói chuyện cùng. Nhưng thật ra Lâm Phong thấy chính y cũng chẳng vui mừng nổi, đúng là chẳng khác gì cái bóng đèn, nên y càng tập trung ăn, đầu cũng không ngẩng lên nữa.

Duẩn Thận Nhất bộn bề thi đấu mấy tháng nay, cũng lâu không gặp mặt Trần Mặc Vũ, hai người ha ha tâm sự, đến khi ăn xong mới phát hiện người ngồi im lặng này giờ – Lâm Phong đã say mềm từ khi nào, gục trên bàn, bình rượu bên cạnh chỉ còn thấy đáy.

“Thận Nhất, người bạn này của anh, cũng thật có ý tứ.” – Trần Mặc Vũ che miệng khẽ cười.

Duẩn Thận Nhất nhìn bình rượu trống trơn, vừa đau đầu vừa buồn cười, “Một cân rượu hắn uống tám lạng, cũng không biết anh ta sống ở đâu, chẳng còn cách nào khác ngoài mang về nhà anh ở tạm một đêm thôi. Tiểu Vũ, em gọi hai người hỗ trợ đem anh ta vào xe giúp anh.”

Trần Mặc Vũ gọi người, rồi cùng Duẩn Thận Nhất ra bãi đậu xe, thấy Lâm Phong bị nhét vào xe, cô lo lắng hỏi: “Thận Nhất, anh cũng uống rượu, hay là gọi taxi đi.”

“Yên tâm, anh chỉ uống một hai chén thôi, vẫn tỉnh táo lắm.” – Duẩn Thận Nhất vỗ vỗ tay cô, “Anh đáp ứng, nhất định sẽ đi với tốc độ chậm nhất.”

Nói tới đây chợt nhắc hắn nhớ tới khi Lâm Phong từng đề cập đến tốc độ xe thì mặt mày nhợt nhạt, hắn chợt mỉm cười, cười xong lại thấy khó chịu, nếu không phải vụ tai nạn xe kia, không chừng Lâm Phong đã trở thành đối thủ mạnh nhất của hắn.

Đi được nửa đường thì Lâm Phong tỉnh lại, nằm trên hàng ghế sau xe mơ mơ màng màng, qua một lúc lâu mới biết mình đang nằm trong xe, vội níu chặt góc áo Duẩn Thận Nhất, thầm thào: “Chậm thôi.”

Duẩn Thận Nhất sống trên tầng mười hai của tòa nhà, bình thường hắn thích đi cầu thang bộ, tiện rèn thể lực luôn. Nhưng hôm nay vác thêm một người đang say bí tỉ, cũng đành phải yên phận vào thang máy đi lên. Cũng may lúc trước khi mua phòng đã cân nhắc có thể bạn bè ở lại chơi cờ qua đêm, nên hắn chuẩn bị thêm một phòng cho khách, bằng không hắn cũng không vác Lâm Phong về nhà, mà tìm một phòng khách sạn nào đó quẳng Lâm Phong vào cho đỡ rách việc.

Đem người vút lên giường, hắn đẩy đẩy người Lâm Phong, “Này, tỉnh tỉnh, tuy tôi không ưa sạch quá mức, nhưng muốn ngủ thoải mái thì đề nghị anh đi tắm trước rồi hẵng ngủ tiếp.”

Lâm Phong ứ ớ “Ừ” một tiếng, khẽ nhúc nhích người như muốn ngồi dậy, nhưng cuối cùng mặt lại cứ chôn trong gối.

Duẩn Thận Nhất lắc lắc đầu, cười bản thân sao lại đi đề nghị với cái người đã say không biết nhân sự gì kia. Rồi tiện tay giúp Lâm Phong cởi áo khoác, đắp chăn, lại thấy gọng kính bị gối làm cong xuống, hắn cúi xuống kéo chiếc kính ra đặt đầu giường.

Lâm Phong chợt như bừng tỉnh, đôi mắt ngà ngà mông lung, ánh mắt mờ mịt ướt át không tiêu cự đảo qua gương mặt Duẩn Thận Nhất đang cận kề trước mắt. Đột nhiên không gian mông lung ấy chợt lóe lên hai đóa hoa lửa bùng cháy, bao hàm một thứ tình cảm mãnh liệt không lời. Duẩn Thận Nhất cả kinh, quên mất cả việc hần phải đứng lên, ngơ ngẩn nhìn mắt Lâm Phong, hai đóa hoa ấy cứ cháy cứ cháy ngày càng mãnh liệt, làm hần có cảm giác không thở nổi.

Mùi rượu tràn khoang mũi, trong miệng, đầu lưỡi mang theo vị rượu cất chứa một thứ khát vọng *** khiến kẻ khác chần động, đủ để trầm mê bất cứ ai, không thể cự tuyệt cũng chẳng thể phản kháng.

Không biết đã qua bao lâu, khi Duẩn Thận Nhất phản ứng lại, Lâm Phong đã say sưa ngủ, còn hần, chỉ còn biết lấy tay che môi mình, không thể tán đi hương rượu lẫn sự xung động trong hần, khiến hần thật lâu sau mới tìm lại được chính mình.

Hần... bị Lâm Phong hôn.

Hoang đường hơn, hần lại chìm đắm trong nụ hôn ấy... đến tận khi kết thúc.

Nhìn khuôn mặt ngủ say vô hại của Lâm Phong, Duẩn Thận Nhất hít sâu một hơi, cố gắng duy trì mặt nạ bình tĩnh, xoay người ra khỏi phòng.

1. Danh hiệu chiến: Hiện tại có 7 danh hiệu lớn nhất trong cờ vây (từ thấp tới cao)

121Kì định kim sinh – Thụy Giả

Biên tập: MissTony

1. : Vi Thánh

2. : Vương Tọa

3. : Thiên Nguyên

4. : Thập Đẳng

5. : Bản Nhân Phường

6. : Danh Nhân

7. : Kì Thánh

Nguồn: Đây – Mọi người quan tâm có thể tìm hiểu kỹ hơn.

2. Phục bàn – Khôi phục lại ván cờ: Khi 1 ván cờ kết thúc, các kì thủ chuyên nghiệp thường có thói quen khôi phục lại toàn bộ các nước đi từ đầu đến cuối, phân tích, thảo luận và nhận xét về mỗi nước, mỗi thế cờ. Từ đó rút ra kinh nghiệm, tìm điểm yếu của đối phương hay đơn giản là thưởng thức lại cả quá trình của mình. Đây cũng là cách học mang lại thành quả rất lớn cho các kì thủ khi mới đặt chân vào giới cờ vây.

Nguồn: Baiken

3. Cờ nhanh: Một ván cờ có các hạng mục: 30 phút, 20 phút và 15 phút. Người chơi phải cố gắng lướt nhanh bàn cờ và suy nghĩ thật nhanh để không bị thua do hết thời gian, bởi chỉ cần một bên “rụng kim” (hết thời gian) thì xem như thua cuộc, bất kể diễn biến trong ván cờ ra sao.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Đêm ấy tuyết rơi suốt một đêm, sáng hôm sau, ngoài trời đã phủ một màu trắng muốt.

Khi Duẩn Thận Nhất tỉnh lại, trong phòng đã tràn ngập mùi thuốc lá, thật lâu sau hắn mới nhớ lại đêm qua.

Từ từ gọi đầu, mở cửa sổ, một luồng khí lạnh òa vào pha loãng đi mùi thuốc nồng đặc, nhìn chiếc gác tàn đầy dầu lọc, hắn biết mình thất thường. Nụ hôn ấy làm hắn trần trọc cả đêm, giờ càng không biết phải nói với Lâm Phong như thế nào.

Đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn, với một người say rượu thì càng không thật, không chừng Lâm Phong cũng chẳng biết mình hôn ai. Nghĩ vậy, Duẩn Thận Nhất cũng bước ra khỏi phòng, một mùi cháo thơm thơm bay vào mũi, giai điệu trong bụng hắn cũng xướng lên đáp lại.

Nghe thấy tiếng động, Lâm Phong ngó đầu khỏi phòng bếp.

“Duẩn cửu đẳng, anh tỉnh rồi à. Tôi không biết bình thường sáng anh ăn gì, nên tôi tự làm chủ đi mua ít quẩy về, nấu chút cháo hoa, anh không bận tâm chứ?”

Thấy Lâm Phong không nhắc lại chuyện tối qua, nhất thời hắn thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên không nhớ.

“Thế nào tôi lại không biết xấu hổ để anh phải chuẩn bị bữa sáng vậy chứ...” – Duẩn Thận Nhất đáp lại, mùi hương kích thích, hắn ngồi vào bàn.

“Không có gì, xem như tôi cảm tạ chuyện đêm qua Duẩn cửu đẳng đã thu lưu.”

Lâm Phong vừa nói vừa bê hai bát cháo hoa ra, mùi thơm ngào ngạt, Duẩn Thận Nhất hít sâu một hơi, đã lâu không ngửi thấy mùi thơm của món ăn ấy, bụng như lại càng đói hơn.

“Ngày hôm qua...” – hắn ngừng lại một lúc, “...anh uống rượu nhiều lắm.”

“Ôi?” – Lâm Phong buông bát, bắt đầu cào cào tóc, ngại ngần nói: “Hôm qua không hiểu thế nào lại uống nhiều thế, hổ thẹn rồi... Ừm Duẩn cửu đẳng, đêm qua... tôi không làm gì quá phận chứ?”

“Khụ... khụ...” – Duẩn Thận Nhất sắc một miếng cháo ngay cổ họng, ngẩng đầu thấy Lâm Phong nghi hoặc nhìn hắn, vội nói: “Không có...”

Lâm Phong yên tâm, lại cào cào tóc, cười nói: “Vương Ẩn luôn nói tôi không uống được rượu, vừa uống đã say bí tỉ, ha ha, lần này thì tôi có lý do phản bác lại cậu ta rồi.”

Duẩn Thận Nhất cắn một miếng quẩy, nghe xong tuy không sắc nữa, nhưng lại bị nghẹn, vội vàng tìm nước uống. Hắn không thấy được nơi đáy mắt Lâm Phong nhạt nhòa sắc ưu thương.

Liên tiếp hai lần không sắc thì nghẹn, không khí bữa ăn dần trở lên kỳ quặc. Lâm Phong như nhận ra điều gì, không nhắc lại nữa, hai ba miếng nuốt xong bữa sáng kỳ quái, rời đi.

Đối với Duẩn Thận Nhất, chuyện ngoài ý muốn ấy cũng trôi dần theo thời gian, ấn tượng dần phai nhạt. Tết qua đi, một vòng ganh đua thi đấu lại bắt đầu. Bận rộn với lịch thi đấu dày đặc, hắn không còn thì giờ nhớ đến nụ hôn ấy, cũng không có cơ hội gặp mặt Lâm Phong nữa.

Nhưng Lí Mẫn Hân, từ sau khi xem kì phổ[1] ván cờ Duẩn Thận Nhất với Lâm Phong thì cứ muốn đấu với Lâm Phong mãi. Mỗi tội số trận đấu của hắn cũng không ít hơn Duẩn Thận Nhất là bao, nên mặc dù thời gian thi đấu dày đặc, hắn lại bất ngờ phát hiện ra một chuyện. Té ra mỗi trận đấu của Duẩn Thận Nhất, Lâm Phong đều đến xem, tuy không phải xem trực tiếp mà nghiên cứu trong một phòng khác, cùng với rất nhiều phóng viên. Nếu không để ý thì rất khó khiến người khác chú ý tới Lâm Phong, Lí Mẫn Hân cũng vì vẻ chuyên tâm ấy hấp dẫn mới phát hiện ra y.

Lần đầu tiên thấy Lâm Phong – Lí Mẫn Hân cũng không để ý, chỉ chào một tiếng, kết quả là Lâm Phong căn bản không để ý tới hắn, hồn đều đặt trên bàn cờ, tâm không chuyển rời.

Lần thứ hai thấy Lâm Phong – Lí Mẫn Hân vỗ vỗ vai y, sau đó cùng y thảo luận về ván cờ. Suy nghĩ và phân tích của Lâm Phong, cùng với năng lực suy tính chính xác làm lòng Lí Mẫn Hân rục rịch, càng muốn đấu một ván cờ với Lâm Phong hơn. Nhưng thẳng đến khi kết thúc, Lâm Phong đều không biết người bàn luận với mình là ai, ánh mắt của y từ đầu đến cuối đều không rời khỏi bàn cờ.

Lần thứ ba thấy Lâm Phong – Lí Mẫn Hân biết không còn là sự trùng hợp nữa. Hắn hỏi thăm mới biết, không chỉ ba trận đấu này, mà từ suốt sáu năm nay qua, chỉ cần có trận đấu của Duẫn Thận Nhất thì Lâm Phong sẽ đến, gió mặc gió, mưa kệ mưa. Rất nhiều người nói, Duẫn cửu đẳng có một người siêu cấp sùng bái thể đấy.

Nhưng tất nhiên, nhiều thì nhiều người nói, bản thân đương sự lại chẳng hề hay biết. Nên khi vòng thi đấu chấm dứt, ngũ hổ tướng tụ tập tại “Hắc & Bạch” để thư giãn, Lí Mẫn Hân lại nửa ghen nửa giễu lôi chuyện này ra, làm Duẫn Thận Nhất ngẩn người, run tay đổ cả cốc cà phê.

“A! Làm gì vậy!” – chiếc quần xúi quẩy của Lưu Minh Dịch hứng nguyên cốc cà phê, vội rút giấy lau, nhưng lau thế nào cũng không sạch.

Duẫn Thận Nhất giật mình hồi tỉnh, vẻ mặt không thay đổi, trái lại nói: “Cậu nên thấy may vì cà phê đã nguội đấy.”

Lưu Minh Dịch oán hận nói: “Nếu là cà phê nóng, thì hai tay ông sẽ bị bỏng trước, lúc ấy tôi không chiến mà thắng, ông cũng đừng có trốn trong nhà mà khóc.”

“Nếu vì đối thủ bị thương mà thắng trận, đây là chuyện không còn cách nào khác, cũng chẳng ai vì thế mà cho rằng cậu giỏi hơn tôi đâu.” – Duẫn Thận Nhất thản nhiên đáp trả, thong thả lau cà phê dây trên tay.

Lưu Minh Dịch bị ghen nửa ngày không nói được gì.

Cuộc tụ họp lần này kết thúc, trước lúc chia tay, Lí Mẫn Hân đã hỏi Duẫn Thận Nhất cách liên hệ với Lâm Phong, muốn hạ một ván với Lâm Phong trước khi vòng thi đấu bắt đầu. Duẫn Thận Nhất như lơ đãng, mở di động, không đưa số cho Lí Mẫn Hân mà lại trực tiếp ấn nút Call, thẳng đến khi tiếng Lâm Phong truyền tới, hắn mới giật thót, vội vàng cúp máy.

“Thận Nhất, tối nay ông lạ quá.” – Lí Mẫn Hân kỳ quái nhìn hắn, “Thế nào, có người liên tục sáu năm đến xem ông thi đấu, hưng phấn hả?”

“Không có gì, trận đấu gần đây làm tôi mệt thôi.” – Duẫn Thận Nhất đáp băng quơ, cúi đầu tìm số điện thoại Lâm Phong lần nữa, đưa cho Lí Mẫn Hân lưu lại.

“Thôi đi, tôi không tin ông không thích, có một người siêu cấp hâm mộ kiên định ủng hộ ông đến thế, hơn nữa bản thân cũng là kì thủ chuyên nghiệp, đổi lại là tôi đã sướng tận trời rồi. Đáng tiếc Lâm Phong không phải là phụ nữ, nếu không tôi còn tưởng hắn yêu ông đấy. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, kì lực của tôi cũng không kém ông, sao không ai ủng hộ tôi nhỉ?”

Duẫn Thận Nhất đột nhiên nhớ tới cái hôn kia, đó là nụ hôn ngoài ý muốn trong cơn say. Nhưng hắn càng dùng lý do ấy thuyết phục bản thân mình, thì cảm giác khi bị hôn lại càng hiện lên rõ ràng trong đầu hắn. Hương rượu nồng đậm, môi lưỡi giao triền mang đầy khát khao và dục vọng, cả đóa hoa lửa rực rỡ nơi đáy mắt ấy, hàm chứa một tình cảm mãnh liệt khó tả, chẳng lẽ... chẳng lẽ nụ hôn ấy không phải ngoài ý muốn ư?

Dù cho Duẫn Thận Nhất suy đoán thế nào, hắn cũng không thể tìm Lâm Phong chứng thực. Nhưng chuyện ấy cũng không làm phiền hắn được nữa, vì sau hai ngày nghỉ ngơi, lịch trình thi đấu của hắn lại dày đặc, lần này đối thủ lại là kì thủ nước ngoài, mỗi ngày chỉ nghiên cứu kĩ phổ của đối thủ, chơi cờ, thi đấu, phục bàn cũng đã làm hắn muốn đứt hơi. Chỉ nghe được một thông tin duy nhất liên quan đến Lâm Phong – là y từ chối chơi cờ với Lí Mẫn Hân với lý do: không có thời gian.

Chẳng lẽ Lâm Phong so với kì thủ hàng đầu bọn hắn còn bận hơn ư? – lúc Lí Mẫn Hân nói với Duẫn Thận Nhất, giọng nói còn mang theo cơn giận bất bình.

Duẫn Thận Nhất lại nghi hoặc, liệu Lâm Phong có theo tới nước ngoài xem trận đấu của hắn không. Nhưng có nghĩ cũng thấy không có khả năng, không tham gia thi đấu thì thôi, xuất ngoại cũng không phải chuyện dễ dàng, chi phí lại cao, không bằng ngồi ở nhà xem trên mạng, vừa đỡ tốn sức vừa tiết kiệm tiền.

Lần này thì Duẫn Thận Nhất đoán đúng, quả nhiên Lâm Phong xem trên mạng.

Căn phòng Lâm Phong ở là một căn phòng cũ kĩ, trong sân có một cây ngân hạnh che kín trời, thân cây to phải hai người ôm mới xuể, mang một phong cách cổ kính, nhưng căn phòng cũ nát lại như không phù hợp

để ở. Thuê nơi này đều là những người có hoàn cảnh kinh tế eo hẹp, và Lâm Phong là một trong số đó.

Đồ đạc trong phòng không nhiều, đáng giá nhất là chiếc máy tính Lâm Phong sử dụng. Trên màn hình là kì phổ trận đấu của Duẩn Thận Nhất, Lâm Phong không nghiên cứu một mình, mà qua phòng chat bình luận với bạn bè trên mạng. Đang lúc bình giảng gay cần thì chuông điện thoại reo lên.

Lâm Phong “A!” một tiếng, vội vàng cầm điện thoại bỏ chạy, ngay cả máy tính cũng không kịp tắt.

Xong rồi! Xong rồi! Lại quên cả giờ giấc.

Lâm Phong cũng không muốn mấy tháng liền bị khấu trừ tiền lương nữa, cứ thế thì sớm muộn gì cũng chết đói mất thôi.

Lâm Phong vừa chạy đi, đám bạn bè trên mạng không biết tình hình lúc ấy của y, cứ liên tục hỏi mà không thấy câu trả lời, đều đánh một icon “Chạy mờ hôi”, chủ đề bàn luận về kì phổ cũng đi theo vị chủ nhân xuất quỷ nhập thần ấy.

“Có phải mất mạng không?” – một người mới viết.

“Avatar vẫn còn sáng.” – một người đã quen đàn đánh ra những dòng bắt đắc dĩ, “Sky thường đang bình giảng kì phổ thì mất tích giữa đường, cũng thành quen rồi.”

“Ô? Sao lại thế? Tôi đặc biệt tới để nghe Sky bình về kì phổ của Duẩn cửu đẳng đấy, sư phụ tôi nói, Sky rất hiểu về Duẩn cửu đẳng, không ai có thể so sánh được, mà mỗi lần nghe Sky bình thì đều cảm nhận được không ít tâm ý.”

“Không phải vội, khi Sky trở về sẽ bình giảng tiếp, cậu cứ kiên trì đợi, nhất định sẽ thấy.”

“A, tôi biết rồi, cảm ơn chú.”

“Ê này này, cậu nhiều tuổi, tôi mới mười chín thôi, đừng có gọi tôi là chú.”

“Hả? Phi, sao không nói sớm, tui cũng mười chín...”

“.....”

“Sky rất có tiếng sao?” – lại một người mới khác viết.

“Uây, cậu là người tinh cầu nào vậy, ngay cả Sky mà cũng không biết sao?” – người mới này còn không biết gì, đã lập tức giả bộ như một lão làng, khoa trương đánh liên tiếp một hàng dài dấu chấm than.

“Tôi, tôi... hôm nay mới lên mạng... thấy phòng chat này rất náo nhiệt, nên mới click vào xem...”

“Đằng ấy nhiều tuổi?”

“Mười, mười hai...”

“Lại đây, anh đây dạy nhóc một khóa cơ bản về cờ vây online...”

Cứ như vậy cho đến tối Lâm Phong về, thấy trên màn hình toàn những từ ngữ thối phồng quá trớn, buồn cười đi chuột lên trên, xem không được mấy đã úp mặt xuống cười như nắc nẻ. Theo như cách miêu tả thì y căn bản không phải là người, mà là thần, không gì không làm được, có thể lên trời, xuống đất, dời non lấp bể...

Hai người chat đã thành nghiện, một người thối phồng, một người chớp chớp mắt lắng nghe, thỉnh thoảng còn cảm thán một câu làm cho cái người thối phồng kia càng đắc ý. Những người khác trong phòng đã không nhẫn nại được off xuống, có mấy người chen vào mấy câu, mong sửa mấy câu sai đem Lâm Phong trở về người bình thường, thì bị cả hai nhóc đồng loạt nã pháo, làm cho người ta không dám nói nữa. Kết quả thì, trong phòng chat giờ trừ Lâm Phong thì chỉ còn hai thằng nhóc kia.

Nghĩ nghĩ, Lâm Phong len lén rời khỏi phòng chat, cũng không dám lên tiếng nữa, bằng không sẽ làm hai nhóc kia phần kích quá độ đim y chết đuối trong nước miếng cũng nên.

Rời khỏi phòng chat, đi dạo loanh quanh trên mạng một lúc thì nhận được một lời mời đấu cờ. Lâm Phong vừa thấy tên tài khoản là “Tha sơn chi thạch” thì vui mừng, người quen, đã giao thủ trên mạng mấy lần.

Quan trọng là ngoài đời người này cũng là một kì thủ chuyên nghiệp nổi danh trong nước, cũng tham gia cùng Duẩn Thận Nhất một vòng đấu, chẳng qua hai người không cùng tổ. Nếu Duẩn Thận Nhất với “Tha sơn chi thạch” cùng một tổ, vậy có thể theo dõi trực tiếp trận đấu của hai người ấy rồi.

Nghĩ đến ấy, Lâm Phong trực tiếp nhận lời mời đấu của “Tha sơn chi thạch”.

Những năm gần đây, tuy Lâm Phong đã rời bỏ những trận đấu trong thực tế, nhưng y vẫn sống trong những ván cờ online. Có lẽ đối mặt với những trận đấu căng thẳng gay gắt, trước màn hình máy tính cũng làm giảm áp lực rất nhiều so với thực tế. Nhưng cơ hội cũng thế mà ít đi, trên mạng vốn thoải mái, không biết đối thủ là ai, đại đa số không phải là kì thủ chuyên nghiệp hay nghiệp dư, mà phần lớn là những người thư giãn và luyện tập cờ, người như Lâm Phong thực sự rất hiếm.

Nếu như khi mới bắt đầu lựa chọn chơi cờ online là bởi cơ thể y đã rơi vào đường cùng, thì hiện tại Lâm Phong lại thích nó. Có thể nói, không có cờ vây online sẽ không có Lâm Phong ngày hôm nay. Bầu không khí trên mạng rất nhẹ nhõm, Lâm Phong có thể tận hưởng chơi cờ, không cần lo khả năng thừa nhận của cơ thể. Mấy năm gần đây, những trận đấu lớn trên mạng cứ đến cứ đi, đã giúp Lâm Phong giữ được ý niệm muốn thắng để bảo vệ vị trí kì thủ chuyên nghiệp. Ý niệm cầu thắng. Theo góc độ thực tế mà nói, những kì thi đấu online đều tiêu tốn ít hơn thực tế rất nhiều, tiết kiệm thời gian, tiền bạc, lại có thể hạ với nhiều kì thủ khác nhau.

Điều tiếc nuối duy nhất có lẽ là rất ít khi được đối đầu với các kì thủ trình độ cao. Những kì thủ có trình độ cao hầu hết là kì thủ chuyên nghiệp, mà những người này lại chẳng lên mạng thư giãn, dù có ngẫu nhiên lên một hai lần, thì Lâm Phong cũng không nhất định gặp được. “Tha sơn chi thạch” là kì thủ chuyên nghiệp Lâm Phong đã gặp, thực lực xem như mạnh nhất trong những người y gặp trên mạng. Thực tế thì, sau khi đấu với Duẩn Thận Nhất, Lâm Phong rất mong có thể hạ lại ván cờ ấy trên mạng, lúc ấy nhất định y sẽ chơi xuất sắc hơn, đáng tiếc Duẩn Thận Nhất đã từng nói... tuyệt đối không chơi cờ online nữa, nên y cũng chỉ có thể hy vọng để lòng vấy thôi.

Nhưng Lâm Phong đâu ngờ rằng, tuy Duẩn Thận Nhất từng tuyên bố với phóng viên không bao giờ chơi cờ online, nhưng không có nghĩa là hẳn không xem online. Và ván cờ Lâm Phong đấu với “Tha sơn chi thạch” ấy, Duẩn Thận Nhất vừa được xem, không chỉ thế, còn xem cùng một máy tính với Triệu Lỗi, Kỉ Hiên, và cả Lí Mẫn Hân.

Kì thật lần này là Kỉ Hiên tới mượn máy tính, máy của hắn bị hỏng. Lí Mẫn Hân với Duẩn Thận Nhất thì không bao giờ chơi cờ online, làm gì có máy tính, cuối cùng thì chỉ có Triệu Lỗi luôn mang theo laptop để tám với bạn gái.

Vừa bước vào, Lí Mẫn Hân đã tìm Duẩn Thận Nhất để hạ ván cờ, kệ Kỉ Hiên đang lú ta lú tít với Triệu Lỗi.

“Mai ông có trận đấu, đối phương đâu có dễ đối phó, không nghỉ ngơi lấy sức đi còn lên mạng làm gì?” – bịn rịn chào tạm biệt bạn gái, Triệu Lỗi vừa oán giận vừa đẩy máy sang cho Kỉ Hiên.

“Chính vì khó đối phó mới phải lên mạng.” – Kỉ Hiên toe toét, “Tôi nghe nói đối thủ lần này của tôi – An Tả Thanh có thói quen, trước mỗi lần thi đấu sẽ lên mạng bắt nạt mấy tay mới để giảm căng thẳng, mà tay mới bị bắt nạt càng mạnh thì chứng tỏ đối thủ của hắn càng gây áp lực cho hắn.”

“Thiệt hay giả thế? Ông nghe ai nói?” – Triệu Lỗi cười không ngừng, ra là còn có người có thói quen như vậy, một kì thủ chuyên nghiệp có năng lực thi đấu tại kì thi cao nhất còn vì căng thẳng mà đi chèn ép mấy kì thủ mới, cũng thật thiếu đạo đức quá đi.

“Mấy ngày nay chúng ta toàn lời mấy kì thủ nhất lưu đi uống rượu, mười thì tám chín người quá chén nói ra.”

“A ha ~~” – mấy người trong phòng đồng loạt cười.

An Tả Thanh chính là “Tha sơn chi môn”. Tin tình báo của Kỉ Hiên chiếm được không sai, đúng là An Tả Thanh từng có thói quen xấu như thế, nhưng vấn đề là tin tình báo này đã cũ rồi, cũng đã quá đắt rất lâu.

Hành vi ức hiếp mấy kì thủ mới của An Tả Thanh từng bị rất nhiều người trên mạng khiển trách, thậm chí còn có một đợt đại khai sát giới với An Tả Thanh, nhưng dù sao An Tả Thanh cũng là một kì thủ chuyên

nghiệp, mấy kì thủ nghiệp dư dù có muốn liên hiệp thế nào cũng bị An Tả Thanh hạ gục, điều đó khiến gã càng đắc ý hơn, nhưng cũng không kéo dài được bao lâu thì gặp Lâm Phong.

Cấp của Lâm Phong trên mạng cũng không cao, nhưng An Tả Thanh nào biết, nguyên nhân cấp của Lâm Phong thấp thì có nhiều lắm, tỷ như thường xuyên hạ một nửa thì bị Vương Ấn đuổi giết tới cửa lối đi, hoặc quên thời gian lên lớp nên bỏ giữa chừng, không thì vừa theo chân người ta chơi cờ, vừa chỉ điểm kì nghệ cho mấy kì thủ mới trên mạng, nói chung là còn nhiều nữa nữa.

~~Danh tiếng của Sky trên giới cờ vây mạng có bao nhiêu vang dội, An Tả Thanh khi ấy mới tiếp xúc với internet, tuổi trẻ khí thịnh hoàn toàn không biết gì. Kết quả là lần đầu tiên đã bị Lâm Phong gọn gàng một đao hạ sát. Từ ấy cứ mỗi tháng, An Tả Thanh không phục tìm đến cửa, ba lần liên tiếp sau đó cũng bị Lâm Phong hạ gục, về sau phục không đi ức hiếp tay mới nữa, mà trước mỗi trận đấu đều tìm đến Lâm Phong.

Đó cũng là chuyện hai năm về trước, An Tả Thanh trải qua mấy năm tôi luyện, kĩ lực cũng tăng rất nhanh, giờ đấu với Lâm Phong, kết cục ván cờ đã không bị nghiêng về một phía nữa, có lúc thắng lúc thua. Điều ấy chỉ có trên mạng thôi, có thể hạ cờ thoải mái tùy ý, nếu ở trong hiện thực chỉ sợ kết cục đã nghiêng về một phía rồi, mà người ngã xuống kia đổi thành Lâm Phong.

Tài khoản đăng nhập của Kỉ Hiên dùng trên mạng là “Linh linh thất”, nhanh chóng tìm được “Tha sơn chi môn”, thấy hắc đang đấu cờ với người khác thì bật cười, nhưng cười một lúc thì thêm vài phần kinh ngạc, theo thông số lượng người đứng xem, thì số lượng này không hề ít, chẳng lẽ có nhiều người thích xem hắc ức hiếp tay mới đến thế sao?

Click vào cửa sổ theo dõi, Kỉ Hiên vừa trông thấy tên đối thủ của An Tả Thanh thì “A” lên một tiếng, ngẩng đầu lại nhìn Duẫn Thận Nhất.

“Sao vậy? Vô cùng thâm hả? Cho tôi xem với.” – Triệu Lỗi chồm đầu vào, vừa xem Duẫn Thận Nhất đấu với Lí Mẫn Hân vừa nhìn An Tả Thanh ức hiếp kì thủ mới, có vẻ như đối với ván cờ An Tả Thanh chèn ép kì thủ mới thì hứng thú hơn.

Kỉ Hiên không nói, nghiêng người cho Triệu Lỗi thấy được tài khoản của hai người đang đấu cờ, Triệu Lỗi cũng lại “A” một tiếng, rồi quay đầu lại nhìn Duẫn Thận Nhất.

Kỉ Hiên trộm cười hí hí, bĩu môi với Lí Mẫn Hân làm Lí Mẫn Hân chả hiểu ra làm sao cả, ném quân cờ sang một bên, chạy tới bên máy tính, sau đó thì nhìn hai cái tên thần kinh đang cười kia.

“Chẳng phải là Sky sao, biến mất thần bí như thế... Mà không đúng, Sky đâu phải người mới, sao An Tả Thanh tìm được hắc?” – Lí Mẫn Hân cũng hứng thú, đẩy Triệu Lỗi sang một bên để nhìn kỹ ván cờ.

Không lên mạng không có nghĩa là không biết chuyện trong giới cờ vây online. Lí Mẫn Hân chẳng những nghe nói về Sky mà còn từng hạ một ván với người mang tên Sky đó, mỗi tội ván cờ ấy không hoàn thành, mới bắt đầu vài tiếng Sky đã mất tích, kết cục ván cờ cũng chẳng đâu vào đâu. Hơn nữa cũng vì chuyện ấy, Lí Mẫn Hân có ấn tượng không tốt với cờ online – Ngay cả một ván cờ cũng hạ chưa xong đã biến mất là một chuyện quá mức vô lễ, dù cho có chuyện quan trọng đến đâu thì nhận thua so với giữa đường biến mất vẫn lễ phép hơn nhiều. Đây cũng là nguyên nhân Lí Mẫn Hân không chơi cờ online nữa, mà ván cờ kia cũng là ván cờ duy nhất Lí Mẫn Hân chơi trên mạng.

Nhưng cái tên Sky lại là Lí Mẫn Hân nghe được từ miệng danh thủ Duẫn Thận Nhất đầu tiên – người tuyệt đối không tham gia Cờ vây Online. Người khác chỉ biết Duẫn cửu đẳng không bao giờ tham gia Cờ vây Online, nhưng nào biết hắc vì sao lại không gia nhập. Lý do thực ra rất vớ vẩn, vì Duẫn Thận Nhất – người mười năm trước mới chỉ là một kì thủ sơ đẳng, chín năm trước đã dành chức quán quân trong giải kì thủ tiềm năng trẻ, sáu năm trước lần đầu tiên liên tiếp chiến thắng ba lần đệ nhất kì thủ cửu đẳng Hàn Lạc,... và đã từng phát ba lời khiêu chiến với Sky, kết quả đều bị Sky lờ đi. Duẫn Thận Nhất – một người tự tin gần như kiêu ngạo, sao mà nuốt trôi được cơn giận ấy, hơn nữa lúc ấy vẫn còn trẻ, tài năng lộ rõ, buổi phỏng vấn sau ngày ấy, giận dữ nên đã tuyên bố không bao giờ đặt chân vào Cờ vây Online nữa.

Kỉ Hiên từng nói với Lâm Phong, y là người thứ hai được Duẫn Thận Nhất đuổi theo đòi đấu cờ, và người đầu tiên ấy, chính là Sky, tất nhiên Kỉ Hiên không biết Lâm Phong là Sky.

Dây duyên phận giữa Lâm Phong và Duẩn Thận Nhất ấy, như đã tồn tại từ rất lâu, chỉ có điều song phương lại không hề biết, quả là một chuyện hữu ý đến lạ kỳ.

“Lối chơi này... không đúng, nó khác trước kia, mà hình như... thủ pháp trông quen quen... kỳ quái...”

Ngay khi nghe được cái tên Sky, Duẩn Thận Nhất cũng ngừng chơi tiến đến. Kỳ thật, năm đó đấu với Sky, đối thủ lại hạ thủ không lưu tình, giờ nhớ lại, quả thật lúc ấy tuổi trẻ cuồng ngạo quá sức. Giờ tâm tính Duẩn Thận Nhất đã bình ổn không ít, cũng tự tin hơn năm ấy rất nhiều, giờ vừa thấy Sky chơi cờ, chỉ thấy như một làn gió tinh tường đập vào mắt, chỉ có điều, Sky trong trí nhớ đã hoàn toàn khác với Sky bây giờ, điều ấy làm Duẩn Thận Nhất ngạc nhiên không thôi.

Trong trí nhớ của hắn, Sky mang theo một khí thế hùng hổ dọa người, như một lưỡi dao sắc bén ánh lên tia sắc lạnh, mỗi nước cờ đều khiến người khác không rét mà run. Năm ấy, Duẩn Thận Nhất cũng là một lưỡi dao bén nhọn. Dao sắc đấu với dao sắc thì sao, kết quả rất dễ, không phải người chết thì ta mất mạng.

Còn Sky hiện tại, nước cờ đã không còn như lưỡi dao sắc tuốt khỏi vỏ nữa. Dù cho những nước cờ ban đầu như nước chảy mây trôi, hay giữa ván cờ như sấm chớp giáng trần, nhìn qua lại rất tự nhiên, ung dung tự tại, lại hồn nhiên vốn có. Ván cờ như vậy, không đủ kích thích, không đủ sát phạt, thiếu đi vài phần khí phách ngang tàng, bớt đi ý chí chiến thắng bạo dạn, nhưng lại ngoạn mục không kém gì một ván cờ đầy sát phạt. Mỗi nước cờ đều khiến cho người khác phải cân nhắc rất lâu, rồi nghiền ngẫm chăm chú.

Khi ván cờ kết thúc, cửa sổ chat bắt đầu có người hoạt động, những người nhẩn nại đứng xem bắt đầu phát biểu cái nhìn của chính mình. Sky cũng trả lời thêm vào, mỗi câu đều đáp lại một câu, đến ngay cả Kỉ Hiên, Triệu Lỗi, Lí Mẫn Hân cũng nhin không được chỗ mồm vào, còn Duẩn Thận Nhất... hắn chỉ đứng lặng một bên, vờn quanh trong đầu hắn là ván cờ tại “Hắc & Bạch” với Lâm Phong ngày hôm ấy.

1. Kỳ phổ: Là quyển sách chuyên chép lại ván cờ, được ghi chép lại để các kỳ thủ tham khảo, nghiên cứu.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

“Lâm Phong...”

Phong thái giống quá, thủ pháp giống quá... chẳng lẽ Lâm Phong lại là Sky? Nhưng liệu Sky hiện tại có phải Sky năm đó hay không? Dù sao thì phong thái cũng kém hơn trước nhiều lắm...

Nếu không phải đang ở nước ngoài, cách xa ngàn dặm, hắn đã muốn lập tức đến trước mặt Lâm Phong hỏi cho ra nhẽ. Đã lâu hắn không kích động như thế, trái tim đập liên hồi, hắn còn có cảm giác bức bối đến không thở nổi.

Duẩn Thận Nhất không nói với bất kỳ ai, trước khi hắn ngồi lên đỉnh cao của cờ vây, hắn đã từng khiêu chiến với Sky. Bởi... hắn muốn rửa nhục, nếu không chiến thắng Sky, hắn không còn mặt mũi nào nói cho người khác biết, nói rằng, chính hắn từng là bại tướng dưới tay Sky.

Dù ván cờ thảm bại ấy đã trôi qua nhiều năm, nhưng Duẩn Thận Nhất vẫn nhớ như in, ngày ấy là một ngày hè rất nóng...

Duẩn Thận Nhất sinh ra trong một gia đình có truyền thống cờ vây, đương nhiên, cái gọi là cờ vây thế gia cũng do cha hắn tự xưng. Bởi Duẩn gia nhiều thế hệ học cờ, nhưng từ sau ông nội hắn thì gia đình không xuất hiện thêm một kỳ thủ danh giá nào nữa.

Tuy Ông Duẩn hạ cờ bình thường, nhưng một lòng muốn chấn hưng Duẩn gia trên kỳ đàn, nên ngay từ khi Duẩn Thận Nhất mới bi bô tập nói đã bắt đầu dạy hắn chơi cờ. Mà Duẩn Thận Nhất ngày càng bộc lộ khả năng chơi cờ thiên bẩm, ông Duẩn cũng vui mừng lây, yêu cầu đối với Duẩn Thận Nhất cũng ngày càng cao.

Có thể tưởng tượng, một đứa trẻ từ nhỏ đã phải gánh vác kỳ vọng của bậc cha chú, áp lực sẽ vô cùng lớn. Nhưng Duẩn Thận Nhất lại không chăm chỉ học như ông Duẩn đã hy vọng, ngược lại, hắn rất ghét chơi cờ vây, thường trốn mấy buổi học cờ ra ngoài chơi, nên cũng nhận không ít những lần đánh mắng. Vậy mà Duẩn Thận Nhất lại chẳng biết mệt, như đối chọi lại cha hắn mới là thành tựu lớn nhất hắn đạt được.

Ấy là một năm nghỉ hè, Duẩn Thận Nhất lại trốn buổi học cờ ra ngoài chơi, kiểm tra túi tiền tiêu vặt đâu đây, hắn chạy tới cửa hàng internet chơi game. Khi đó, game online mới phát triển, mọi người đến hàng internet chủ yếu là chơi game. Duẩn Thận Nhất say sưa chơi game giết quái vật, quạt điện trong cửa hàng vẫn kêu lên ù ù, mồ hôi lại cứ tuôn không ngừng.

Hắn chỉ chạy ra mua chai nước khoáng một lúc, nhân vật trong game của Duẩn Thận Nhất đã bị đối phương giết chết, nhin không được chửi một tiếng, hắn rời trò chơi, cầm chai nước khoáng, càu nhàu mấy tiếng rồi tu ừng ực, khóe mắt Duẩn Thận Nhất lướt qua một biểu tượng nho nhỏ trên góc màn hình.

Đó là hình ảnh một bàn cờ với quân cờ hai màu trắng đen, làm Duẩn Thận Nhất rất ngứa mắt. Tay cầm chuột của hắn rung lên, không cần thận click nhầm vào biểu tượng ấy.

Duẩn Thận Nhất nào ngờ, chỉ một lần click nhầm, đã đẩy vận mệnh của hắn thay đổi hoàn toàn.

Dù sao mở cũng đã mở rồi, hắn cũng muốn thả lỏng chút xíu, Duẩn Thận Nhất đăng ký bừa một tài khoản mới, sau đó chọn một đối tượng cũng mới lập tài khoản, mời đấu.

Tài khoản ấy tên là Sky.

Vào thời điểm đó, Cờ vây Online cũng mới xuất hiện.

“Xin chào.” – đối phương đánh một lời chào thân thiện.

“Tôi là Duẩn Thận Nhất.”

“Hả?”

“Cậu không cần cho tôi biết tên, tôi không thích nhớ tên bại tướng của mình.”

“.....”

Khi Duẩn Thận Nhất điểm một quân cờ đầu tiên, hắn không ngờ mình lại thất bại. Tuy thường xuyên trốn học cờ, ngày nào cũng đối nghịch với cha, nhưng hắn cũng chưa từng nghi ngờ khả năng thiên phú của mình. Trong lớp học cờ vây, hắn là người có kĩ lực mạnh nhất, hắn chỉ cần cố gắng bằng 1/10, thậm chí 1/20 người khác cũng dành được thành quả hơn nhiều lần, trong lòng Duẩn Thận Nhất vẫn đắc ý không thôi. Điều hắn thực sự ghét là cha hắn cứ một mực ép hắn học cờ vây, chứ không phải bản thân hắn không thích cờ vây.

Thế nhưng Sky – một người không biết mặt, không biết tuổi, không biết từ đâu đến lại làm Duẩn Thận Nhất hắn thảm bại không còn mặt mũi.

Chỉ nửa giờ, cục diện ván cờ vô cùng thê thảm, Duẩn Thận Nhất thua hoàn toàn.

“Kì lực của cậu rất mạnh, chỉ là sót sáng tấn công quá thôi...”

Đối phương đánh một dòng, Duẩn Thận Nhất nhìn qua thì mặt đen lại, khi ấy tuổi trẻ nông nổi, hắn đầu biết đối phương muốn thông qua phục bàn để chỉ điểm cho mình, hắn chỉ nghĩ đối phương dương oai diễn võ, cười nhạo lời tuyên bố thắng trận trước khi trận đấu bắt đầu của hắn.

“Đủ rồi, tôi biết cậu thắng, không cần phải ba hoa, chúng ta chơi lại...”

“A? Ừm... kì thực tôi là kì thủ chuyên nghiệp, cho nên bại dưới tay tôi... cậu không cần phải cảm thấy... khó chịu đâu.”

Nhưng Sky không biết, bốn chữ ‘kì thủ chuyên nghiệp’ ấy đối với Duẩn Thận Nhất lại là sự đả kích rất lớn, vì đã hai năm liền hắn không qua được kì thi nhập đẳng, cũng không biết đã ăn bao nhiêu cái bạt tai từ tay cha hắn rồi.

“Kì thủ chuyên nghiệp thì có gì hơn người, tôi cũng không lạ...”

Những lời trong lúc vừa giận vừa xấu hổ Duẩn Thận Nhất không đánh ra được, hắn trực tiếp quát thẳng vào máy tính, nói xong mới nhớ ra, chẳng biết đối phương cách hắn bao xa, có nói cũng có được gì. Đá mạnh vào ghế, Duẩn Thận Nhất giận đùng đùng chạy ra ngoài.

Về đến nhà, trong đầu hắn vẫn lấp đầy câu nói ‘kì thủ chuyên nghiệp’ của Sky, Duẩn Thận Nhất nóng nảy di chuyển quân cờ qua lại, kì thủ chuyên nghiệp thì có gì hơn người, hắn không thích làm chứ không phải đảm đương không được. Vừa nghĩ hắn vừa tìm tất cả các cuốn kì phổ có trong nhà, ngồi trước bàn cờ học, liên tục đến năm sáu tiếng, tan tầm cha hắn về còn tưởng mình vào nhầm nhà.

Sau đúng một năm rưỡi nín nhịn, lần thứ ba Duẩn Thận Nhất đã thành công thông qua kì thi nhập đẳng. Sau đó hắn chạy đi đăng ký một tài khoản mới, gửi lời khiêu chiến với Sky. Nhưng lời khiêu chiến mới vừa gửi đi, Sky đã lập tức cự tuyệt hắn, không đợi hắn nói một lời, Sky đã thoát.

Năm thứ hai, hắn đã vào được vòng trong của kì thi lớn, kì lực được thăng cao, hơn nữa dành được quán quân giải kì thủ tiềm năng, dần dần có danh tiếng trong giới cờ vây, đã là kì thủ chuyên nghiệp thì không thể không biết đến hắn, lần này khiêu chiến với Sky chắc chắn sẽ không bị cự tuyệt. Ai ngờ, Sky vừa nhìn thấy lời mời thi đấu của hắn thì cự tuyệt ngay trong giây đầu tiên, không chỉ thế còn đánh một dòng: “Xin lỗi, tôi rất mệt.”

Duẩn Thận Nhất ghen lại, chuyên tâm nâng cao kì lực, tham gia nhiều trận đấu. Ba năm sau, rốt cuộc hắn cũng đánh bại được đệ nhất kì thủ Hàn Lạc lúc bấy giờ. Cái tên Duẩn Thận Nhất đã tỏa sáng trên kì đàn, được xưng là kì thủ thế hệ mới. Chỉ có điều trái ngược lại, trên mạng, lần thứ ba hắn bị Sky cự tuyệt, hơn nữa còn cự tuyệt không nể mặt mũi hắn. Cùng lúc hắn gửi lời mời, còn có một người mới khiêu chiến với Sky, kết quả là Sky chọn người mới ấy mà từ chối hắn.

Nếu Sky thực sự là Lâm Phong, suy đoán này làm rằng nanh Duẩn Thận Nhất gần lại kêu lên ken két, như có loại cảm xúc muốn bắt ngay lấy Lâm Phong chơi một ván cờ.

Thấy sắc mặt của Duẩn Thận Nhất thì cả bọn Kỉ Hiên đều ngạc nhiên, đã quen nhau bảy tám năm cũng chưa từng thấy Duẩn Thận Nhất luôn bình tĩnh lại bày ra biểu tình ấy.

Lí Mẫn Hân đột nhiên đoạt lấy laptop, “Tôi muốn thử hắn xem.”

Người hắn muốn thử, đương nhiên không phải An Tả Thanh. Đúng lúc ván cờ giữa Sky và An Tả Thanh vừa chấm dứt, Lí Mẫn Hân không nói lần thứ hai, dùng tài khoản của Kỉ Hiên trực tiếp gửi lời mời đấu tới Sky.

Lâm Phong bất ngờ nhìn thấy khung lời mời thi đấu hiện lên, tên tài khoản này không xa lạ...

Cờ vây Online đã phát triển được nhiều năm, ban đầu chỉ có mấy kì thủ nghiệp dư hay những người thích cờ tham gia. Nhưng giờ, ngày càng có nhiều kì thủ chuyên nghiệp cũng bắt đầu gia nhập cờ vây online hơn, trong đó không ít kì thủ chuyên nghiệp công khai tài khoản của mình. Nên khi Lâm Phong thấy cái tên “Linh linh thất”, kèm theo sau là avatar của một người cùng ra nước ngoài thi đấu với Duẩn Thận Nhất – Kỉ Hiên.

Không thể khẳng định Duẩn Thận Nhất có ở bên cạnh xem trận đấu không, Lâm Phong do dự một lúc, y cự tuyệt. Vả lại vừa mới cùng “Tha sơn chi thạch” đại chiến một chấp, cảm giác mệt mỏi đã dâng lên, tình trạng hiện tại của y không phù hợp để đấu với kì thủ đẳng cấp như Kỉ Hiên.

Sự cự tuyệt của Lâm Phong làm cả Lí Mẫn Hân và Kỉ Hiên đều có chút bất ngờ.

“Liệu Sky này có không biết tôi là ai không?” – Kỉ Hiên lẩm bẩm, tài khoản của mình là công khai đó.

“Nói không chừng người ta biết mặt ông nhưng chướng mắt với ông ấy.” – Lí Mẫn Hân khó chịu, có là ai đi nữa thì bị cự tuyệt thẳng thừng thế cũng không vui nổi.

Đang muốn chat hỏi nguyên nhân bị cự tuyệt thì Duẩn Thận Nhất đột nhiên mở miệng, “Cậu đăng ký một tài khoản mới thử lại đi.” – có vẻ như hắn đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày.

“Hả? Vì sao?”

Duẩn Thận Nhất không giải thích.

Tuy không rõ thế nào, nhưng Lí Mẫn Hân cũng nhanh tay nhanh chân, lao nhanh ra đăng ký một tài khoản mới, sau đó hùng hổ gửi một lời mời mới.

Nhận rồi kìa!

Mấy người đều ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau. Sky cũng thật kỳ quái, không thích giao đấu với cao thủ, không lẽ cũng có thói xấu ức hiếp người mới như An Tả Thanh sao?

Sự thật không phải như thế, vào ván cờ đã thể hiện rõ ràng. Lí Mẫn Hân cũng không lảm nhảm nữa, trực tiếp hạ một quân đen giữa bàn cờ.

“Tính tình hấp tấp quá, để ta chỉ điểm một phen nào.” – Lâm Phong nào biết mình bị tính kế, thấy người mới này vội vàng điểm một quân, y chỉ khê cười.

Lâm Phong không có thói quen bắt nạt ma mới, chẳng qua đã mấy năm dạy lũ trẻ chơi cờ, giờ trông thấy mấy tay mới non nớt, lại kìm lòng không đành muốn chỉ điểm, nên những lúc được mời, vô tình chung y đã chọn những người mới. Tất nhiên Lâm Phong nào biết mình có thói quen ấy, mà nó cũng là đầu sỏ gây nên lời tuyên bố công khai không bao giờ tham gia Cờ vây Online của Duẩn Thận Nhất.

Có lẽ tất cả đều là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Hơn mười phút, Lâm Phong biết mình bị lừa rồi. Tuy trên màn hình mới có bảy tám quân cờ, nhưng y đã nhìn thấy thủ pháp che giấu kín đáo của đối phương, tay ‘ma mới’ này hoàn toàn là sói đội lột cừu, từng nước cờ không mấy may có sự bộp chộp, vụng về của những tân thủ thực sự, nước cờ nào cũng đầy chất xoi mói, tuy trước mắt không biết kì lực của đối phương rốt cuộc đến mức nào, nhưng chắc chắn tiếp theo sẽ không dễ đối phó.

Mặc dù rất muốn đo sức với ‘ma mới’ đội lột cừu một ván, nhưng cả cơ thể lẫn tinh thần của y đều đã lên tiếng cảnh báo, nếu kiên trì sau mười phút này, chắc chắn y phải cúi đầu chào thua, đồng thời lúc nhận thua ấy, y cũng sẽ phải đối mặt với hàng tá những lời mời khiêu chiến tiếp theo.

“Xin lỗi, hôm nay tôi không thể đấu tiếp được nữa, xin hỏi ngày mai thì sao, ngài có rảnh không? Hy vọng có thể đấu lại với ngài.”

Lí Mẫn Hân giật mình, đang lo lắng có nên đáp ứng hay không thì Duẩn Thận Nhất đã giành lấy máy, đánh một dòng.

“8 giờ tối mai, mời đúng giờ.”

Lời nhắn vừa được gửi đi, lập tức Lí Mẫn Hân ré lên: “Thận Nhất, ông làm cái quái gì vậy hả, ngày kia tôi có một trận đấu, tối mai phải nghỉ ngơi dưỡng sức, làm gì có thời gian rảnh mà lên mạng chơi cờ.”

“Ván cờ ngày mai, tôi hạ.” – Duẩn Thận Nhất nói.

“Ông điên rồi, ngày kia ông cũng có trận đấu, mà ông có biết trận đấu của ông là mấu chốt của cả đội không hả, cần gì phải tiêu hao tinh lực vào cái chỗ nhàm chán này, dù cho Sky trước kia từ chối ông thì có muốn báo thù cũng đừng chọn ngày mai chứ...”

“Tôi tự biết chừng mực. Được rồi, cũng không còn sớm nữa, tôi nói hai cậu có phải nên về phòng của mình không.” – Duẩn Thận Nhất bắt đầu lên giọng đuổi khách.

Ngày hôm sau, Lâm Phong lại hưng phấn hừng hực, chỉ điểm mấy tay tân thủ lại giúp y đạt được cảm giác thỏa mãn mãnh liệt đến thế. Dù sao cũng là một kì thủ chuyên nghiệp, gặp sự khiêu chiến của một đối thủ mạnh càng làm y kích động hơn. Có thể khẳng định y chưa từng gặp tên ‘ma mới’ hôm qua, có thể là một kì thủ chuyên nghiệp mới chơi Cờ vây Online.

Vì giới hạn cơ thể, Lâm Phong vẫn mãi ở tứ đẳng, cũng không đủ tinh lực tham gia những giải thi đấu cao cấp, nên chỉ có thể thông qua con đường internet để hạ những ván cờ với những kì thủ chuyên nghiệp. Một kì thủ chuyên nghiệp chưa từng xuất hiện trên mạng ấy, vừa nghĩ y vừa hưng phấn không thôi.

Vắt vả dạy xong lớp cờ vây ít ỏi, Lâm Phong lập tức thu giáo án vào túi, vội vã chạy về nhà, vừa đến cổng đã bị Vương Ấn từ xa gọi lại.

“Chạy gì mà như ma đuổi thế, gọi mãi mà không được, hại tôi đuổi theo cũng muốn đứt cả hơi.” – Vương Ấn hồng hộc chạy tới.

“Hả, tôi không nghe thấy ông gọi, sao thế, có chuyện gì?”

“Chuyện gì à, đương nhiên là chuyện tốt rồi, tối nay đến nhà tôi uống rượu, bà xã tôi xào mấy món rau dưa.” – Vương Ấn huyền thuyên.

Lâm Phong cười ầm, xua xua tay, “Tôi đây cũng không dám đi, chị dâu nấu đồ ăn ra sao, cũng chỉ có ông mới dám ăn.”

Một cánh tay chụp lên vai Lâm Phong, Vương Ấn mắng: “Dám nói xấu vợ tao, tao mà cho cô ấy biết, thì thẳng oắt ngươi đêm nay cứ chờ người oanh tạc điện thoại cả đêm đi.”

Lâm Phong vội thủ một tư thế xin lượng thứ, nói: “Em sai rồi, sai rồi, được chưa. Nói hảm hơi đi, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Ba mẹ của một học sinh tặng tôi hai túi lá trà, biết tiểu tử ông thích món này, có muốn không?”

“Muốn, đương nhiên muốn.” – Lâm Phong cũng chả khách sáo, theo Vương Ấn vào văn phòng. Vừa vào đã thấy hai túi lá trà xanh biếc đặt trên bàn, “A” lên một tiếng, xấu xa nhìn Vương Ấn, “Chè Phổ Nhĩ[1], mấy vạn tệ một cân, không phải ông tự xưng là liêm khiết, tận chức tận trách, không bao giờ nhận lễ từ phụ huynh học sinh đó sao?”

Wang Ấn lấp bắp kinh hãi, cầm hộp trà lên ngắm trái ngắm phải, nghi ngờ nói: “Thật hay giả thế? Hai vợ chồng kia sống chết muốn tôi nhận, không nhận không chịu về, tôi còn tưởng lá trà này không đáng giá là bao.”

Lâm Phong cười hắc hắc, đoạt lấy hộp trà trong tay Vương Ấn, quay đầu bỏ chạy, vừa chạy còn vừa trêu chọc: “Tám phần là trà giả, mấy vạn tệ một cân là thật, nào có ai lại tặng cho loại người không biết phân biệt như ông chứ, thật là phí của đời.”

“Trà giả mà còn lấy... sac, tên khốn, chạy cũng lẹ quá đấy.” – Vương Ấn tức giận hét lên, lời còn chưa dứt Lâm Phong đã cao chạy xa bay, chỉ để gã lại lâm bầm tự biên tự diễn: “Nói thế nào tôi đây cũng là đặc cấp giáo sư duy nhất trong trường, người khác dâng lá trà mấy vạn tệ một cân nịnh, cũng là lẽ thường thôi.”

Rốt cuộc là trà thật hay trà giả, Lâm Phong cũng không có hứng quan tâm, y ấy à, cũng là uống thành quen thôi, lá trà mấy vạn tệ một cân hay mấy chục tệ một cân, vào mồm rồi thì cũng như nhau cả thôi.

Về tới nhà, đun nước, nấu cơm, lấp đầy bụng xong thì bắt đầu giải quyết mấy việc vặt trong nhà đã tích góp nửa tháng qua, tất cả xong xuôi cũng đã đến 7 rưỡi. Lúc này mới ỉ ạch bật máy tính, tiện thể đem hộp trà lấy từ chỗ Vương Ấn pha một tách, hương trà vẫn vít chóp mũi, dễ chịu đến khó tả.

Tâm tình hưng phấn cả ngày nay cũng theo hương trà dần dần bình ổn. Còn mười lăm phút nữa, từ từ mở mắt, điều chỉnh tâm trạng bình thản hơn.

Đúng 8 giờ, Lâm Phong đăng nhập vào tài khoản của mình.

Lời mời đấu cờ lập tức được gửi đến, đối phương như còn nôn nóng hơn y. Lâm Phong nhận lời mời, đối phương đã lập tức chấp một quân đen đi trước, hành vi hấp tấp thật giống tối qua, chẳng qua là điểm đặt cờ đã khác đi.

Lâm Phong cũng không khinh thường sự hấp tấp của đối thủ, còn thật sự cân nhắc nên đi tiếp thế nào. Nhưng đối phương dường như muốn hạ cờ thật nhanh, sau bốn năm nước cờ, tốc độ Lâm Phong cũng đành phải nhanh theo. Tuy không hề biết đối thủ hôm nay của y đã thay người, nhưng qua mười nước cờ Lâm Phong đã nhận ra, người đang đấu với y đã không còn là tên ‘ma mới’ ngày hôm qua nữa.

Nâng tách trà, y đứng dậy lấy thêm nước nóng, qua làn khói trắng mập mờ, Lâm Phong nhìn chằm chằm màn hình, mi tâm nhăn lại. Thủ pháp ngày hôm nay của tên ‘ma mới’ tuy không tầm thường, nhưng lại

giống một tân thủ thực sự. Những điểm đặt cờ rất kì quái, rất không hợp lí, càng làm Lâm Phong thấy lạ lùng hơn, nước cờ ấy, sao lại quen mắt đến thế.

Đối phương như nhận ra sự chần chừ của Lâm Phong, im lặng mấy phút, đánh một dòng.

“Đây là những nước cờ mười hai năm trước, vào một ngày hè nóng nực, tôi đã đấu với một kì thủ chuyên nghiệp tên Sky.”

Phụt!

Lâm Phong phun ngụm trà trong miệng vào máy tính, lặng người nhìn bàn cờ, quên cả lau nước đọng trên màn hình.

Thảo nào lại thấy quen đến thế, y đã nghĩ tới Duẩn Thận Nhất, người giấu mặt ấy, quả nhiên là Duẩn Thận Nhất.

“Tôi vẫn còn nhớ anh!” (đây là Lâm Phong nói >__

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

“Tôi là Duẩn Thận Nhất, rất vui vì anh còn nhớ tôi.”

Lời thoại vừa hiện ra, kéo Lâm Phong khỏi dòng ký ức về hiện tại. Lại báo danh tính... thật y hệt như mười hai năm trước, tự tin đến hiển nhiên, mười hai năm trước, hay mười hai năm sau, như ai cũng đều biết tên hắn – hắn là Duẩn Thận Nhất, một người đứng trên đỉnh cao của cờ vây.

Xóa từng kí tự trong câu – “Tôi vẫn luôn ở đây đợi chờ anh” chưa gửi đi được ấy, Lâm Phong do dự, đánh ra một câu khác: “Tôi biết anh là Duẩn Thận Nhất, chúc mừng anh, còn nữa ... tôi rất ghen tị với anh...”

Chúc mừng Duẩn Thận Nhất năm ngoái đã mang về cup vô địch thế giới, còn ghen tị... cũng thế, giấc mộng mà rất nhiều kì thủ đã theo đuổi, làm được lại có mấy người.

Y vốn có cơ hội thực hiện được, nếu không có vụ tai nạn ấy... chung quy cũng là thiên ý trêu ngươi...

Không biết Duẩn Thận Nhất thấy những lời này sẽ có phản ứng gì, có lẽ giật mình, có lẽ xem thường. Lâm Phong nhìn chằm chằm màn hình miên man suy nghĩ, chừng năm phút sau mới hiện một câu:

“Anh... là ai?”

Lặng vài giây Lâm Phong mới đáp: “Nghe nói Duẩn cửu đẳng không hỏi tên bại tướng của mình.”

Rất nhanh Duẩn Thận Nhất đã hồi âm trở lại: “Vậy là chúng ta đã giao thủ ngoài thực tế rồi? Anh hẳn cũng biết, trừ vấn đề mười hai năm trước với anh, tôi đã không chơi cờ trên mạng nữa. Chúng ta có quen biết trong hiện thực, đúng không?”

Hai tay Lâm Phong run rẩy, y không ngờ Duẩn Thận Nhất lại phản ứng nhanh đến thế, lập tức bắt được sơ hở trong lời nói của y. Lâm Phong vội vàng đóng khung chat lại, rút dây mạng, thật lâu sau y mới hồi phục lại tinh thần.

Lòng ngực đập liên hồi, Lâm Phong lại thấy sợ.

Lâm Phong không muốn Duẩn Thận Nhất biết thân thế của y, y đã quyết định sẽ không bao giờ gặp lại Duẩn Thận Nhất nữa, bởi y sợ, sợ chính y sẽ không khắc chế được bản thân mình. Đêm say rượu ấy, những chuyện đã xảy ra, y vẫn nhớ rõ mồn một, tất cả, đều khắc ghi vào trong tâm trí...

Nụ hôn ấy, là kết quả của việc y không khống chế nổi bản thân. Có trời chứng giám, ngày hôm sau y đã phải dùng lòng thế nào mới giữ nguyên được vẻ tỉnh bơ kia, Duẩn Thận Nhất cũng căng thẳng không muốn đề cập đến, tất cả đều lọt vào mắt y. Y không biết dùng cái cơ “Say rượu” có thể khiến Duẩn Thận Nhất

quên đi không, nhưng y biết một điều, y không muốn một ngày kia khi nhìn Duẩn Thận Nhất, sẽ chỉ còn thấy sự khinh thường và chán ghét trong mắt hắn.

Nếu cứ để tình thế phát triển đến mất kiểm soát chẳng bằng ngay từ đầu duy trì khoảng cách thì hơn. Y thả rằng giống như mười năm nay, yên lặng dõi theo Duẩn Thận Nhất, nhìn hắn từng bước bước lên đỉnh cao của cờ vây, còn phần tình cảm không thể cho ai biết ấy, tốt nhất là cứ vĩnh viễn chôn sâu tận đáy lòng đi, cho đến mục nát...

Lặng rót thêm nước ấm vào tách trà đã nguội tự lúc nào, hớp một hớp, nhịp tim Lâm Phong dần bình yên, cầm dây mạng vào lại máy tính. Vừa nãy chột dạ quá, chắc khó tránh khỏi bị Duẩn Thận Nhất sinh nghi, cái tên thông minh như thế, phản ứng cũng nhanh như vậy, một lúc nào đó cũng sẽ nghi ngờ, chỉ cần hắn tìm lại kì phổ những ván cờ trước kia của y, hắn sẽ nhận ra y là ai, hay là y lấy có mất mạng để đánh lừa hắn.

Nhưng Lâm Phong đâu biết, ngay từ hôm qua Duẩn Thận Nhất đã nghi ngờ y rồi, mấy câu hôm nay chỉ để thử thôi. Thực tế thì, sau khi Duẩn Thận Nhất thấy Lâm Phong thoát ra, hắn đã chắc chắn tám phần Sky chính là Lâm Phong, chỉ có điều không nghĩ đã rõ ràng minh bạch, nhận thức cũng nhận thức rồi, Lâm Phong còn chột dạ làm gì nữa.

Đợi mãi không thấy Lâm Phong login lại, Duẩn Thận Nhất cảm di động, không nghĩ ngợi bấm luôn số điện thoại Lâm Phong.

Tiếng chuông reo réo vang lên, làm Lâm Phong đang ngây ngẩn chuẩn bị đăng nhập lại bị dọa nhảy dựng lên.

Đã trễ thế này còn ma nào gọi đến nữa? Ngoài Vương Ấn chắc cũng chẳng còn ai, chẳng lẽ lại muốn đòi hộp lá trà thượng hạng mấy vạn tệ một cân? Chắc không phải ki bo thể chứ, uống cũng đã uống rồi, có muốn đòi về cũng không đòi được.

Ấn nút trả lời, Lâm Phong lên giọng: “Vương Ấn, tôi đang bận, có gì thì nói mau, còn lá trà thì không có cửa đâu.”

“Sky... là anh?”

Lâm Phong suýt nữa thì đập mặt vào màn hình.

“Anh, anh, anh... thế nào lại...”

Tuy đã kịp phản ứng lại rất nhanh, nhưng lời đã thốt ra sao có thể thu lại. Dù không trực tiếp thừa nhận, nhưng giọng y đã tiết lộ tất cả, muốn chối cãi cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, nhất thời Lâm Phong á khẩu, không biết nói thế nào cho phải.

“Quả nhiên là anh.” – Duẩn Thận Nhất đã khẳng định 100%, giọng còn mang theo vài ý cười, “Vừa rồi tôi hỏi tên anh, sao anh logout?”

“Hả?” – không ngờ Duẩn Thận Nhất lại hỏi thẳng vấn đề như thế, đầu Lâm Phong loạn thành một nhùi, mãi sau mới nhớ ra mình đã chuẩn bị cơ sẵn rồi, “Vừa rồi đúng lúc mất mạng, ở chỗ tôi hay bị mất mạng lắm.”

“Mất mạng à, vậy là tốt rồi, tôi còn tưởng anh muốn tránh tôi.”

“Nào có, tôi còn muốn hạ với anh một ván nữa ấy chứ.” – Lâm Phong lau lau mồ hôi lạnh, chợt thấy hình như không đúng, chẳng phải y đã quyết định bảo trì khoảng cách với Duẩn Thận Nhất rồi sao, giờ lại tán gẫu hăng thế nhỉ?

“Đúng lúc tôi cũng muốn anh tiếp một bàn, bắt đầu nhé?”

Do dự một lúc, Lâm Phong vui vẻ tán thành.

Đây có lẽ cũng là lần cuối cùng y đánh cờ với Duẩn Thận Nhất. Ngoài đời thực y sẽ không bao giờ gặp lại Duẩn Thận Nhất nữa, trên mạng thì Duẩn Thận Nhất không bao giờ xuất hiện, đã không còn cơ hội nào nữa rồi.

Internet ngăn cách khoảng cách, Lâm Phong thừa nhận áp lực đã giảm rất nhiều. Ván cờ này so với ván cờ trước còn phần khích hơn nhiều, Duẩn Thận Nhất gần như đã không phòng thủ nữa, mà theo sự dẫn dắt của y, cả hai lao vào tấn công tàn sát đến khó phân thắng bại, tuy theo thời gian, bàn cờ đã không còn một chỗ trống, nhưng đều làm song phương vô cùng tận hứng.

“Đã tới 11 giờ rồi, mai tôi còn một trận đấu, phải nghỉ đây.” – cuối ván cờ, cũng chẳng để ý đến thắng hay bại, Duẩn Thận Nhất chưa thỏa mãn gửi tin nhắn sang.

“Chúc kì khai đắc thắng[1].” – Lâm Phong cũng đã mệt.

“Ừ, à còn một vấn đề cuối cùng, sao tôi đã trở thành kì thủ chuyên nghiệp, ba lần thách đấu anh, anh đều từ chối?”

“Hả? Có ư?”

“Có.”

“Tôi không biết, tôi nhớ đâu có tài khoản G123 thách đấu lần nào đâu nhỉ?”

Duẩn Thận Nhất cầm nín, lâu sau mới đáp: “Tôi đổi tài khoản.” – lúc đó hắn đánh bừa một tài khoản, về đến nhà ngay cả pass cũng không nhớ, muốn dùng lại cũng không dùng được.

“.....” – Lâm Phong á khẩu.

Ra chỉ là sự hiểu nhầm sơ suất thôi, lại làm y mãi đợi chờ một cái tên vĩnh viễn không tái xuất, suốt mười năm...

Ngày hôm sau, đội của Duẩn Thận Nhất xuất trận thuận lợi, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn sẽ lọt vào vòng 2. Thời gian thi đấu đợt hai là một tháng sau, đấu xong thì về nước, cũng không muốn ở nước ngoài lâu, Duẩn Thận Nhất thu dọn hành lý, chuẩn bị trở về.

Nhưng hắn không biết, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, đã xảy ra một sự kiện gây xôn xao giới Cờ vây mạng, tài khoản tự xưng là Sky đã tuyên bố rời khỏi Cờ vây Online.

Khi trở về nước, Duẩn Thận Nhất hớn hờ gọi điện cho Lâm Phong, muốn cùng y làm một ván cờ nữa, ai ngờ điện thoại lại truyền tới một giọng nói đều đều: Xin chào, số máy này hiện không tồn tại...

Duẩn Thận Nhất thất thần, nắm chặt di động nửa ngày không phản ứng.

Mấy hôm trước còn gọi được, đột nhiên lại không tồn tại, phản ứng đầu tiên của hắn là: di động Lâm Phong đã bị trộm. Nhưng lại nhớ tới chiếc di động của Lâm Phong hắn đã từng thấy, cái di động đã tới tả không biết dùng trong bao nhiêu năm ấy, cho còn chả có ai thèm lấy, tên trộm kia cũng phải có ánh mắt độc lắm mới đi trộm nó về.

Chẳng lẽ Lâm Phong cố tình lãng tránh hắn?

Đây là suy nghĩ thứ hai của Duẩn Thận Nhất, càng nghĩ càng có thể. Từ lúc quen Lâm Phong đến nay, con người ấy luôn cố tình cự tuyệt hắn, từ khi chưa biết thân phận trên mạng đến sau khi quen ngoài hiện thực, nếu không phải mỗi lần hắn đều phải dồn Lâm Phong vào đường cùng thì nào có được toại nguyện.

Khó có cơ hội đánh cờ với Duẩn Thận Nhất, lại bồi nhọ Lâm Phong thế ư?

Càng nghĩ hắn càng giận, suýt nữa thì bóp nát chiếc di động trong tay. Ngay hôm sau, Duẩn Thận Nhất trực tiếp tới kì viện, tận tay lấy địa chỉ nhà Lâm Phong, tới nơi, hắn nhấn chuông cửa, cửa mở, là một ông lão đầu tóc bạc phơ.

“Cậu tìm ai?” – ông cụ đánh giá từ trên xuống dưới Duẩn Thận Nhất vài lần, xác nhận không quen biết thì trong mắt thêm vài phần cảnh giác. Gần đây khu này hay có lắm kẻ lừa đảo, nghe nói là chuyên đi lừa mấy ông lão.

“Chào bác, xin hỏi có Lâm Phong ở nhà không?” – Duẩn Thận Nhất nhận thấy gương mặt ông lão hao hao giống Lâm Phong, đã thăm khảng định, ngữ khí cũng trở nên cung kính hơn.

“Không có thằng đấy ở đây!” – ông cụ biến sắc, gân cổ rống thẳng mặt Duẩn Thận Nhất, rồi “Rầm” một tiếng — cánh cửa đóng sầm lại.

“Hả?”

Duẩn Thận Nhất ó người, đối chiếu lại số nhà trên địa chỉ – Đúng rồi mà – hấn liều mạng ấn chuông thêm lần nữa.

Cửa mở, ông lão cầm sẵn một cây chổi trước cửa, mặt đen xì chữ mắng: “Cút! Còn không biến đi, tao đánh gãy chân mày.”

Duẩn Thận Nhất sợ tới mức thụt lùi lại ba bước, vội la lên: “Bác, bác đừng hiểu nhầm, cháu không phải người xấu, cháu là kì thủ, cháu chỉ tới tìm Lâm Phong thôi, cậu ấy đăng kí địa chỉ này tại kì viện...”

“Tao đã nói, không có thằng đấy, cút ngay!” – ông bác xung hỏa, căn bản có nghe Duẩn Thận Nhất giải thích đâu, gơ chổi đánh tới tấp.

Duẩn Thận Nhất nhanh mắt lẹ chân tránh được, ông lão cũng không đuổi đánh, tức giận “Hừ!” một tiếng, quay trở về, lại đóng cửa cái “Rầm”. Duẩn Thận Nhất sợ hãi đến ngẩn ngơ, thế nào cũng không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Đúng lúc ấy, cánh cửa nhà đối diện chòi ra một cái đầu, vẫy vẫy Duẩn Thận Nhất, “Chàng trai, cậu tìm Lâm Phong hở?”

“A, bác biết Lâm Phong sao?” – Duẩn Thận Nhất mừng rỡ, vội chạy đến.

“Ấy, be bé cái mồm thôi, đừng để lão Lâm nghe được, ổng lại cầm chổi ra đuổi đánh.” ông lão thò đầu ra khỏi cửa trông lén la lén lút, nhưng mặt trông khá hiền lành, ánh mắt nhìn Duẩn Thận Nhất còn tràn đầy tò mò.

“Vì sao?” – Duẩn Thận Nhất bất giác hỏi trước khi kịp suy nghĩ.

Ông bác trốn sau cửa thở dài một hơi, “Cậu tìm Lâm Phong mà làm chỗ rồi, thằng bé ấy, vài năm trước đã bị lão Lâm đuổi khỏi nhà rồi. Ai~ ác nghiệt quá! Cũng chẳng biết làm sao, thằng bé ngoan như thế, lễ Tết nào cũng gửi quà về, mà toàn bị cái lão họ Lâm kia ném ra ngoài hết.”

Nếu không phải năng lực tự chủ của Duẩn Thận Nhất cao, nhất định hấn sẽ hỏi “Vì sao?” lần nữa. Nhưng ngẫm lại đây là chuyện riêng tư nhà người ta, hấn cũng không muốn hỏi thăm quá nhiều, chỉ hỏi lại: “Vậy bác có biết hiện giờ Lâm Phong ở đâu không?”

Ông bác đứng sau cửa lắc lắc đầu, đột nhiên “A!” một tiếng, chạy vào trong phòng, lát sau cầm một địa chỉ ra đưa cho Duẩn Thận Nhất.

“Đây là lần trước Lâm Phong về tặng lễ đưa cho ta, còn nói, nếu trong nhà có chuyện gì thì đến nơi này tìm nó.”

“Cháu cảm ơn bác.” – Duẩn Thận Nhất nhận tờ địa chỉ, nhìn lại thì đúng là địa chỉ lần điện thoại của trường học.

Đương lúc chiếc xe thể thao đỏ rực đầy bắt mắt của Duẩn Thận Nhất đậu tại cổng trường, thì cũng là giờ tan trường, mấy đứa bé lao ra cổng, thấy chiếc xe thể thao phong cách cực đẹp thì thích thú vô cùng, trông chủ xe lại đang tiến vào trong trường thì lớn gan đến bên chiếc xe nghịch ngợm, mãi đến khi bố mẹ tới lôi ra mới chịu đi.

“Cậu kia, người ngoài không được vào trong trường, trông cậu cũng không giống phụ huynh, cậu tới có chuyện gì?”

Duẩn Thận Nhất còn chưa bước chân vào cổng, đã bị một bác gái tận tụy trông cửa ngăn lại.

“Tôi tới tìm Lâm Phong, à mà tôi là Duẩn Thận Nhất, là bằng hữu của Lâm Phong.” Duẩn Thận Nhất nho nhã lễ phép, đồng thời cũng giới thiệu thân phận ngời ngời của mình.

“Ra là bằng hữu của Tiểu Lâm hả, sao tôi lại chưa thấy cậu bao giờ nhỉ?” – bác gái lăm băm, nhìn Duẩn Thận Nhất cũng thân thiện hơn, “Chàng trai, cậu không biết Tiểu Lâm đã...”

Lời còn chưa dứt đã bị một giọng nam cắt ngang.

“Lâm Phong không có ở đây.”

“Chủ nhiệm Tiểu Vương, sao nay lại về sớm thế, ai nha nha, xem nữa thì quên, có thư của cậu này, là tòa tạp chí Vạn Lâm gửi tới, chủ nhiệm Vương lại có luận văn được đăng nha, trong trường chủ nhiệm Vương là có tiền đồ nhất đấy...” – bà thím vừa thấy người thì cười đến mấy nếp nhăn cũng dán lại.

“Cám ơn bác Lý.”

Người tới là Vương Ấn, cười cười nhận thư, quay lại nhìn Duẩn Thận Nhất thì sa sầm mặt mày lại.

“Anh là Duẩn Thận Nhất?”

“Hả? Anh biết tôi?” – Duẩn Thận Nhất ngẩn người.

“Không cần đến nữa, Lâm Phong không muốn gặp anh.” – Vương Ấn không trả lời vấn đề của Duẩn Thận Nhất, gã không biết Duẩn Thận Nhất, nhưng biết Duẩn Thận Nhất là ai.

“Sao lại nói Lâm Phong không muốn gặp tôi?” – Duẩn Thận Nhất neho hai mắt lại, lập tức phản kích, “Tôi không biết anh là ai, có lẽ anh là bạn của Lâm Phong nhưng không thể đại diện cho cậu ấy. Nếu Lâm Phong không muốn gặp tôi, thì tôi cũng muốn nghe lời này từ chính miệng cậu ta, còn nữa... vì có gì Lâm Phong lại không muốn gặp tôi? Tuy quen biết cũng chưa tính là lâu, nhưng chúng tôi có một mối liên hệ mà không người ngoài nào hiểu được.”

Duẩn Thận Nhất không hiểu sao hần lại có cảm giác tức giận đến thế. Tốt xấu gì hần cũng người đứng đầu trong giới, khác không nói nhưng bản lĩnh tinh tâm, dù chỉ có một ít tính cách bạo nộ, vị thế trên kì đàn cũng rất dễ tự đắc. Nhưng lần này, trong lời nói của hần liên tiếp ẩn chứa lửa giận cáu kỉnh, đến chính hần cũng giật mình.

Tóm lại, tuy người thanh niên trước mắt thoát trông rất hào hoa phong nhã, nhã nhặn hữu lễ, lại phẳng phát phong cách người trí thức, nhưng Duẩn Thận Nhất lại chẳng có chút thiện cảm nào với gã, thậm chí còn xen lẫn sự chướng mắt.

Đương nhiên Vương Ấn cũng chẳng có thiện cảm gì với Duẩn Thận Nhất, tức giận nói: “Tôi đương nhiên biết, bởi tôi là bằng hữu duy nhất cũng là tốt nhất của Lâm Phong, chuyện của cậu ta sao tôi không biết.”

Câu này càng chọc tức Duẩn Thận Nhất hơn, mày bắt động, mắt nhắm nghiền, nhưng khí thế trui rèn trong những năm thi đấu được nhanh chóng bộc phát.

“Anh có ý gì?”

Duẩn Thận Nhất giờ như một con gà chọi xù lông, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ nhào tới mổ chết người khác. Mà đối thủ của hần là Vương Ấn – một giáo sư ngày nào cũng đối mặt với lũ nít nhít, sao có được khí thế cường đại như Duẩn Thận Nhất, nên gã cũng bị dọa sợ lùi lại sau hai bước, ánh mắt bắn tới Duẩn Thận Nhất càng phản cảm.

“Có ý gì ấy hả? Hừ! Tự xưng là bằng hữu của Lâm Phong chẳng lẽ lại không biết người hần hận nhất, không phải chính là anh sao?”

Hận???

Duẩn Thận Nhất hoảng sợ. Chữ ‘Hận’ ấy cứ lờn vờn trong đầu hần, nhưng lại không cách nào đặt chữ đáng kinh ấy lên mối quan hệ giữa hần và Lâm Phong. Hần nhớ tới những khi Lâm Phong ở bên hần, trừ nộ hôn bất ngờ làm tim hần đập nhanh ấy, thì những lúc còn lại đều rất vui vẻ.

Thấy hần lạng người, Vương Ấn cũng lười nói tiếp, xoay người rời đi.

“Lâm Phong... sao cậu ấy lại hận tôi?” Duẩn Thận Nhất theo bản năng giữ Vương Ấn lại, vẻ mặt vừa mờ mịt vừa níu kéo.

Vương Ấn bực mình nói: “Người hận anh nhiều thế, bản thân anh không biết sao?”

“Hả?” – Duẩn Thận Nhất càng lúc càng chẳng hiểu gì.

“Ngẫm lại xem, hàng năm nhiều tân thủ xuất hiện như thế, nhưng người vượt trội lại có mấy, anh không nhận ra những người ấy hận mình sao?” – Vương Ấn trào phúng giải thích.

Duẩn Thận Nhất lặng một lúc, rồi bật cười, “Một anh tự nhận là bằng hữu tốt nhất của Lâm Phong, ra anh lại chẳng mấy may hiểu cậu ta, Lâm Phong, không phải loại người ấy.”

“Nga, vậy anh nói xem Lâm Phong là loại người nào?”

Vương Ấn thấy Duẩn Thận Nhất cực lực giữ hình tượng cho Lâm Phong thì chợt thấy nghi hoặc, thêm cả chút hứng thú. Tuy thực sự cái lý do ấy là giả ra thôi, nhưng Duẩn Thận Nhất mới biết Lâm Phong cũng lắm là nửa năm, số lần hai người gặp mặt cũng đếm trên đầu ngón tay, dựa vào điều gì lại có thể khẳng định Lâm Phong không phải loại người ấy.

“Cờ như người, người không chơi cờ không thể hiểu được.” – cuối cùng Duẩn Thận Nhất cũng sả một hơi, sáng khoái cả lòng, “Anh nói với Lâm Phong, tôi sẽ còn đến nữa, nếu cậu ấy thực sự không muốn gặp tôi thì xin tự mình nói với tôi.”

“Cái gì! Duẩn Thận Nhất đến trường tìm tôi? Sao anh ta biết tôi làm việc tại trường?” – thời điểm Lâm Phong nhận được điện thoại của Vương Ấn thì rất giật hết cả mình, vội vàng hỏi lại. May hôm nay là thứ 5, y không có lên lớp dạy, bằng không kiểu gì cũng bị Duẩn Thận Nhất tóm được.

“Không phải ông nói cho hắn đấy chứ?” – Vương Ấn cũng buồn bực.

“Nào có đâu, tôi đã quyết định không gặp anh ta nữa, ngay cả số điện thoại cũng đổi.” Lâm Phong khổ não tóm tóc, đi đi lại lại.

“Ông còn không cho tôi biết, ông đã gặp Duẩn Thận Nhất từ lúc nào, mà... còn nhận hắn làm bằng hữu nữa?” – Vương Ấn thở dài, giọng nói ảm ảm sự lo lắng quan tâm.

“Ách...”

“Tôi ở quán nhậu chờ ông.”

Lúc Lâm Phong tới quán nhậu hai người thường uống rượu thì trời đã tối đen kịt, dãy đèn nê-ông chiếu rọi cả một khu phố, bầu trời ngay cả một ngôi sao cũng không thấy, khu chợ đêm đầy huyền ảo cùng với từng đợt tiếng cười đùa náo nhiệt.

“Ông chủ, vẫn như cũ nhá, một đĩa đậu phộng hai đĩa thịt nướng, với một chai rượu!”

“Có ngay đây!”

Rất nhanh, đậu phộng với rượu đã được mang tới, mười phút sau, hai đĩa thịt nướng cũng lần lượt được bê ra.

Lâm Phong, Vương Ấn cũng chẳng nói gì, anh một ngụm tôi một ngụm, thẳng đến khi còn nửa chai, máy hát mới bắt đầu vận hành.

“Chuyện trước kia của tôi với Duẩn Thận Nhất chắc ông cũng biết, không nói nữa. Nửa năm trước mới gặp nhau một lần, nói được mấy câu, sau đó lại gặp ở bữa tiệc mừng thọ thầy Sở, sau đó hạ hai ván cờ thôi, cũng chẳng phải thâm giao gì.”

Dăm ba câu đã khai xong rõ ràng, nhưng cũng có những chuyện y che giấu, tỷ như cái hôn ngoài ý muốn kia...

“Chỉ đơn giản thế mà hắn đuổi theo ông tới tận trường?” – Vương Ấn chăm chăm nhìn sâu trong mắt Lâm Phong, biểu thị rõ thái độ nghi ngờ.

Lâm Phong gượng gạo cười trừ, uống một hớp rượu, mới nói: “Hắn với tôi là hai loại người khác nhau, nhưng cũng có một điểm chung, là đều si cò, chỉ cần chạm tới chuyện liên quan đến cò vây, sẽ trở nên đặc biệt cố chấp.”

“Thật không? Lâm Phong, nếu là vậy thì sự cố chấp của hắn với ông cũng có hơi đáng sợ đấy. Hôm nay hắn bảo tôi chuyển lời tới ông, hắn sẽ còn tới trường tìm, nếu không muốn gặp hắn thì phải chính mồm ông nói ra.”

Lâm Phong đang uống rượu bỗng ho sặc sụa, mãi sau mới nói: “Tôi không gặp lại hắn nữa.”

“Tôi còn nói với hắn, ông rất hận hắn.”

“Cái gì? Ông...” – Lâm Phong vừa sợ vừa giận, “Ông nói với hắn làm gì, tai nạn năm đó tuy một phần do hắn, nhưng cũng là do tôi không cẩn thận, huống hồ hắn cũng không biết, từ lâu tôi đã không trách hắn nữa rồi.”

“Tôi có nói chuyện tai nạn đâu, khẩn trương cái gì hả?” – thấy Lâm Phong hốt ha hốt hoảng, Vương Ấn lại nhin cười, cúi đầu uống rượu nhuận họng, “Tình cảm của ông đã chuyển từ hận sang yêu, mà cũng nín nhin mấy năm rồi, tôi là người ngoài cuộc mà còn thấy cực nữa là.”

“Ông lại muốn khuyên tôi buông xuôi đấy hả?” – Lâm Phong cười khổ, muốn nói gì đó, lại một chữ cũng không thốt thành lời, đành uống rượu.

“Có thể hử? Nếu dễ dàng buông xuôi thế, ông đã buông từ lâu rồi, cần gì phải đợi tôi khuyên.” – Vương Ấn vỗ mạnh lên vai Lâm Phong, “Tôi muốn nói, nếu đã không thể buông xuôi vậy cứ cố gắng thử một lần đi. Chứ như bây giờ, bỏ không bỏ được, lại chẳng dám gặp hắn, vậy thì cứ tiếp tục kết giao với hắn đi, lẽ rẻ quá, chẳng giống đàn ông gì cả.”

“Hắn không phải GAY.” – Lâm Phong cười khổ.

“Cho hắn hiểu được tình cảm của ông, thì hắn có là Gay hay không cũng có vấn đề gì!” Vương Ấn không muốn nhìn bộ dạng ảo não của Lâm Phong, nhin không được lại đập cho y một phát nữa, “Sợ cái gì! Dù sao cũng đã quyết định không gặp hắn nữa, cho dù hắn không thể nhận tình cảm của ông, thì kết quả xấu nhất cũng chỉ có thể thôi. Không chừng hắn cũng có cảm giác với ông đấy, chỉ thiếu một người đánh thức hắn thôi. Hôm qua tôi thấy vẻ cố chấp của hắn, thật chẳng giống quan hệ bạn bè bình thường.”

“Nay ông hẹn tôi ra đây để cổ vũ tôi đeo đuổi người ta đấy à?” – Lâm Phong bóp trán, trợn mắt nhìn Vương Ấn. Nghe thế nào đây cũng là một chủ ý thú vị hoặc, nếu mọi chuyện đơn giản thế, xã hội mỗi ngày đã chẳng đăng tin đầy vụ tranh cãi tình cảm thế rồi.

Wương Ấn nhún vai, nói: “Tôi chỉ lo ông nhin lâu quá lại hóa bệnh tâm thần thì... . Loại tình cảm này luôn cần được giải lòng, nếu thực sự không được, ông đổi mục tiêu đi. Cái tên Duẩn Thận Nhất ấy, tuy mới gặp có một lần, nói được mấy câu đã thấy hắn nóng giận, còn bày ra uy thế kinh lắm, trông tính tình có vẻ không tốt lắm.”

“Theo tôi được biết, thì tính cách của Duẩn Thận Nhất trong giới luôn được đánh giá là tốt lắm, bình tĩnh, hữu lễ, còn có khiếu hài hước.” – Lâm Phong liếc xéo Vương Ấn một cái, “Muốn bàn về tính tình, hai chữ “Không tốt” phải là nhà ông mới đúng. Ờ này, uống vừa vừa thôi, cẩn thận về lại ngủ sô pha giờ.”

“Hứ! Trước tôi đã nói rõ rồi, tôi không sợ vợ, tôi nhường cô ấy thôi, ai bảo cô ấy là vợ tôi nào.” Vương Ấn lập tức thanh minh, cố gắng giữ lấy hình tượng đàn ông của mình.

Nhất thời Lâm Phong buồn cười, khẽ cười mím, y cầm chén rượu, ý bảo Vương Ấn làm một chén, một hơi nuốt quá nửa, mới thấp giọng nói: “Tôi không muốn gặp Duẩn Thận Nhất cũng vì thương hắn, nên... tôi không thể làm cuộc sống của hắn thay đổi vì mình được. Những năm gần đây, lúc nào cũng yên lặng dõi theo hắn, trong lòng cũng thấy hạnh phúc đủ rồi. Vương Ấn, ông cũng từng yêu, hắn cũng hiểu, không phải chỉ có được mới là yêu. Tôi đã nghĩ, cuộc sống vẫn cứ thế trôi đi thôi, có một người mình yêu để thầm lặng dõi theo, có một thằng bạn để giải bày tâm sự, còn có cả đám trẻ con thích cò vây, cứ thế đến khi tóc bạc, răng già, mắt kèm nhèm không còn thấy rõ, tay run rẩy chẳng thể cầm nổi cò...”

Vương Ấn trầm mặc, nâng chén rượu, uống cạn...

1. Kì khai tất thắng: Thắng ngay trận đầu tiên, mở cờ là thắng.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Thời điểm Lâm Phong và Vương Ấn còn đang nhậu nhẹt, thì Duẩn Thận Nhất lại nhìn vào máy tính tới gần người.

Một tiếng trước, hắn nhận được điện thoại của Triệu Lỗi, gã âm ỉ trong điện thoại rằng: “Thận Nhất, mau mau mở máy tính, xem đi! Tin lớn đấy, Sky khóa tài khoản rồi, trời ơi, trên mạng loạn quá trời, bao nhiêu người mê cờ muốn Sky phải giải thích một cách rõ ràng, quản trị viên của Kì Thánh sắp bị chết đuối trong nước miếng rồi...”

Sắc mặt Duẩn Thận Nhất đại biến, vội mở máy tính. Thật sự hắn đang có ý nghĩ muốn lên mạng tóm Lâm Phong, ai ngờ hành động còn chưa làm đã không còn cơ hội. Mà hắn cũng đoán, nếu Lâm Phong đã muốn tránh mặt hắn, phân nửa sẽ không ở trên mạng cho hắn tóm. Nhưng Duẩn Thận Nhất không ngờ Lâm Phong lại dứt khoát đến mức ấy, tự khóa tài khoản của mình lại.

Quả nhiên trên diễn đàn Kì Thánh đang vô cùng huyên náo, lại đúng là giờ cao điểm, tốc độ lời bình gần như đạt tới mỗi phút sang một trang mới. Duẩn Thận Nhất tùy ý quét qua vài lần, đã thấy mấy cái tit trên cùng thật kinh hãi, nào là:

“Mười điều bí ẩn của việc Sky tự khóa tài khoản!”

“Cái chết của ‘người cha đỡ đầu’ Cờ vây Online!”

“Người cha ngã xuống, kì đàn bi ai!”

“Gửi lời chào tới thầy!”

“Con đường sụp đổ của Cờ vây Online bắt đầu!”

Chỉ mấy mẩu tit đã làm Duẩn Thận Nhất ngây ngẩn nhìn cả tiếng. Vào bên trong xem, hắn mới thấy được người ta đề cao Lâm Phong trên mạng đến thế nào, càng khiến hắn ngạc nhiên hơn là tiêu đề “Gửi lời chào tới thầy!” kia. Người viết bài ấy đã xưng Lâm Phong là sư phụ của gã, và cả những người ở bên dưới cũng chẳng spam linh tinh gì, mà đem hết danh tính, đẳng cấp, thành tích trận đấu, cũng với thời gian địa điểm được Lâm Phong chỉ dẫn liệt kê cụ thể ra. Điều khiến ai cũng giật mình, hàng trăm lượt bài viết bên dưới có những tân kì thủ chuyên nghiệp những năm gần đây, có những kì thủ chuyên nghiệp cao đẳng, thậm chí có kì thủ còn cao hơn Lâm Phong một đẳng.

Những người ấy chẳng phải đồ tử đồ tôn của Lâm Phong, chỉ là những người đã từng được Lâm Phong chỉ bảo, chuyên nghiệp, nghiệp dư, không ít người đang trong lòng luẩn quẩn của chính mình đều được chỉ dẫn mà phát triển nhanh chóng, phần lớn là những người trẻ tuổi, chỉ cần vài năm nữa thôi, họ sẽ trở thành những cây đại thụ trên kì đàn.

Người thầy của Cờ vây mạng, danh hiệu này đã được đặt trên đầu Lâm Phong, thật cũng đúng với nghề của y ngoài đời thực. Duẩn Thận Nhất mát xa đôi mắt cay cay, lòng hắn không phải cảm giác phẫn nộ, mà là nỗi niềm xúc động đến lạ kì.

“Lâm Phong... Lâm Phong...”

Thì thảo cái tên hắn đã nhớ kỹ, mong muốn được gặp Lâm Phong trong hắn càng mãnh liệt, càng kiên định hơn.

Điện thoại đột nhiên vang lên.

“A lô.”

“Tiểu Duẫn đó hả, sao hôm nay gọi mãi cho cậu không được?”

“A, viện trưởng Trương à, di động của tôi hết pin.” – ra là kì viện gọi tới.

“Ra là thế, à có chuyện này, viện muốn thương lượng với cậu một chuyện, vốn cậu mới về, đáng ra nên để cậu nghỉ ngơi dưỡng sức cho vòng hai, nhưng...”

Thật ra cũng chẳng phải việc chuyện hệ trọng gì, chẳng qua kì viện an bài hẳn chơi một trận biểu diễn, người tài trợ chương trình chỉ đích danh hẳn, thấy bảo là để tăng hiệu suất tuyên truyền. Vấn đề là thời gian, nhà tài trợ yêu cầu phải là chủ nhật này, cũng là ngày kia. Duẫn Thận Nhất vừa từ một trận đấu quan trọng trở về, còn chưa kịp nghỉ ngơi, phía Kì viện cũng không dám cam đoan đến lúc đó Duẫn Thận Nhất có duy trì được trạng thái tốt nhất hay không, cho nên đã trưng cầu ý kiến của hẳn trước. Nhờ như lúc ấy Duẫn Thận Nhất lại bại dưới đối thủ an bài kia, thì mặt mũi Kì viện cũng chẳng tốt đẹp gì. Tiền rất quan trọng, nhưng thể diện cũng rất trọng yếu.

Duẫn Thận Nhất cau cau mày, vốn định thẳng thắn từ chối, nhưng rồi lại nhớ lại lời Lí Mẫn Hân từng nói, sáu năm qua Lâm Phong luôn tới xem những trận đấu của hẳn, có lẽ đây cũng là một cơ hội, tuy không biết liệu ngay cả thể Lâm Phong có tránh hẳn hay không, nhưng vẫn cứ thử xem sao.

“Viện trưởng Trương, chuyện thi đấu biểu diễn ấy, tôi đáp ứng. Nhưng tôi có một yêu cầu, nơi thi phải ở kì viện, tôi không muốn phải chạy tới chạy lui.” – vốn hẳn còn muốn cấm phát sóng, ép Lâm Phong phải tới kì viện mới có thể xem, nhưng ngẫm lại thì điều kiện này không khả thi, nhà tài trợ cũng nhờ vào phát sóng mới đạt được mục đích tuyên truyền, không có khả năng sẽ đáp ứng, nên hẳn cũng đành thôi.

Cho rằng Duẫn Thận Nhất muốn tận lực tranh thủ thời gian dưỡng sức, nên phía kỳ viện lập tức đáp ứng. Ngay khi cúp máy, hẳn đã gọi điện ngay cho Lí Mẫn Hân, không vòng vo mà trực tiếp nói, ngày kia hẳn có trận đấu, bảo Lí Mẫn Hân hỗ trợ tóm Lâm Phong, ngày ấy hẳn không có thời gian rảnh, không nhưng nhị gì hết.

Ngày hôm sau, tin tức đã như gió truyền đi khắp nơi. Thật ra thì trước trận đấu, nhà tài trợ đã làm công tác tuyên truyền rồi, chỉ có điều mãi vẫn không công bố danh sách kì thủ tham gia thi đấu. Lần này chỉ với một lần công bố đã nổ ra một trận xôn xao dư luận, so với việc Sky tự khóa tài khoản cũng chấn động không kém.

Danh sách những kì thủ thi đấu còn lại, một kì thủ nghiệp dư tên là Miệt Hoắc sẽ đấu trận đầu tiên với Duẫn Thận Nhất – người được đánh giá là kì thủ chuyên nghiệp mạnh nhất kì đàn, vừa vận tạo thành lưỡng cực gay gắt đối chọi nhau. Cho tới nay, mối quan hệ giữa giới nghiệp dư và chuyên nghiệp luôn rất tế nhị, vừa giúp đỡ lẫn nhau, lại cạnh tranh kèn cựa nhau. Bàn về thực lực, thì chuyên nghiệp cao hơn, nhưng về nhân số thì nghiệp dư lại chiếm ưu thế. Nhất là khi cờ vây online phát triển, kì thủ nghiệp dư có cơ hội được giao lưu luyện tập rất lớn, nên tương quan lực lượng giữa hai thể lực cũng ngày càng co rút lại.

Hai năm gần đây, trên mạng lưu hành một câu nói, những người yêu cờ cho rằng, kì thủ nghiệp dư mới là những kì thủ đứng đầu, bởi họ trải qua hàng trăm trận đấu tới luyện mà thành, thực lực thực sự cũng không kém cạnh kì thủ chuyên nghiệp hàng đầu kì đàn là bao, chẳng qua vì một số nguyên nhân, mà không lên chuyên nghiệp được thôi.

Nhà tài trợ lần này, hiển nhiên đã lợi dụng câu nói của những người yêu cờ này, nhất quyết phải mời kì thủ chuyên nghiệp mạnh nhất với kì thủ nghiệp dư tới. Việc này quả thật vô cùng chấn động, nửa điểm cũng không kém việc Sky khóa tài khoản.

Lâm Phong mở máy tính thì tin tức ấy đập ngay vào mắt. Tuy đã tự khóa tài khoản Sky lại, nhưng mạng là một thể giới ảo, chỉ cần đăng kí một tài khoản mới là xong thôi. Bỏ tài khoản Sky, với y cũng không tiếc lắm, nhưng muốn y bỏ cờ vây, không bằng cái xe tải năm đó đâm chết y luôn đi cho rồi.

“Quái lạ, hẳn vừa mới về, làm gì đã đáp ứng tham gia thi đấu nhanh thế?”

Lâm Phong tự lẩm bầm, ý nghĩ mới thoáng qua, liệu có phải Duẩn Thận Nhất muốn dụ y ra hay không, nhưng cũng nhanh chóng bay ra khỏi đầu. Y với Duẩn Thận Nhất cũng chưa quan hệ thân thiết tới độ phải tìm y tới mức ấy. Duẩn Thận Nhất là một người thực tế, tám chín phần là do đối thủ lần này thực sự thu hút hẳn, nên mới không để ý tới trạng thái không tốt đã ra thi đấu.

Tất nhiên y đâu biết địa vị của mình trong Duẩn Thận Nhất lại lớn như thế, nếu Lâm Phong biết Duẩn Thận Nhất đáp ứng đúng vì nguyên nhân ấy, sợ cũng phải dở khóc dở cười.

“Thời gian thi đấu... hả? Mười giờ hôm nay?”

Lâm Phong nhìn nhanh về phía đồng hồ báo thức, kim phút đã trực chỉ thẳng bên trái, 9h45, giờ mà chạy tới kì viện thì kiểu gì cũng mất đoạn khai cuộc. Cũng không quan tâm được nhiều thứ như thế, Lâm Phong vội cầm di động và ví tiền, ra thay giày xông ra khỏi nhà, đón một chiếc taxi lập tức tới kì viện.

Đang ngồi trên xe, chuông di động đột nhiên vang lên.

“Vương Ấn?” vừa nhìn số, Lâm Phong vừa cảm thấy ngọt ngào, tiện tay ấn phím Nghe, “Chuyện gì đấy?”

“Ông đi xem Duẩn Thận Nhất thi đấu đó hả?” – giọng Vương Ấn truyền tới.

Lâm Phong nhin không được bật cười, nói: “Sao mà cái gì ông cũng biết vậy, tôi đang trên đường tới kì viện.”

“Mấy năm nay, cứ khi nào hẳn có trận đấu là ông đều tới xem đúng không? Làm tôi phải xoay xở đủ mọi cách che giấu cái lão già ở phòng giáo vụ bao nhiêu lần cho ông đấy.”

Tuy không nhìn thấy vẻ mặt của Vương Ấn, nhưng Lâm Phong cũng có thể đoán ra, thằng bạn thân duy nhất ấy đang trợn mắt lên trừng trời cho xem.

“Được rồi, không phải tôi cũng mời ông uống không biết bao nhiêu rượu rồi còn gì, cũng không bạc đãi ông, mà hôm nay là chủ nhật, cũng không cần ông hỗ trợ bao che nữa mà.”

“Tôi muốn nói...” – Vương Ấn do dự, một lúc mới tiếp tục, “Liệu Duẩn Thận Nhất có biết ông tới xem thi đấu không?”

“Hả? Có ý gì?” – Lâm Phong nghe xong thì không hiểu cho lắm.

“Quên đi, tôi chỉ nhắc ông, nếu tới kì viện mà gặp được Duẩn Thận Nhất thì tốt nhất cứ chuẩn bị tinh thần đi.” – Vương Ấn thở dài đánh thượt, tuy quan hệ giữa Lâm Phong và Duẩn Thận Nhất chỉ đơn giản, nhưng hẳn mãi không quên được vẻ mặt kiên định kia khi nói sẽ còn quay lại, gã ấy, sẽ không buông tha đơn giản như vậy.

“Ha ha, ông đa nghi quá rồi đấy, mà cho dù anh ta có biết tôi đến thì sao, chẳng lẽ đang đấu mà chạy đi tìm tôi được à?” Lâm Phong không bận tâm lắm, cười nói. Đợi đến khi trận đấu kết thúc, y cũng đã rời đi rồi, chẳng lo sẽ gặp được Duẩn Thận Nhất. Đương nhiên, lần gặp tại căn phòng vắng vẻ hôm ấy chỉ là chuyện ngoài ý muốn, nếu có thể dễ dàng gặp nhau như thế, đã chẳng đến tận bây giờ mới quen biết nhau.

“Nếu nó thật sự xảy ra thì sao?”

“Không có khả năng.” – Lâm Phong chắc như đinh đóng cột.

“Vậy được, trưa nhớ đi ăn cơm, đừng có mải mê xem cờ mà gì cũng quên đấy.” – cuối cùng Vương Ấn dặn dò một câu, cúp máy.

Lâm Phong cười cười nhìn điện thoại, lại nhìn ra cảnh sắc bên ngoài xe, thoáng ảm thoáng hiện, trong lòng dâng lên một cảm giác ấm nóng.

Quả thật Duẩn Thận Nhất không rời trận đấu đi tìm Lâm Phong, mà 5 phút trước khi trận đấu bắt đầu, hẳn lấy cơ vòng đi vòng lại hai vòng trước phòng nghiên cứu, không thấy bóng dáng Lâm Phong đâu, hẳn thất vọng.

Chẳng lẽ Lâm Phong lại tránh hẳn đến mức này ư?

Lí Mẫn Hân đi cùng hân, thấy hồn vía Duẩn Thận Nhất cứ như lũng lảng trên mây thì cau mày, nói: “Quan trọng lắm hả?”

“Hả?”

“Lâm Phong áy, hân chưa tới làm cậu thất vọng vậy sao?”

“Gi?” – Duẩn Thận Nhất lặng người, lát sau mới lấy lại tinh thần, vẻ mặt nghiêm túc, “Mẫn Hân, chuyện này xin nhờ cậu đấy, nếu Lâm Phong đến đây, nhất định phải giữ lấy cậu ta. Được rồi, tôi vào đây.”

Thời gian chỉ còn lại một phút đồng hồ, Duẩn Thận Nhất thu hồi tâm trạng, bước vào phòng đấu, Lí Mẫn Hân vẫn nhìn theo bóng dáng hân, lại ần ần chút lo lắng. Đã quen Duẩn Thận Nhất nhiều năm, vậy mà chưa từng thấy hân có chấp với một người như vậy. Thực sự quan trọng lắm sao? Lí Mẫn Hân thừa nhận Lâm Phong đánh cờ rất có ý, nhưng cũng chưa đến mức khiến Duẩn Thận Nhất phải kiên trì tới mức ấy, nếu không phải vì cờ, thì...

Nghĩ đến đây, Lí Mẫn Hân chợt rùng mình, sắc mặt cũng khê biến.

Tâm phiền ý loạn không biết bao lâu, Lí Mẫn Hân mới nhớ tới lời nhờ cậy của Duẩn Thận Nhất, vòng lại phòng nghiên cứu. Mới bước qua buồng thang máy, bên tai “Đình” một tiếng, cửa thang máy mở ra, một người vọt ra từ bên trong, đụng mạnh vào hân.

“A, xin lỗi.”

Người vừa chạy ra vừa vội vàng xin lỗi, vừa ngẩng đầu lên, hai người đối mặt, ngẩn người.

“Lí cửu đẳng?”

“Lâm Phong!”

“Lí cửu đẳng, ngại quá, tôi đi có hơi vội.” – trán Lâm Phong bị đâm hơi đau, nhưng lại ngại có người khác không dám xoa, miễn cưỡng nở một nụ cười nhợt nhạt.

Lí Mẫn Hân không nói gì, chỉ nhìn sâu vào mắt y, nhìn tới mức làm Lâm Phong thấy hồ đồ cả đầu, mãi sau mới dè dặt nói: “Tôi... không làm đau ngài chứ?”

“Anh đến xem trận đấu của Thận Nhất à?” – Lí Mẫn Hân đột nhiên hỏi.

“A... vâng, đúng thế.”

Lâm Phong liếc trộm nhìn thời gian, trận đấu đã bắt đầu được hơn hai mươi phút, không biết Duẩn Thận Nhất khai cuộc thế nào rồi.

“Nghe nói sáu năm qua, anh không bỏ một trận nào của Thận Nhất.” – Lí Mẫn Hân chậm rãi nói, ánh mắt sắc bén chăm chăm nhìn Lâm Phong, như không muốn bỏ sót một biểu hiện nào trên khuôn mặt y.

Lâm Phong kinh ngạc, sao anh ta lại biết?

“Vì gì vậy? Nếu chỉ là người mê cờ, chẳng phải anh cũng làm được rất tốt đấy thôi.” – Lí Mẫn Hân không để vượt mất sự kinh ngạc kia, từng bước lần tới.

Trước ánh mắt sắc lém của Lí Mẫn Hân, Lâm Phong có cảm giác như bản thân bị xuyên thấu, nhin không được đánh cái rùng mình, y cố gắng bảo trì sự bình tĩnh, đáp trả: “Tôi cũng chẳng làm gì, chỉ đơn thuần tới kì viện xem cờ thôi, nếu nói sự mê cờ của tôi với Duẩn cửu đẳng có gì khác nhau, thì chính vì tôi là một kì thủ chuyên nghiệp, tôi có thể dễ dàng vào kì viện để xem cờ của hân ở khoảng cách gần nhất. Vậy có gì không đúng sao, thưa Lí cửu đẳng?”

Đương nhiên không có gì không đúng – nhất thời Lí Mẫn Hân cũng không biết nên hỏi tiếp gì nữa, dù sao cũng không thể hỏi thẳng rằng Lâm Phong có ôm tâm tư tình cảm bất chính gì với Thận Nhất hay không, nhớ như Lí Mẫn Hân đoán sai, vậy không phải chẳng có tỳ xấu hổ nào sao.

“Trận đấu đã bắt đầu rồi, ngại quá, Lí cửu đẳng, tôi vào phòng nghiên cứu trước.” – Lâm Phong thấy Lí Mẫn Hân không nói, còn không mau mà chạy lẻ, hai ba bước đã vọt vào phòng nghiên cứu, tìm một chỗ trống ngồi xuống, mới phát hiện ra, lòng bàn tay đã chảy đầy mồ hôi.

Còn chưa kịp thở phào, cửa phòng lại một lần nữa mở ra, Lí Mẫn Hân đi đến, ngồi xuống bên cạnh Lâm Phong, ánh mắt vừa như ngờ vực lại vừa nghiến cứa, làm tim Lâm Phong chợt nhảy dựng lên, nặn mãi cũng không ra nổi một nụ cười.

Chẳng lẽ y biểu hiện rõ ràng đến thế sao? Vậy Duẩn Thận Nhất có nhận ra không? Mà cũng có thể Lí Mẫn Hân là do Duẩn Thận Nhất gọi tới thử y, chẳng phải Lí Mẫn Hân không bao giờ đặt chân tới phòng nghiên cứu bình dân hay sao, giờ lại vì cớ gì lại đến? Cho dù có muốn xem Duẩn Thận Nhất thi đấu, bằng thân phận của Lí Mẫn Hân, cũng có thể xem ở phòng nghiên cứu cao cấp mới đúng.

Tâm loạn như ma, Lâm Phong đã chẳng còn tâm đầu để ý tới trên màn hình, hai quân cờ trắng đen đều đã đi được hơn mười nước, Duẩn Thận Nhất cầm cờ trắng, và ngoài dự kiến của mọi người, ngay từ nước đi đầu tiên quân trắng đã bị vây ở thế hạ phong.

“Trạng thái của Thận Nhất hôm nay hình như không tốt lắm.” ngay khi Lâm Phong đang xuất thần, Lí Mẫn Hân đã quan sát ván cờ trên màn hình, buông một câu.

Lâm Phong đột nhiên hoàn hồn, ánh mắt vừa dừng trên bàn cờ, thì dứt không ra nữa. Tất cả tạp niệm đều bay biến trong nháy mắt, chăm chú nhìn bàn cờ, mi tâm bất giác nhíu lại.

Đây là một trong rất ít lần Duẩn Thận Nhất thất thủ, lại ngay từ những nước cờ đầu tiên đã rơi vào thế hạ phong, điều ấy chưa từng xảy ra. Hôm nay anh ta làm sao thế? Hay là do mới nghỉ có mấy ngày ngắn ngủi, chưa thoát hoàn toàn khỏi trạng thái mệt mỏi, nên mới thất thủ thế kia?

“Kì lực tay kì thủ nghiệp dư kia không tồi, chỉ sợ Duẩn Thận Nhất khó có cơ hội xoay chuyển cục diện.” – Lí Mẫn Hân thở dài, nhìn một lúc lâu, hắn cũng chẳng còn tâm trí đâu đi nhìn tâm tư Lâm Phong nữa, mà bắt đầu lo lắng cho Duẩn Thận Nhất.

Lâm Phong không nói gì, chỉ chăm chú nhìn màn hình, nhìn từng quân cờ, dõi theo từng nước cờ đặt xuống. Trên bàn cờ, hai quân trắng đen đã dần dần phủ kín, không biết đã qua bao lâu, chợt nhãn tình sáng lên, Lâm Phong hô nhỏ một tiếng: “Chỗ đó còn cơ hội.”

Lí Mẫn Hân cả kinh, nhìn về hướng Lâm Phong chỉ, trầm tư suy nghĩ một lúc, ánh mắt hắn cũng sáng lên. Cơ hội, là một cơ hội rất lớn, nhưng có thể nắm chắc được hay không, lại phải dựa vào chính bản thân Thận Nhất.

Nhưng không hiểu sao hôm nay Duẩn Thận Nhất như phát điên rồi, hắn không nắm lấy cơ hội ấy. Thấy cơ hội hiếm hoi trượt khỏi kẽ tay, cả Lí Mẫn Hân lẫn Lâm Phong đều cau có sa sầm mặt mày. Đối thủ không phải yếu, cơ hội đã qua, bỏ lỡ lần này, sao còn có lần sau, lần này Duẩn Thận Nhất thực sự gặp nguy hiểm rồi.

Trong phòng nghiên cứu bắt đầu có những tiếng xì xào nhỏ, cho dù là người không biết Duẩn Thận Nhất cũng nhìn ra, hôm nay trạng thái của hắn không tốt, lại không khởi thấy kì lạ sao hôm nay Duẩn Thận Nhất lại đồng ý tham gia trận đấu này. Chẳng lẽ lại vì giải thưởng xa xỉ của nhà tổ chức kia hay sao?

Âm thanh bàn tán không lớn, nhưng cả hai người đều nghe lọt, liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt lại càng khó coi.

“Vì cớ gì anh ta lại tham gia đấu?” – rốt cuộc Lâm Phong cũng không nhịn được nữa, quay sang hỏi Lí Mẫn Hân, Duẩn Thận Nhất luôn luôn nhấn mạnh, là một kì thủ chuyên nghiệp, trước trận đấu phải bảo trì trạng thái tốt nhất mới thể hiện sự tôn trọng cờ vây, tôn trọng đối thủ. Vậy mà nhìn biểu hiện của hắn hôm nay xem, không nghĩ gì lại tấ chính y một cái tấ.

Lí Mẫn Hân trừng mắt lên, liếc qua Lâm Phong, quay đầu đi nói: “Tôi sao biết được.”

Giọng Lí Mẫn Hân bất giác lớn hăn, ngay lập tức thu hút sự chú ý của những người xung quanh, một số người thì sáng mắt lên những tia ngạc nhiên vui mừng, đồng loạt xô ghế dạt sang một bên tiến lại chỗ Lí Mẫn Hân.

“Lí cửu đẳng, hôm nay sao ngài lại tới đây?”

Lí Mẫn Hân ngẩn ra, nhìn vài lần mới nhớ ra là đám phóng viên mấy tháng trước từng phỏng vấn mình. Vốn tâm trạng đã không tốt, đám phóng viên lại cứ bám theo làm phiền, miễn cưỡng lắm mới gạt đầu được

một cái, ngay cả chào hỏi cũng lười làm.

Đám phóng viên da mặt cũng dày, tuy thấy Lí Mẫn Hân đang mất hứng, nhưng vì tin tức cũng dành giả bộ như không thấy vẻ mặt kia, tràn đầy hào hứng hỏi: “Lí cửu đẳng, khó có được hôm ngài hứng thú tới đây theo dõi với mọi người, không biết ngài có suy nghĩ gì về biểu hiện của Duẫn cửu đẳng hôm nay không?” – vừa nói vừa liếc sang nhìn Lâm Phong, thấy gương mặt rất bình thường thì nghĩ không phải người có tên tuổi, cũng chẳng để ý thêm.

“Suy nghĩ thì không có, nhưng tôi ít tới phòng nghiên cứu này, quả thật là quá ồn ào.” Lí Mẫn Hân xì mặt đứng lên, lôi cả Lâm Phong theo, nói: “Theo tôi tới phòng nghiên cứu trên tầng, ở đó yên tĩnh hơn.”

Thân bất do kỷ[1], Lâm Phong đành để Lí Mẫn Hân lôi một mạch lên tầng. Phòng nghiên cứu trên tầng quả nhiên yên tĩnh hơn rất nhiều, người cũng ít, chỉ chừng năm sáu người, im lặng ngồi chăm chú vào ván cờ.

Lâm Phong và Lí Mẫn Hân bước vào cũng không gây chú ý nhiều lắm, chỉ có hai người nghe thấy tiếng cửa mở thì ngẩng đầu lên liếc qua, rồi lại cúi mặt nhìn bàn cờ. Lâm Phong nhìn lướt qua, thì nhận ra những người ngồi đây toàn là những kì thủ chuyên nghiệp có danh tiếng. Đúng là phòng nghiên cứu chuyên nghiệp có khác, so với phòng nghiên cứu đại chúng thì đúng là cao cấp hơn hẳn.

Nếu đã tới, Lâm Phong cũng đành ngậm miệng theo sát Lí Mẫn Hân ngồi xuống, một lần nữa tập trung vào bàn cờ, tâm tư đã nhanh chóng đắm chìm trong ván cờ, hoàn toàn không để ý đến xung quanh.

Trận đấu kéo dài ba tiếng, mười giờ bắt đầu, mười hai giờ thì nghỉ ngơi, chiều hai giờ đấu tiếp. Đường như Duẫn Thận Nhất vẫn chưa có phương pháp hữu hiệu, đến trưa, trên bàn cờ đã kín các quân cờ, mà quân trắng vẫn bị bao vây ở thế hạ phong. Nhưng may là Duẫn Thận Nhất không để đối thủ khuếch trương thế thắng thêm nữa, chệnh lệch vẫn được duy trì ở giai đoạn thất thủ ban đầu.

Lâm Phong nhìn ván cờ, nhẹ thở phào một hơi, bụng đã hơi có cảm giác đói, nhưng lại chẳng muốn ăn. Lại nhớ tới lời căn dặn của Vương Ấn, thở dài, lặng lẽ rời khỏi phòng nghiên cứu, chuẩn bị kiếm một cửa hàng cơm nào đó.

Bước được một hai bước đã bị ai kéo lại, là Lí Mẫn Hân.

“Anh muốn đi đâu?”

Lâm Phong thở dài một hơi, nói: “Tôi đói bụng, muốn đi ăn chút gì đó, Lí cửu đẳng, ngài vẫn theo tôi làm gì?” – y thực sự thấy kỳ lạ rồi, nếu nhớ không lầm thì y với Lí Mẫn Hân cũng chỉ gặp qua một lần, không quen lắm.

Cứ làm như tôi muốn theo lắm ấy! – tức giận nghĩ, nhưng Lí Mẫn Hân lại nói: “Tôi cũng đói, bên cạnh kì viện có hàng cơm nhỏ, ăn cũng ngon lắm, cùng đi thôi, tôi mời.”

“Sao tôi không biết xấu hổ thế được.” – trực giác bắt đầu cảm thấy không ổn.

“Tôi mời anh còn không vừa ý? Sao? Coi thường tôi hả?” – Lí Mẫn Hân tròng mắt, đây cũng không phải lần đầu tiên hắn bị Lâm Phong từ chối, “Mời ăn thì ăn, lẽ mề, có phải đàn ông không thế!”

Có kiêu mời khách thế ư? – nhất thời Lâm Phong không biết phải làm sao, gãi gãi đầu cười khỏ, nếu lại cự tuyệt nữa không chừng bị cái tên này chụp mũ không lấy xuống được mất.

Tới tiệm ăn, ngồi chưa được bao lâu, cũng mới gọi được món rau thì Duẫn Thận Nhất xuất hiện. Đối với tình cảnh ấy, Lâm Phong cũng chỉ biết cười gượng, đồng thời trong lòng mắng chửi cái mồm quạ đen của Vương Ấn, sớm biết thế này y đã không tới.

“Sao lại đổi điện thoại?”

“Bị trộm.”

“Sao lại khóa tài khoản?”

“Chán.”

“Sao không gặp tôi?”

“Hả? Khi nào? Anh có tới tìm tôi sao?”

“Sao lại hận tôi?”

“Đâu có, anh nghe ở đâu thế?”

Lâm Phong một đáp một, hai đáp hai, chối bay chối biến, Duẩn Thận Nhất bị nghẹn nửa ngày, thẳng đến khi đĩa rau xào nóng hổi được bưng ra cũng không nói thêm được câu nào. Lí Mẫn Hân thì vẫn ngậm mồm, con mắt đánh sang người này, liếc sang người kia, đáy mắt ngày càng ngưng trọng. Đã quen Duẩn Thận Nhất nhiều năm thế mà chưa từng thấy hắn thiết tha như vậy, chưa từng bắt đắc dĩ như thế, lại chưa từng chưa từng vui khi nhìn một người như vậy.

Duẩn Thận Nhất biết chẳng moi được gì từ mồm Lâm Phong, cũng chẳng bận tâm, chỉ cần thấy Lâm Phong, tâm nặng nề mấy ngày nay cũng thả lỏng xuống, thoải mái hơn hẳn.

“Ăn đi... A? Sao không làm chút rượu?”

Lí Mẫn Hân trừng mắt với hắn, tức giận nói: “Ông còn muốn uống rượu nữa hả?”

Duẩn Thận Nhất bật cười, “Tôi đương nhiên không uống, chiều còn đấu tiếp, hai người không có trận đấu, không uống hả?”

“Không có tâm trạng uống.” – Lí Mẫn Hân đáp.

Lâm Phong cũng lắc đầu, y chưa quên được lần thất thố do uống rượu trước, chỉ ít khi có Duẩn Thận Nhất thì y cũng không có lòng uống rượu.

“Được rồi, ăn thôi.” – Duẩn Thận Nhất có chút ít thất vọng, vốn hắn muốn chuốc rượu để Lâm Phong nói ra, giờ thì đành cười cười, trêu chọc một câu: “Lâm Phong, cậu ăn thêm nữa đi.”

Rốt cuộc Lâm Phong không nhịn được nữa, trừng mắt lườm hắn, tuy đã gắng sức duy trì vẻ mặt tỉnh bơ, nhưng vẫn lộ ra vẻ xấu hổ, hai má hơi hồng hồng lên.

Duẩn Thận Nhất mừng quýnh, cảm giác buồn bực mấy hôm nay đều tan biến mất tiêu, tâm tình vui sướng, ăn gì cũng thấy có vị đặc biệt hẳn.

Nhanh chóng ăn no, Lí Mẫn Hân ra tính tiền, đến khi quay trở lại mới phát hiện ra Duẩn Thận Nhất với Lâm Phong đã thừa dịp trốn mất tăm. Lí Mẫn Hân tức giận chửi ầm lên, không nghĩ ngợi gọi thẳng điện thoại cho Duẩn Thận Nhất, nào biết tên nào đó sáng sớm nay đã tắt máy, gọi thế nào cũng không được.

Kỳ thật Lâm Phong không còn cách nào khác, y bị Duẩn Thận Nhất tha đi, kéo một mạch vào một gian phòng nghỉ trong kì viện, cũng thật khéo thế nào lại đúng là căn phòng lần đầu y gặp Duẩn Thận Nhất, căn phòng nghỉ hẻo lánh ấy.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” – Lâm Phong bắt đắc dĩ ngồi xuống sô pha, nhìn Duẩn Thận Nhất đang tiện tay khóa trái cửa lại, ý không muốn bắt cứ ai tới quấy rầy hai người.

Duẩn Thận Nhất mỉm cười, nói: “Chẳng làm gì cả, chỉ muốn nói chuyện với cậu.”

Lâm Phong vân vê trán, “Việc cần thiết bây giờ của anh là nghỉ ngơi, tập trung tinh thần cho buổi đấu chiều, giờ người đang ở thế hạ phong là anh, chứ không phải đối thủ của anh.”

“Nói chuyện với cậu là cách thả lỏng của tôi.” – Duẩn Thận Nhất vẫn cười.

“Được rồi, anh muốn nói gì?”

“Sao lại đổi điện thoại?”

“Bị trộm.”

“Sao lại khóa tài khoản?”

“Chán.”

“Sao không gặp tôi?”

“Hả? Lúc nào? Anh có tới tìm tôi hả?”

“Sao lại hận tôi?”

“Đâu có! Anh nghe ai nói đấy?”

Y hệt như lần trước, những câu đối thoại nhạt nhẽo lại lặp lại lần nữa, Lâm Phong thở dài, hỏi: “Anh không thể không hỏi cái này được à?”

“Cậu không thể trả lời thật được sao?”

Duẩn Thận Nhất vẫn cười như thế, nhưng giờ trong mắt Lâm Phong lại thấy nó rất vô lại, lẽ nào đây mới là bản tính thật của anh ta?

Có đúng là bản tính thật sự của Duẩn Thận Nhất hay không, Lâm Phong cũng không xác định ngay được, nhưng cũng khẳng định được, Duẩn Thận Nhất vẫn nhìn y chăm chăm như thế, nếu những vấn đề ấy không được giải đáp hần hẩn sẽ không bỏ qua. Từ rất lâu đã biết tính cố chấp của Duẩn Thận Nhất, rốt cuộc Lâm Phong cũng đành thở dài, hình như hôm nay y đã thở dài nhiều lắm rồi thì phải.

“Được rồi, nếu anh nhất định phải truy hỏi kĩ càng đến thế, vậy thì thắng đi. Chỉ cần anh thắng được ván cờ hôm nay, tôi sẽ nói tất cả cho anh.”

“Một lời đã định.” – Duẩn Thận Nhất cũng sòng phẳng, một lời đáp ứng, cũng lập tức ngả lên sô pha, “Tôi ngủ một lúc, nửa tiếng nữa thì trận đấu bắt đầu, cậu đánh thức tôi.”

“Ừ!”

Đáp ứng nhẹ một tiếng, Lâm Phong tháo kính, tựa vào sô pha, nhắm hai mắt lại, chớp chớp mấy lần, ***g ngực loạn nhịp. Lại nhớ mùa hè oi bức mười năm trước, thiếu niên không chịu thua trên mạng ấy, lại nhớ nửa năm trước, ngày quen biết Duẩn Thận Nhất, rồi lại tưởng tượng đến cảnh y đem tất cả chân tình nói cho Duẩn Thận Nhất, một kì thủ luôn lạnh lùng, sẽ có biểu tình gì đây.

Càng nghĩ, tim lại càng loạn.

Đúng, y từng hận Duẩn Thận Nhất, người từng khiến y phải rời bỏ cờ vây, thiếu niên ấy, người gây ra tai nạn cho y cũng lại là người bước lên đỉnh cao của cờ vây. Mười năm trước, tuổi trẻ, giận chó đánh mèo, rồi hận, có lẽ vì cờ vây với y, y yêu nó hơn bất cứ ai.

Bắt đầu từ khi ấy, y bắt đầu quan tâm tới Duẩn Thận Nhất, luôn muốn thấy được thiếu niên ấy thất bại, như thể mỗi lần thiếu niên ấy thất bại, hận ý trong y cũng sẽ thuyên giảm đi một chút. Nhưng rồi thiếu niên ấy vẫn kiên cường như thế, vẫn với lòng tin không bao giờ chịu thua, lại khiến y rung động.

Nỗi hận trong y ngày càng ít, càng ít, đến khi tiêu biến từ lúc nào, mỗi lần thấy thiếu niên ấy ngã xuống lại kiên cường đứng lên, tim y lại đập dồn dập.

Từ trên người Duẩn Thận Nhất, Lâm Phong thấy chính y vẫn khuyết thiếu thứ gì đó, có lẽ là sự thất bại. Học cờ từ nhỏ, theo tông danh sư, con đường cờ vây của y trải thẳng tắp, thuận buồm xuôi gió, cho nên vụ tai nạn ấy đã đánh gục y, đã khiến y không thể gượng dậy nổi, bởi y chưa từng gặp vật cản nào lớn thế.

Y đã cho rằng bản thân thế là hết, thì bóng hình Duẩn Thận Nhất không ngừng vấp ngã lại đứng dậy, một lần nữa thối tình yêu, nhiệt huyết, lòng tin với cờ vây trong y trỗi dậy. Cuối cùng, trong thế giới ảo kia, Sky lại một lần nữa tạo nên luồng gió mới...

1. Thân bất do kỉ (): Thân() là mình, kỷ() cũng có nghĩa là mình. Câu này có ý nói mình phải làm những việc không theo ý mình muốn. Có thể dịch là ‘Không tình nguyện’ nhưng trong câu này mình thấy để nguyên thì trọn vẹn hơn

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Nếu nói Duẩn Thận Nhất vì Lâm Phong mà dứt khoát tiến vào giới cờ vây chuyên nghiệp để rồi cuối cùng đứng trên đỉnh cao của nó, thì Lâm Phong lại bởi Duẩn Thận Nhất mà phát hiện ra một phương thức tồn tại khác trong thế giới cờ vây. Thượng đế đóng một cánh cửa, nhất định sẽ mở một cánh cửa khác, điều ấy đã được khắc họa chân chính tạo nên con người Lâm Phong.

Lâm Phong vẫn rất vừa lòng với mối quan hệ của y với Duẩn Thận Nhất, mối quan hệ mà lúc thì như không, lúc lại như vô cùng sâu đậm, tất nhiên là nếu không phải y nhận ra tình cảm của y đối với Duẩn Thận Nhất đã biến đổi. Loại biến đổi ấy đáng sợ ở chỗ người ta sợ mà không biết sao mình lại sợ, càng bị ai hơn, cái loại biến đổi ấy lại chỉ là y đơn phương. Mà phần tình cảm dành cho một người cùng phái này y hoàn toàn không biết phải ứng phó thế nào.

Sau khi hoảng sợ không biết phải làm sao, y bắt đầu tự tìm biện pháp giải quyết. Từ trước đến nay, lúc nào Lâm Phong cũng lý trí, điều đầu tiên y nghĩ đến, là phần tình cảm này không thể dung tha được, phải đem nó chìm thật sâu xuống, chìm thật sâu thứ tình cảm hoàn toàn vô vọng. Cho nên y bắt đầu tìm bạn gái, muốn dùng nó để trở lại cuộc sống bình thường, để chính y trở lại hàng ngũ của những con người bình thường.

Trong suốt hai năm, Lâm Phong đã thực sự nghiêm túc quen với một cô bạn gái, thậm chí còn phát triển đến mức chuẩn bị kết hôn, nhưng rồi trong một lần tình cờ trước hôn nhân, y phát hiện ra mình đã phạm một sai lầm nghiêm trọng.

Trong suốt quãng thời gian hai năm, y với cô gái kia không có lấy nửa điểm xúc động. Không phải y không được, mà hoàn toàn không có cảm giác, nhưng khi y tưởng tượng đến hình ảnh Duẩn Thận Nhất trước mắt, hạ thân y lại không tự chủ sưng huyết lên.

Rồi một lần nữa lý trí của y chiếm thượng phong, y biết, kết cục của sự sai lầm này nhất định sẽ trở thành một bi kịch, y cũng chia tay với người bạn gái kia, lại hướng cha mẹ thẳng thắn thành khẩn nói nguyên nhân chia tay, kết quả là bị người cha với tư tưởng bảo thủ rất tức giận, đuổi y khỏi nhà, hơn nữa, cho tới tận bây giờ cũng không cách nào chấp nhận một đứa con đồng tính luyến ái.

Sau rồi y gặp Vương Ấn. Đó là trong một quán bar đồng tính, Vương Ấn vì một bài luận văn mà lên vào sưu tầm, bị người ta quần lấy, Lâm Phong đã giải vây cho hắn. Hai người nhất kiến như cố (mới gặp đã thân), trở thành bằng hữu tốt nhất của y. Trước không thể thổ lộ tình cảm của mình với người khác, nay tìm được người có thể dốc bầu tâm sự, mấy năm nay lại được Vương Ấn trợ giúp nên Lâm Phong mới có thể không để mất chức kì thủ chuyên nghiệp, thỉnh thoảng còn đến nhà hắn ăn cơm.

“Nếu tôi yêu cậu thì tốt rồi.” – Lâm Phong từng nói với Vương Ấn như vậy.

Vương Ấn đã trả lời rằng: “Nếu da của ông trắng thêm một chút, tóc dài thêm một chút, giới tính là nữ, tôi đây cũng không ngại hưởng phúc đâu.”

Cũng chỉ là một câu nói bông đùa không thể thành sự thật, tương tự như Lâm Phong vẫn là đồng tính luyến ái, và Vương Ấn thì vẫn yêu con cộp cái nhà hắn.

Không phải Lâm Phong chưa từng thử buông xuống tình cảm dành cho Duẩn Thận Nhất, nhưng tình cảm của y đối với Duẩn Thận Nhất lại liên chặt sít sao và mối ràng buộc vô hình, cũng như thể y thà bỏ đi mạng sống chứ không bao giờ buông tay với cờ vây, cho nên sự cố gắng của y cứ thế trở thành hư không. Lâm Phong vẫn như cũ yêu Duẩn Thận Nhất, cũng tiếp tục yêu, đến khi tóc bạc, răng già, mắt kèm nhèm chẳng còn thấy rõ, tay run rẩy chẳng cầm nổi cờ...

Cười khổ, Lâm Phong mở mắt, đeo kính lên, nhìn ghế sofa đối diện, kia là người mà y yêu, như một đứa trẻ, say ngủ, chẳng hề phòng bị.

Đi đến trước mặt Duẩn Thận Nhất, chậm rãi ngồi xổm xuống, Lâm Phong vươn tay, gần như chạm tới mí mắt Duẩn Thận Nhất, y dừng tay lại. Cách một lớp không khí vô hình, ngón tay y lặng lẽ dọc theo khuôn mặt đang ngủ, vẽ lên một đường nét khuôn mặt người ấy.

Diện mạo của Duẩn Thận Nhất, rất anh tuấn, rất được người hâm mộ hoan nghênh, trừ kĩ lực cao siêu, tướng mạo hẳn cũng mang tới không ít tác dụng, ít nhất chuyện hấp dẫn những phụ nữ mê cờ là điều hoàn toàn không cần nghi ngờ.

Có lẽ đây là lần cuối cùng có thể nhìn Duẩn Thận Nhất gần như vậy, nhân cơ hội nhìn thật kĩ gương mặt ấy, ngón tay y dừng lại nơi cằm ấy, nơi từng bị y hôn thật sâu. Như do dự một chút, đầu ngón tay nhẹ chạm lên cánh môi mềm ẩm, mãi mãi không muốn rời xa.

“Tôi yêu anh...” cùi đầu khê thầm thì bên tai Duẩn Thận Nhất, “còn nữa... xin lỗi vì đã nuốt lời...”

Nhẹ nhàng móc di động trong túi Duẩn Thận Nhất, bật máy, đặt chuông báo thức, lại nhẹ nhàng đặt xuống, lưu luyến nhìn người ấy, y xoay người bước đi.

Không phải chưa từng nghĩ tới chuyện thổ lộ cho Duẩn Thận Nhất tình cảm của mình, mà chung quy là do y không thể chịu đựng được, có một ngày Duẩn Thận Nhất sẽ đối với thứ tình cảm ấy toát ra ánh mắt khinh thường, thậm chí còn chán ghét. Nếu bị chán ghét, y thà rằng chôn chặt tất cả, trả lại mọi thứ như trước khi hai người quen nhau, Lâm Phong và Duẩn Thận Nhất, vẫn là những con người xa lạ có mối liên kết mật thiết.

Sau khi về đến nhà, lòng y vẫn không yên, không biết khi Duẩn Thận Nhất tỉnh lại, phát hiện y đã đi rồi tâm tình sẽ thành dạng gì, cũng không biết hành vi của y đối với Duẩn Thận Nhất có ảnh hưởng gì tới buổi đầu chiều hay không, lại càng không dám mở máy tính xem trực tiếp. Y chỉ có thể bày một chiếc ghế, ngồi dưới tàng cây bạch quả giữa sân, pha gói trà Phổ Nhĩ mấy vạn tệ, từng hớp từng hớp ngậm cả buổi chiều.

Đêm đến cũng ngủ không ngon, tựa như một giấc mộng dài rất dài, có chuyện vui, cũng có chuyện buồn, nhưng khi tỉnh giấc, lại chẳng nhớ được gì. Động lại chỉ còn một ấn tượng mơ hồ, ngay khi y sắp tỉnh ấy, dường như y đang cùng một ai đó chơi cờ, còn gương mặt người kia thế nào, y lại không rõ lắm, chỉ biết kĩ lực của người ấy rất cao siêu, y biết, khi chơi ván cờ ấy, tinh thần y rất phấn khích, phấn khích tới mức... bất tỉnh. Tỉnh lại rồi mà niềm phấn khích ấy vẫn thế chưa biến mất, kích thích Lâm Phong đem vứt tất cả phiền não ra sau, trực tiếp mở máy tính.

Kết quả trận đấu ngày hôm qua đã truyền khắp trên mạng, Duẩn Thận Nhất thắng hai mục. Sự tự tin của người thanh niên ấy cũng là gốc rễ, tự khẳng định thực lực bản thân hẳn. Mặc cho ngày hôm qua đáp ứng y nhất định sẽ thắng, còn bị vây ở thế hạ phong, nhưng đến những phút cuối cùng lại mạnh mẽ lật ngược tình thế, dành chiến thắng cuối cùng, hai mục.

Lâm Phong thở dài một hơi, xem ra chuyện y rời đi hôm qua cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng thi đấu của Duẩn Thận Nhất. Người thanh niên này, nhất định là kì thủ xuất sắc nhất trên kì đàn, dù trận đấu nào, tình thế nào, hẳn cũng không vì những nguyên nhân chủ quan mà ảnh hưởng tới mình.

Nếu đã biết kết quả, vậy tiếp theo là tìm kiếm kì phổ. Lâm Phong nhớ rõ thời điểm giữa trưa ngày hôm qua, rõ ràng Duẩn Thận Nhất đã không còn cơ hội, y rất tò mò không biết hẳn dùng phương cách gì để lật lại ván cờ, dù sao đối thủ ngày hôm qua, tuy không phải kì thủ chuyên nghiệp, nhưng kĩ lực cũng rất cao.

Đợi tới khi Lâm Phong tìm ra kì phổ, nghiên cứu thấu triệt xong cũng đã là 5 tiếng sau đó. Bởi quá mức nhập thần, y lại không cẩn thận bỏ lỡ bữa ăn trưa, thẳng tới khi di động reo lên y mới bất tỉnh, nhớ ra đã tới giờ dạy kì nghệ cho đệ tử. Ngoài công tác giảng dạy tại trường ra, Lâm Phong còn kèm cặp riêng cho mấy đứa trẻ có khả năng thiên phú về cờ vây, vừa kiếm thêm được một khoảng, cũng vì kì đàn mà bỏ thêm chút tâm huyết. Trong mấy năm này, thằng bé qua tay y chỉ dẫn, cũng đã ba bốn lần may mắn thông qua được kì thi thăng đẳng, đối với Lâm Phong cũng là nguồn động viên không nhỏ.

Hôm sau có tiết dạy trên trường, Lâm Phong còn cách cổng một đoạn xa, đã thấy chiếc xe thể thao đồ chơi của Duẩn Thận Nhất, làm y sợ tới mức phải chui vào bằng cổng sau, cơ mà cổng lại khóa, y đành phải trèo tường vào. Trước có mấy lần vì né tránh ông lão ở phòng giáo vụ, chuyện này y cũng làm không ít, cũng coi như ngựa quen đường cũ.

Mới nhảy xuống khỏi bờ tường, quay đầu đã thấy Vương Ấn khoác tay trước ngực, im lặng nhìn y.

“Ô, Vương Ấn, chào buổi chiều.” – Lâm Phong cười cười, cố gắng giả bộ ung dung.

“Sau này ông định đem chỗ này thành cổng trường luôn hả?” – Vương Ấn nheo nheo mắt nhìn y, ngoài cười mà trong không cười.

Lâm Phong cười không nổi, ứ một lúc lâu mới nói: “Ông không thể giả bộ như không biết được sao?”

“Tôi đương nhiên có thể, dù sao Duẩn Thận Nhất cũng không thể vào được trường, tôi nghĩ hẳn cũng chẳng biết trường có cổng sau.” – Vương Ấn nhún nhún vai – “Nhưng mà vị ở phòng giáo vụ kia... đã đến trước cửa nhìn vài lần rồi, chỉ sợ nếu Duẩn Thận Nhất còn đứng ở cổng trường hai ngày nữa thôi, tôi cũng không cam đoan vị ở phòng giáo vụ kia sẽ không vui vẻ mà mời hẳn vào uống cafe, lão già đó hình như cũng là fan hâm mộ của Duẩn Thận Nhất đấy.”

Lập tức mặt Lâm Phong xanh mét.

“Tôi phải từ chức.” – y run run nói.

Wang An cũng không phản đối, chỉ nói: “Có thể, nhưng làm phiền ông cho tôi biết mấy con số lẻ trong tài khoản tiết kiệm của ông, cũng để tôi chuẩn bị tâm lý mở sổ của mình, xem nên xuất ra bao nhiêu tiền riêng để cứu tế ông.”

“.....”

Vị lão nhân tại phòng giáo vụ không như mong đợi của Vương Ấn, chẳng cần chờ tới hai ngày sau, mà ngay lần thứ năm chạy ra cửa nhìn đã xác nhận là thần tượng của mình, ông lập tức cười hớn hở lấy lòng mời vị kì thủ đệ nhất kì đàn vào trường, cũng mang theo đặc ý tự mình dẫn dắt thần tượng đi thăm quan lớp duy nhất dạy cờ vây cho trẻ em trong trường.

Nhìn thấy Duẩn Thận Nhất mang vẻ mặt tươi cười xuất hiện trước cửa lớp, Lâm Phong chỉ có thể hướng về hẳn toét ra một nụ cười xán lạn, có trời mới biết trong lòng y lúc này đang khổ tới cực điểm.

Hình thế bị nhân cường[1], nguyện vọng im lặng rời xa Duẩn Thận Nhất cứ thế phá sản.

Tiếng chuông tan học vang lên, đám trẻ con hoan hô nhảy nhót chạy khỏi lớp, Lâm Phong đáng thương bị chặn lại trước cửa phòng học, vị lão nhân phòng giáo vụ thì đã bị Duẩn Thận Nhất đẩy khéo đi.

“Tối nay anh có rảnh không?” – Duẩn Thận Nhất nhíu mày, mỉm cười hỏi.

“Có lẽ... có...” – chung quy Lâm Phong cũng không dám nói câu “không”, chẳng hiểu sao, lúc thấy Duẩn Thận Nhất mỉm cười, y lại thấy chột dạ.

“Tốt lắm” – Duẩn Thận Nhất cười càng thêm tươi.

“Tốt, tốt gì cơ?” – Lâm Phong kiên trì hỏi.

“Mời anh ăn cơm, anh xem có được không?”

“Được...” – thật lâu sau, Lâm Phong mới chần chừ trả lời.

“Đi thôi.” – Duẩn Thận Nhất kéo tay Lâm Phong, đi một mạch tới bên chiếc xe thể thao đỏ.

Mãi sau Lâm Phong mới chậm chạp phản ứng lại, theo phản xạ rút tay ra, ai ngờ Duẩn Thận Nhất nắm chặt quá, chẳng những rút không ra, mà còn nắm chặt hơn nữa. Lâm Phong không rút tay ra được, hai tai bỗng chốc đỏ ửng.

Sau khi lên xe, Duẩn Thận Nhất mới buông tay ra, Lâm Phong chậm rãi nắm chặt lòng bàn tay lại, muốn đem phần cảm giác kia gói gọn lại lâu lâu thêm chút nữa.

“Thắt dây an toàn vào.” – Duẩn Thận Nhất chu đáo nhắc nhở.

Lâm Phong giật mình, phục hồi tinh thần, lập tức mỉm cười tự giấu, ngờ đâu Duẩn Thận Nhất đột nhiên sát lại, gần như dán lại cơ thể y, giúp y thắt dây an toàn, chỉ trong phút chốc, hơi thở nóng bỏng ấy phả vào cổ y.

“Anh, anh...” – lòng Lâm Phong rung động không ngừng, thế nhưng một câu cũng chẳng thốt lên lời.

“Tôi cái gì mà tôi, chỉ thắt dây an toàn cho anh thôi, ngại ra cái gì?” – Duẩn Thận Nhất tỉnh bơ nói.

Mặt Lâm Phong lại đỏ bừng bừng, thật lâu sau mới nói – “Lái xe chậm một chút.” – rồi quay mặt đi, mắt nhìn chăm chăm ra bên ngoài cửa kính, thề không bao giờ đánh mắt sang Duẩn Thận Nhất nữa.

Khoé mắt Duẩn Thận Nhất lại cong lên, khoái trá khỏi động xe. Tốc độ xe không nhanh, con đường cũng rất bình phẳng, nhưng khi sắc đỏ trên mặt Lâm Phong qua đi, lại trở về màu trắng bệch mọi khi. Y không tự chủ mà nhắm chặt mắt lại, ám ảnh vụ tai nạn xe năm xưa vẫn không tan biến theo thời gian.

“Tôi rồi.”

Xe dừng lại, Duẩn Nhất Nhất nói ngắn gọn hai chữ, đối với Lâm Phong lại chẳng khác nào một lệnh ân xá, y vội vàng mở cửa xuống xe, hít lấy hít để mấy ngụm không khí trong lành rồi mới nhìn cảnh vật xung quanh, không khỏi ngẩn ra, nơi này rất quen, nhất là tòa nhà cao tầng ngay trước mắt.

“A, đây không phải chỗ anh ở sao?” – cuối cùng Lâm Phong cũng nhớ ra, quả thật y đã từng đến đây.

“Ra là anh còn nhớ.” – Duẩn Thận Nhất lại kéo tay Lâm Phong, vừa đi vừa nói: “Hôm nay cho anh nếm thử chút tay nghề của tôi, cũng cho anh biết không chỉ kì nghệ tôi mới giỏi.”

Lúc ấy sắc trời vẫn còn sáng, tòa nhà Duẩn Thận Nhất ở là một khu phồn vinh điển hình, cách khu buôn bán khá gần, trên đường lại nhiều người qua lại, tuy chỉ mấy bước là vào bên trong tòa nhà, nhưng cảnh dất tay nhau thế này vẫn dẫn tới không ít ánh mắt chú mục. Lâm Phong miễn cảm nhận ra, hành động hai thanh niên tay trong tay, quả thật quá mức gây chú ý. Đây không như trường học, người không hiểu chuyện, trông thấy cũng không có gì kỳ quái. Nhưng nơi này lại là nơi Duẩn Thận Nhất ở, người quen biết hẳn khá nhiều, nhờ như bị trông thấy, chần chẫn sẽ không thiếu những lời đồn đại.

“Duẩn Thận Nhất...” – rốt cuộc Lâm Phong cũng không nhin được nữa, sau ý đồ rút tay ra mà không được, y đành phải mở miệng, cũng ý bảo Duẩn Thận Nhất buông tay y ra.

Duẩn Thận Nhất nhìn y một cái, “Nga” một tiếng, cũng không buông tay, lại hỏi lại: “Anh xác định khi tôi buông ra thì anh sẽ không chạy chứ?”

Nhất thời Lâm Phong dở khóc dở cười, ra là Duẩn Thận Nhất cầm tay y vì sợ y chạy mất, cũng không ngần ngại xem, nếu đã muốn chạy, y đã chẳng lên xe hẳn làm gì.

“Tôi cam đoan là không.”

Duẩn Thận Nhất lại “Nga” một tiếng, bỏ một câu: “Tôi không tin anh.”, rồi lại nắm tay Lâm Phong thật chặt, bắt đầu chờ thang máy.

Lâm Phong giận, nhin không được nói: “Tôi đã lừa anh bao giờ chưa?”

“Anh chưa từng lừa gạt tôi hả?” – Duẩn Thận Nhất hỏi lại.

“Hả?” – lúc bấy giờ Lâm Phong mới nhớ, hình như ngày hôm trước đã lừa một lần, để Duẩn Thận Nhất ở lại kì viện rồi chạy lấy người.

Đến đây, y bỗng không còn nói được gì nữa, trên mặt lại bắt đầu nóng bừng lên.

Thang máy chạy xuống dưới, có một cặp vợ chồng tay trong tay thân mật đi ra, dễ thấy đôi vợ chồng quen biết Duẩn Thận Nhất, nhìn thấy hẳn thì lập tức chào hỏi. Chào hỏi xong, đôi vợ chồng mới chú ý tới, Duẩn Thận Nhất rất tự nhiên nắm tay một thanh niên, nhất thời tròn tròn mắt nhìn, còn chưa kịp nói gì, Duẩn Thận Nhất đã mang về mặt mỉm cười kéo Lâm Phong vào thang máy, cửa thang máy chậm rãi khép lại, chặn lại đôi mắt sưng sốt mà kỳ quặc của cặp vợ chồng đứng bên ngoài.

Hắn không thèm để ý tới ánh mắt của người ngoài – tựa như Duẩn Thận Nhất đã dùng hành động để nói lên điều đó.

*

Phòng Duẩn Thận Nhất vẫn sạch sẽ như thế, toát ra một hương vị khoan khoái nhẹ nhàng của một người đàn ông độc thân hiem có.

“Anh cứ ngồi chơi, tôi vào bếp cái, lát nữa đảm bảo anh ăn sẽ không buồn được nữa đây.” – Duẩn Thận Nhất làm một vẻ mặt tràn đầy tin tưởng.

Lâm Phong cũng không quá tin lắm, suy nghĩ một chút, nói: “Tôi ngồi không cũng chán, không bằng để tôi giúp anh.”

“Thế cũng tốt, hai người chuẩn bị cũng nhanh hơn.” – Duẩn Thận Nhất cũng không khách sáo, nhận luôn lời đề nghị của Lâm Phong, chẳng có mảy may ý thức hấn là chủ, còn Lâm Phong là khách.

Ba món mặn một món canh, đầu bếp chính Duẩn Thận Nhất, hỗ trợ Lâm Phong, chẳng đến nửa giờ đã làm xong. Ngồi trước bàn thức ăn bốc hơi nghi ngút, Lâm Phong lại có ảo giác rằng y đang mơ.

“Ăn đi, nhìn không cũng không no được đâu.” Duẩn Thận Nhất nhiệt tình tiếp đón.

Lâm Phong gấp một miếng thức ăn vào miệng, nhai mấy miếng rồi nuốt xuống bụng, mới cười nói: “Ngon lắm.”

Duẩn Thận Nhất cười đến đắc ý, đột nhiên “A!” một tiếng, nói: “Quên nâng cốc rồi, có đồ ngon thế nào mà thiếu rượu được chứ.”

Nói đoạn quay lại mở tủ bếp, lấy ra một chai rượu đế(rượu trắng), Lâm Phong vừa thấy số ghi độ rượu thì mặt biến sắc.

“Duẩn, Duẩn cửu đẳng, chúng ta ăn là được rồi, không cần phải uống rượu đâu.”

“Mời khách sao có thể không mời rượu, anh không uống là khinh thường tôi đấy.” – Duẩn Thận Nhất vừa nói vừa đặt ra hai chén, đổ đầy rồi đặt trước mặt Lâm Phong.

Cái người này sao mà giống Lí Mẫn Hân thế.

Lâm Phong có chút choáng váng, với tửu lượng của y tuy không trở ngại lắm, nhưng căn bản chưa từng uống rượu có độ cồn cao thế, nhớ như uống rồi không khống chế được thì biết làm sao?

“Vây... uống một chén thôi.”

“Được, một chén thì một chén.” – Duẩn Thận Nhất cười thâm, hấn có thể dụ một chén, tất nhiên có thể dụ hai chén, rồi ba chén, bốn chén, còn sợ gì Lâm Phong không say.

Lâm Phong thấy Duẩn Thận Nhất đáp ứng thì thở phào nhẹ nhõm, nếu chỉ một chén thì y chống đỡ được, một lần thở phào này y cũng phóng tâm, cùng ăn uống vui vẻ với Duẩn Thận Nhất. Cứ một câu có một câu không, chẳng tới câu thứ ba thì đề tài tán gẫu đã chuyển về cờ vây. Cả hai đều là người si cờ, vừa nhắc đến cờ vây thì lập tức thao thao bất tuyệt, từ cổ chí kim, rồi tới những chỗ bất đồng, cứ thế bô bô tranh luận.

Tranh luận tới không phân cao thấp, hai người ôm bình rượu chuyển tới bàn cờ, trực tiếp dùng hành động thực tế để chứng minh lý luận của mình, thua phải uống rượu, rất nhanh chai rượu đã chỉ còn thấy đáy, Lâm Phong cũng say ngất như Duẩn Thận Nhất mong muốn. Không còn cách nào khác, ai bảo cơ thể Lâm Phong không tốt như Duẩn Thận Nhất, trực tiếp lên bàn cờ phân cao thấp, chẳng mấy chốc y đã chẳng chống cự được, thua nhiều hơn thắng.

Cuối cùng, Lâm Phong gục trên bàn cờ.

Duẩn Thận Nhất cũng đã say bầy tám phần, lắc lắc đầu đẩy bàn cờ, ôm ngang lấy Lâm Phong, lúc ấy Lâm Phong đã bất tỉnh nhân sự, bị Duẩn Thận Nhất bế lên cũng chẳng phản kháng, khiến Duẩn Thận Nhất bật cười ha hả, phun ra lấy lời ma men: “Chỉ có lúc này anh mới ngoan...”

An trí ổn thỏa cho Lâm Phong trong phòng dành cho khách, Duẩn Thận Nhất không rời đi ngay mà ngồi bên mép giường, ngơ ngẩn nhìn gương mặt say ngủ của Lâm Phong, trong đầu không biết đang suy nghĩ những gì mà biểu tình cũng chợt hỉ chợt ư.

“Ai...”

Không biết qua bao lâu, Duẩn Thận Nhất nhấc tay day trán, đột nhiên phát ra tiếng thở dài. Xoay người bước vào toilet, vọc nước lạnh hắt lên mặt, đề xuống cảm giác say rượu đang bốc lên cuộn cuộn trong người, sau đó vỗ vỗ vào hai má mình, như đã hạ quyết tâm điều gì đó, hần quay trở lại khách phòng.

Lâm Phong ngủ không yên, tựa như bị men rượu hun nóng, chiếc chăn lúc trước được Duẩn Thận Nhất đắp cho giờ đã bị đập xuống một nửa, đầu lưỡi còn thỉnh thoảng liếm liếm môi. Động tác chẳng mang ý nghĩ gì, lại làm hô hấp Duẩn Thận Nhất cứng lại, nhớ tới mục đích chuốc say Lâm Phong, tim hần lại đập nhanh hơn vài phần.

“Kia... tôi không có ý gì khác đâu, chỉ muốn xác nhận một chuyện...” – như nhận ra giải thích với một người say rượu chẳng mang lại ý nghĩ gì, Duẩn Thận Nhất nhắm chặt mắt lại, một bên tự nhủ “Là tự anh chuốc lấy đấy!”, một bên hung hăng áp xuống miệng Lâm Phong.

Lần đầu tiên hôn ấy, là Lâm Phong chủ động, Duẩn Thận Nhất bị động, tình huống lúc ấy với tình huống hiện tại cơ bản là tương tự nhau. Bởi lần đó Lâm Phong không say lắm, mà Duẩn Thận Nhất hoàn toàn vì ngạc nhiên mà quên phản ứng.

Lần hôn này đây, chủ động đổi thành Duẩn Thận Nhất, bị động đổi thành Lâm Phong, nhưng vì quá say mà không có phản ứng, chỉ vì khát nước mà Lâm Phong theo bản năng hút lấy nước bọt giải tỏa cơn khát, nhưng giờ đây lại như uống phải rượu độc giải khát[2], dẫn đến kết quả là người ngày càng nóng, càng lúc càng khát, không chỉ miệng khát, mà ngay cả thân thể cũng bắt đầu cơ khát tiếp xúc sâu hơn.

Sắc dục như hỏa, chỉ chạm nhẹ đã bùng phát, hai luồng khí nóng bỏng bắt ngờ lan tràn khắp toàn thân.

Thời điểm Duẩn Thận Nhất hôn Lâm Phong, hần không thể ngờ lại dẫn tới hậu quả mãnh liệt như thế, đợi tới khi hần kịp nhận ra thì như đã vô lực bứt ra. Cơ thể ấy bị hần đặt dưới thân, rất nóng, cho dù cách một lớp sơ mi, lòng bàn tay hần vẫn cảm nhận được nhiệt độ của lớp da thịt ấy bốc lên.

“Được rồi, tôi xác nhận... nụ hôn lần trước không phải ảo giác, quả thật đối với anh, tôi có cảm giác... nhưng mà cũng chỉ là có cảm giác thôi, giờ mà phát triển có phải nhanh quá không, tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý để kết giao với một nam...”

Duẩn Thận Nhất miễn cưỡng phun ra tiếng lòng của hần, đúng vậy, hôm nay hần chuốc say Lâm Phong để hôn lại lần nữa, để xác nhận nụ hôn lần trước làm hần thất thần, đến tột cùng là do hần bất ngờ, hay vì hần hưởng thụ. Luôn miệng nói chưa chuẩn bị tâm lý, nhưng hành động của Duẩn Thận Nhất lại cực kỳ tương phản với lời lẽ biện minh của mình.

Lâm Phong căn bản là không biết gì, hoàn toàn phản ứng theo bản năng, muốn cơ thể của người đang áp lên y, muốn đòi lấy nhiều nữa, nhưng cơ thể mềm nhũn không thể cử động, chỉ có thể khó chịu vận vẹo thân.

Sự ma sát đã trở thành một phương thức khiêu khích khác, Duẩn Thận Nhất biết hần phải tách ra, nhưng hành động của hần lại ngược lại, hần cúi xuống hôn lên môi Lâm Phong lần nữa, lần này không phải hần cho, mà là đòi lấy, liều mạng đoạt lấy khoang miệng Lâm Phong, đến khi người bị đoạt ấy nhận không được cất lên âm thanh rên rỉ, Duẩn Thận Nhất mới bừng tỉnh, như một gáo nước lạnh đổ xuống đầu. Hần đang làm gì thế này?

Nhìn tình cảnh mất khống chế ấy, Duẩn Thận Nhất hần mới trợn tròn mắt, hổ hốc mồm. Cúc áo sơ mi của Lâm Phong đã bị tháo lúc nào? Tay hần từ khi nào thăm dò vào ***g ngực Lâm Phong? Da thịt trần trụi trong không khí vì được ve vuốt mà phẫn hồng, dưới ánh đèn mập mờ, làn da nhìn qua có chút thô ráp lại chia vân rạch ròi, lớp da thịt đầy mềm dẻo co dãn có thừa, lúc này đây hấp dẫn hần, làm hần luyện tiếc chậm rãi thu tay.

Cơ thể của thanh niên, vuốt lên chẳng phản cảm như hần từng nghĩ, ngược lại xúc cảm lại tốt đến lạ thường, quan trọng hơn là giờ đây hần không hề bài xích kết giao với Lâm Phong. Khi trước còn chướng ngại tâm lý, nhưng khi tiếp xúc thân mật rồi thì nó đã biến mất hoàn toàn. Vì thế, rốt cuộc có muốn tiếp tục nữa không, lại trở thành vấn đề lớn xuất hiện trước mắt Duẩn Thận Nhất.

Nếu tiếp tục, đối với người say chẳng còn biết trời trăng như Lâm Phong, dường như khó tránh khỏi bị nghi là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, mà nếu nói nghiêm trọng, hành vi hiện tại của hần chắc được gọi là

cường gian nhĩ. Nhưng nếu cứ thế dừng tay, vậy thì thật có lỗi với nửa người dưới đang trướng lên của hắn. Nếu nói là lưỡng tình tương duyệt, sẽ không bị tính là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đúng không? Vừa hung hăng sờ loạn trước ngực Lâm Phong, Duẩn Thận Nhất vừa tìm lấy cho mình một cái cổ thật tốt đẹp, sau đó quang minh chính đại bóc lột Lâm Phong không còn một mảnh, đồng thời còn không muốn lãng phí một giây nào, trực tiếp che môi Lâm Phong lại, thêm một nụ hôn dài thật dài.

Chỉ thương thay cho Lâm Phong, cứ vậy bị Duẩn Thận Nhất lợi dụng lúc say ăn mạt tịch. Một thanh niên không có tuổi đời kinh nghiệm, khó tránh khỏi có chút không biết nặng nhẹ, người bị bắt thừa nhận cũng có kinh nghiệm bằng không, giây phút bị sáp nhập kia, vì đau quá mà mém tỉnh, mờ mịt mở đôi mắt mông lung, còn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra trên người mình, đã bị hôn đến choáng váng, *** bồng bồng hứng khởi, sau đó cũng theo bản năng đáp lại người đang áp lên mình, thẳng đến khi mê man, cũng chẳng nhớ rõ rốt cuộc y đã làm chuyện gì.

-
1. Tình thế bị nhân cường (nguyên văn -) – ý nói kẻ mạnh làm chủ được tình hình.
 2. Rượu độc giải khát: Ý nói chỉ giải quyết khó khăn trước mắt mà không để ý tới hậu quả.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Tiết trời hôm sau rất đẹp, ánh mặt trời theo cửa sổ chiếu thẳng vào chói cả mắt, Lâm Phong bị ánh sáng rạng rỡ đánh thức. Từ trên giường vận vẹo cơ thể, một trận đau nhói không được báo trước bỗng ập đến, làm y không được chuẩn bị trước bật lên tiếng rên rỉ, ngã bẹp xuống.

Quả nhiên tối qua uống nhiều quá, không chỉ đau đầu mà ngay cả thắt lưng cũng đau. Lâm Phong rên rỉ vô lực, tránh ánh sáng chói mắt, y trùm kín chăn lên đầu, nhắm mắt lại ngủ tiếp. Thị giác vừa khép lại, khứu giác đã trở lên cực kỳ linh mẫn, trong chăn mang đầy hơi thở nam tính khác thường, làm Lâm Phong đột nhiên xóc chân lên, hít mạnh một hơi, sắc mặt bỗng đỏ lựng.

Đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Mấy đoạn suy nghĩ ngẩn ngui xa xôi bỗng nhao lên trong đầu, làm Lâm Phong xấu hổ bồng bồng. Tuy mấy năm nay không phải chưa từng mộng xuân, nhưng đây là lần đầu tiên hình ảnh trong đầu lại chân thực đến mức vậy, khiến Lâm Phong không tự chủ mà đi sờ sờ hạ bộ của mình.

Đúng là làm rồi.

Vừa mới cảm thấy có chút may mắn, Lâm Phong lại chợt phát hiện ra có chỗ không đúng. Đầu tiên, trên người y đang mặc một bộ áo ngủ lam đậm, hạ thân trơn trơn chẳng mặc gì cả, đây đương nhiên không phải y tự đổi. Tiếp theo, ban nãy mới vừa cử động, sau mộng đã cảm thấy đau nhói khác thường, giống như...

giống như là...

Không đợi Lâm Phong nghĩ ra từ gì thích hợp để miêu tả đúng cảm giác lúc này của mình, thì cửa phòng đã đột nhiên bị mở.

“Buổi sáng tốt lành.” – Duẩn Thận Nhất đứng ở cửa, khuôn mặt anh tuấn hiện ra một mặt cười thản nhiên.

“Chào, buổi sáng tốt lành. A, ngại quá, tối qua tôi lại uống say.”

Đang suy nghĩ thì bị ngắt ngang, nhất thời Lâm Phong quên mất tiêu sự không hợp lý đang phát sinh trên người mình, theo bản năng cười cười xin lỗi Duẩn Thận Nhất, đồng thời ngồi dậy gãi gãi đầu, ánh dương quang chói chang chiếu lên người anh, trên cơ thể hình thành những bóng sáng mờ ảo, sắc đỏ trên mặt còn chưa tan, đôi mắt không đeo kính theo bản năng nheo nheo lại, ánh mắt mông lung.

Duẩn Thận Nhất như nghe được tiếng tim đập thành thạch liên hồi của chính hắn, hơn nữa hắn cũng hiểu được cảm giác sâu sắc đến từ nhịp tim mãnh liệt của bản thân. Đây là cảm giác tâm động đầu tiên trong cuộc đời hắn, mà đối tượng lại là thanh niên ấy.

“Ngủ có ngon không?”

Từng bước đến sát bên người thanh niên, nhìn mặt người ấy còn như chưa ý thức được chuyện đã xảy ra, cảm giác muốn hôn thật sâu lại bộc phát mãnh liệt. Không, không chỉ hôn, nhìn thấy người ấy mặc áo ngủ của hắn, hắn lại muốn làm, lại muốn lột sạch nó xuống.

“A, rất ngon...”

Dường như cũng nhận ra không khí bất an đến từ người nào đó, Lâm Phong vội vàng sờ lên đầu giường tìm kính, luống cuống đeo lên, hình ảnh trước mắt trở nên rõ ràng, nhìn trái nhìn phải, vẫn không thấy quần áo của mình đâu.

“Anh đang tìm gì đấy?” – Duẩn Thận Nhất đến bên giường, cúi thấp người, âm thanh trở nên trầm thấp khác thường. Men theo cổ áo chưa thắt nút nhìn xuống, một mảng da thịt đập vào mắt hắn, ngay cả cái núm nhỏ xinh xắn như ẩn như hiện, làm hắn nhớ tới đêm qua chính hắn đã ngậm lấy nó, rồi tiếng rên rỉ động tình bật lên lọt vào tai hắn, trái tim hắn lại rúng lên.

Hoàn toàn không nhận ra cảnh xuân đã lộ ra ngoài, Lâm Phong có chút ngại ngùng nói: “Quần áo của tôi?”

“À, tôi đem đi giặt rồi, nếu không ngại, anh cứ mặc tạm của tôi, đều mới cả đấy, mua về mà chưa mặc lần nào.”

Bàn tay Duẩn Thận Nhất từ sau lưng đưa ra, trên tay trừ sơ mi quần dài còn có một chiếc quần lót mới tinh, sắc mặt Lâm Phong đã hồng nhìn thấy lại càng ửng đỏ, mãi sau mới dám nhận.

“Thật là ngại quá, đêm qua lại gây phiền toái cho anh.” – tới tận lúc ấy Lâm Phong vẫn không có phản ứng lại, chỉ nghĩ rằng đêm qua mình say quá nên nôn, làm bẩn quần áo.

“Sau khi anh uống say, so với bình thường...”

Duẩn Thận Nhất ngập ngừng, Lâm Phong lập tức khẩn trương, vội vàng truy vấn: “Tôi, tôi đã làm gì? Kia... lúc tôi say chẳng biết mình làm gì, anh, ngăn vạ lần đừng để trong lòng.”

Sẽ lại không cưỡng hôn người ta chứ? – ánh mắt Lâm Phong nhìn không được nhìn lên môi Duẩn Thận Nhất, ý đồ muốn tìm gì đó.

“So với bình thường thì ngoan lắm, gì cũng không làm. Anh cho là anh đã làm gì nào?” – Duẩn Thận Nhất thấy đáng về khẩn trương của Lâm Phong thì cố nhịn cười.

“Không, không có gì, tôi vào toilet.”

Lâm Phong bị hỏi càng xấu hổ, không dám nhìn Duẩn Thận Nhất nữa, ôm quần áo xuống giường. Không ngờ chân mới chạm đất đã mềm nhũn, nghiêng ngã về phía Duẩn Thận Nhất, được Duẩn Thận Nhất đỡ lấy.

“Anh không sao chứ?”

Lời thì thâm trầm ngập quan tâm làm Lâm Phong mất tự nhiên, vội vàng đứng vững người, lùi lại sau vài bước, vội vàng nói: “Không sao không sao.” – nói xong, y xấu hổ không dám đứng tại chỗ nữa, ba chân bốn cẳng chạy vào toilet.

Sau khi vào buồng tắm, Lâm Phong mới phát hiện cơ thể đầy cảm giác đau nhức, so với trong tưởng tượng thì nghiêm trọng hơn nhiều, vịn vào bồn rửa tay để đứng, hai đùi còn mang lại cảm giác muốn nhũn ra.

“Chẳng lẽ lại là hậu di chứng của việc uống rượu nồng độ cao, so với rượu bình thường lại nghiêm trọng nhiều đến vậy ư?”

Lâm Phong không sao hiểu nổi, chỉ có thể phỏng đoán theo hướng tươi sáng nhất. Mang theo một bụng đầy nghi ngờ, Lâm Phong vẫn giải quyết 3 việc cá nhân, đánh răng, rửa mặt, thẳng đến khi thay quần áo, mới từ trong gương phát hiện ra, trên xương quai xanh của y có dấu hôn, tuy mờ nhưng Lâm Phong rất rõ ràng, đó là một dấu hôn, không phải vết muỗi cắn, huống chi giờ làm gì có muỗi.

Trong đầu Lâm Phong “Oanh” một tiếng, rồi loạn. Áo ngủ, dấu hôn, thắt lưng đau, chân nhuyển, còn có cảm giác đau âm ỉ từ sau mông, nếu bằng ấy thứ mà còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra thì Lâm Phong y quá ngốc luôn.

Tại sao có ra thế này?

Lâm Phong hoàn toàn rối loạn, liều mình hồi tưởng lại hành vi đêm qua, nhưng ngoại trừ mấy cảnh mộng xuân ngắn ngủn thì y hoàn toàn không nhớ đêm qua đã phát sinh chuyện gì. Chẳng lẽ y không chỉ cường hôn Duẫn Thận Nhất mà còn trực tiếp bổ nhào áp hấn lên giường? Vậy sao đau đớn kia lại ở trên người mình?

Không không không, hiện tại không phải nghiên cứu sự tình đã phát sinh thế nào, mà nên nghĩ xem phải giải thích thế nào, cũng không đúng, loại chuyện này có giải thích cỡ nào cũng nói không rõ, hẳn là nên ngẫm xem phải giải quyết ra sao.

Chuồn qua cửa sổ bỏ chạy? – Lâm Phong nhìn ra bên ngoài cửa sổ, độ cao từ tầng mười hai đã làm y hoàn toàn vứt bỏ ý nghĩ bỏ chạy. Y cũng không muốn mai trên đầu báo lại giạt tít một kì thủ vô danh nhảy lầu tự sát từ nhà một kì thủ nổi danh.

Nếu không thì giả vờ là chuyện gì cũng không xảy ra, ra vẻ gì cũng không biết, ra ngoài tùy tiện tán dóc với Duẫn Thận Nhất mấy câu rồi cáo từ, như lần cường hôn Duẫn Thận Nhất trước ấy, ra khỏi nhà này rồi lập tức cao chạy xa bay, cả đời này không gặp lại Duẫn Thận Nhất nữa.

Biện pháp này có vẻ không tồi, tuy cả đời không qua lại với nhau nghe có vẻ nghiêm trọng, nhưng mà không sao, y vẫn có thể trộm tới xem Duẫn Thận Nhất đấu cờ, nhưng vấn đề quan trọng là... liệu Duẫn Thận Nhất có chịu phối hợp không?

Đang chuẩn bị ra thì cửa toilet đột nhiên bị gõ ba cái, theo sau là giọng Duẫn Thận Nhất vang lên: “Đã gần một tiếng rồi, cho dù bị tào bôn anh cũng nên ra đi thôi.”

Lâm Phong vừa nghe thấy tiếng Duẫn Thận Nhất thì căng thẳng tới mức tay chân cũng luống cuống, lắp bắp hỏi lại: “Ra, ra, ra làm gì?”

Duẫn Thận Nhất nghe xong thì sững tê cả người, ban nãy thấy lâu thế rồi mà Lâm Phong còn chưa ra, đã biết cuối cùng thì y cũng phát hiện ra chuyện xảy ra đêm qua, cảm thấy bất an không yên. Dù sao chuyện tình đêm qua hấn làm cũng không quang minh cho lắm, vốn đã chuẩn bị tâm lý thật kỹ mới gõ cửa toilet, kết quả là nghe câu Lâm Phong vừa hỏi, mới biết ra y còn căng thẳng hơn cả hấn, không khỏi cười đến mức mắt híp tịt lại.

“Ra ngoài đi, có chuyện gì thì cùng nhau giải quyết, anh không nghĩ sẽ trốn trong toilet nhà tôi cả đời đấy chứ?”

Giờ Lâm Phong mới nhận ra câu hỏi vừa nãy của mình ngu ngốc tới mức nào, trên mặt lại nóng tới đỏ bừng, do dự một lát, đứng trước gương chỉnh quần áo thật ổn, ngay cả mái tóc bù xù cũng chải chải vài lần, mới có dũng khí mở cửa toilet bước ra.

“Thật xin lỗi, hôm qua tôi uống nhiều rượu quá, thật sự không biết đã làm những gì, kia... chuyện kia chúng ta đều coi như chưa từng xảy ra, được không?” – ử rữ ngồi xuống sofa, Lâm Phong cảm giác mình xấu hổ tới mức hận không tìm luôn cái lỗ nào chui cho rồi, lại càng không muốn ngẩng đầu nhìn Duẫn Thận Nhất.

“Không được, trốn tránh trách nhiệm không giải quyết được vấn đề, hôm nay chúng ta phải nói cho rõ ràng.” – Duẫn Thận Nhất không chút nghĩ ngợi, trực tiếp phủ quyết lời đề nghị của Lâm Phong.

Sắc mặt Lâm Phong lập tức suy sụp đi rất nhiều, ánh mắt tán loạn, lại không dám dừng trên người Duẫn Thận Nhất, ngập ngừng hồi lâu mới nói: “Chuyện kia... đêm qua tôi không cố ý...”

“Tôi biết, anh uống say.” – Duẫn Thận Nhất nín cười, bổ sung thêm một câu: “Tôi cũng say.”

Cả hai đều say? Thế thì chuyện phát sinh này, song phương đều có trách nhiệm. Rốt cuộc Lâm Phong cũng khôi phục một tí ty dũng khí, tư duy cũng nhanh chóng nổi lên, lập tức nghĩ ra một lí do thoái thác khác.

“Này, có câu cửa miệng thế này, rượu loạn tính người, chúng ta đều là nam, chưa nói tới chuyện phải phụ trách hay không phụ trách, khụ khụ...” – trộm nhìn Duẩn Thận Nhất, thấy đối phương vẫn nhìn mình chăm chăm, thì dũng khí mới trời lên đã yếu xìu xuống, giọng nói ngày càng mỏng manh, “... ý của tôi là... anh không cần để trong lòng...”

“Không để trong lòng? Này cũng hơi khó.” – Duẩn Thận Nhất tiến lại gần, một tay đem ý đồ muốn chạy trốn của Lâm Phong đè lại, “Đây là lần đầu tiên tôi cùng nam phát sinh quan hệ, chuyện này cũng không phải là chuyện bình thường như sét đánh trong mưa được.”

Lâm Phong muốn chạy mà chạy không được, hai người gần như là dán sát lại gần nhau, bởi hai tay Duẩn Thận Nhất ấn vai y mà trông như cả người bị ôm lấy, khi Duẩn Thận Nhất nói, hơi thở ấy phun vào tai y, kích thích toàn thân y run rẩy, sắc hồng trên mặt cũng không thể ức chế được mà càng hồng thêm.

“Vậy anh nói phải làm sao?” – Lâm Phong không còn cách nào khác, chỉ còn biết dâng hai tay đem quyền chủ động lên cho Duẩn Thận Nhất, tuy rằng từ lúc bị Duẩn Thận Nhất nắm tay kéo ra khỏi trường đến giờ, y chẳng chiếm được một chút chủ động nào.

Duẩn Thận Nhất lộ ra một nụ cười thản nhiên, như mỗi lần hấn đả bại đối thủ trên bàn cờ, nụ cười tràn ngập tự tin và kiêu ngạo.

“Tôi muốn nghe sự thật.”

“Sự thật gì cơ?” – Lâm Phong ngạc nhiên.

“Nếu anh không muốn nói thật, thì nói mớ cũng được.”

“Hả?” – Lâm Phong vẫn không hiểu ra làm sao.

“Trận đấu ngày hôm đó, thời gian nghỉ giữa trưa, tôi nhắm mắt nằm trên sô pha tự hỏi buổi đấu chiều phải hạ cờ thế nào mới có thể dành chiến thắng, thì có một người không biết xấu hổ nào đó đến quấy rối tôi, còn nói mớ thế này – “Tôi yêu anh...”

“Anh, anh không ngủ?”

Không đợi Duẩn Thận Nhất nói xong, Lâm Phong đã nhảy dựng lên, đương nhiên sau đó lại bị ấn ngồi xuống, bị ôm vào trong *** ngực. Chẳng qua lúc này rồi Lâm Phong cũng chẳng còn để ý tới tư thế nữa, y đã hoàn toàn bị sét đánh ngang tai mà cuống cuống cả đầu rồi, lòng tràn đầy sợ hãi khi bí mật bị vạch trần. – Xong rồi, Duẩn Thận Nhất biết y mang loại tâm tư không thể chấp nhận này đối với hấn rồi, phải làm sao đây?

Duẩn Thận Nhất “hừ” một tiếng, nói: “Sao có thể ngủ được chứ, có người đáp ứng chỉ cần tôi chiến thắng sẽ giải thích mọi chuyện, tôi sao có thể không đem toàn lực ra được. Kết quả là người kia thì ngược lại, tùy ý nói mớ mấy câu làm nhiễu loạn tâm tư người ta rồi bỏ chạy, anh nói xem tôi có tức không?”

Nói thật, lúc ấy Duẩn Thận Nhất thật sự kinh ngạc, ngay khi Lâm Phong cúi đầu nói câu “Tôi yêu anh” kia vào tai hấn, hấn đã muốn nhảy dựng lên, nhưng cơ thể lại không có bất cứ cử động gì. Cho tới khi Lâm Phong đi thật lâu rồi, hấn mới dần hồi phục tinh thần, càng kỳ quái hơn, là đối với lời thổ lộ từ người thanh niên ấy, hấn lại chẳng có mấy may phản cảm, ngược lại, theo độ ấm từ ngón tay Lâm Phong lưu trên mặt hấn, hấn lại nhớ tới nụ hôn những tưởng đã quên kia.

Nụ hôn ngoài ý muốn từng làm hấn thất thần, lúc ấy lại hiển hiện một cách rõ ràng. Từ bắt đầu cho đến kết thúc, mỗi một lần môi lưỡi chạm nhau, mỗi một lần trần trọc quần quýt, thậm chí cả hương rượu thoang thoang tràn ngập xoang mũi, không thiếu lấy một tia, cứ thể hiện trên trong trí nhớ. Ra là hấn còn nhớ nụ hôn ấy rõ ràng đến vậy, chỉ hồi tưởng cũng khiến hấn say mê.

Vì thế mới có trận chuốc rượu đêm qua, để hấn hôn lại lần nữa, để chứng minh cảm giác của nụ hôn bất ngờ lần trước không phải ảo giác, đương nhiên là sau khi hôn xong, hấn lại không khống chế được như kế hoạch mình đã định. Hấn không muốn thừa nhận một người thanh niên nhanh đến thế, ít nhất cũng để hấn tìm thêm nhiều chứng cứ để chứng minh liệu có đúng là hấn đã lâm vào vòng xoáy không bình thường không.

Nhưng giờ thì điều ấy đã không còn quan trọng nữa, khi hấn ôm lấy Lâm Phong, hấn đã hiểu được, hấn không thể buông tay ra nữa. Đời người cũng chỉ được mấy mươi năm, muốn tìm một người thật sự yêu mến

chẳng dễ dàng, huống chi trên cả ba phương diện, tình cảm, cơ thể và cơ thể. Lâm Phong quả thật là người bạn đời ông trời tặng cho hắn, chỉ có điều bất ngờ duy nhất là người ấy lại là nam.

Mà hiện tại thì hắn đã chấp nhận người thanh niên này rồi, vậy mà người ta lại liệu mình muốn hủy mối quan hệ giữa hai người, điều này làm Duẩn Thận Nhất vô cùng tức giận. Nếu đã không thích còn cố tình nói câu “Tôi yêu anh” làm gì, lại còn muốn xóa sạch mối quan hệ với hắn, dám yêu mà không dám thừa nhận thì nói làm gì?

Lâm Phong cứng họng, sau một lúc lâu khi cảm giác bối rối qua đi, y mới thay chính mình cười khổ bất đắc dĩ, chẳng còn cách nào khác, bí mật y tận khổ giấu diếm đã bị một người mà y không bao giờ ngờ tới khám phá, có che lấp lại thế nào cũng không được nữa, sau khi bối rối cực độ thì sẽ là sự bình tĩnh đến vô cùng.

Đến khi Lâm Phong bình tĩnh trở lại, lại giống như ngày thường, y lãnh đạm nhìn Duẩn Thận Nhất, sau đó thở dài.

“Nếu anh đã nghe được, vậy tôi cũng không che giấu nữa. Đúng, là tôi yêu anh, thật có lỗi, Duẩn cửu đẳng, tôi biết phần tình cảm này người bình thường rất khó chấp nhận, nếu tôi đã rước lấy phiền phức cho anh, vậy mong anh tha thứ, tôi không cố tình.”

“Muốn nghe một câu nói thật từ anh, thật chẳng dễ dàng.” – Duẩn Thận Nhất thở phào nhẹ nhõm, hắn chỉ sợ Lâm Phong ngang ngạnh chết cũng không chịu nhận.

“Xin lỗi...” Lâm Phong hạ tầm mắt, đột nhiên mặt đỏ bừng, tận giờ y mới phát hiện mình đã bị Duẩn Thận Nhất ôm từ nãy, vẻ lãnh đạm mãi mới xuất ra được bỗng chốc không cánh mà bay, cơ thể phản xạ thụt ra sau.

Lần này thì đến phiên Duẩn Thận Nhất thở dài, đưa tay kéo y trở về, thất lưng và chân đều mềm nhũn, sao Lâm Phong nhanh bằng Duẩn Thận Nhất, bị hành động lạ thường của hắn mà ngăn người, cũng không giẫy dụa nữa, chỉ nghĩ hoặc nhìn hắn.

“Trông anh đeo kính rất đỉnh đặc khôn khéo, thế nào lại phản ứng chậm chạp vậy?” – Duẩn Thận Nhất bất đắc dĩ gạt lên đôi môi đang hé mở của Lâm Phong, đến khi người bị gạt thở dốc mới nói tiếp: “Nếu không có cảm giác với anh, tôi lại ôm anh sao? Lại phát sinh quan hệ với anh sao?”

Lâm Phong che miệng, ngáy ra. Y vẫn trầm nghĩ, không người bình thường nào lại chấp nhận đồng tính luyến ái, nên càng không dám nghĩ Duẩn Thận Nhất có thể chấp nhận hay không, y mới tự phiên não, cố gắng giấu diếm, giờ nghe thấy Duẩn Thận Nhất nói xong, mới hiểu, ra là trước kia toàn y tự mua dây buộc mình.

“Nhưng, tôi qua là anh uống say...” – y muốn phủ định Duẩn Thận Nhất.

“Đúng, tôi uống, nhưng không như anh say đến chẳng biết trời trăng, chẳng biết mình đã làm những gì.” – Duẩn Thận Nhất kiên nhẫn trả lời, sự kiên nhẫn của hắn rất tốt, dù cho là trong cơn say hay trong hiện tại.

“Anh cũng không phải đồng tính luyến ái...” – Lâm Phong khẳng định, bởi y từng có một thời gian hay dạo trong bar đồng tính, có thể phân biệt được ai là đồng tính hay không phải đồng tính, khả năng ấy chỉ có những người trong giới mới nhận biết được, người ngoài không hiểu được.

“Trước kia không phải, giờ thì phải.” – Duẩn Thận Nhất trả lời rất nhanh, đem lý do của Lâm Phong bác bỏ hoàn toàn.

“Nhưng... nhưng mà...”

Lâm Phong cố gắng dài dòng, còn lộ ra vẻ lúng túng, làm Duẩn Thận Nhất vừa tức vừa buồn cười. Nói cũng đã nói tới mức này rồi, thanh niên này còn cố đẩy hắn ra, có phải hơi quá đáng không? Dầu sao đây cũng là lần đầu tiên Duẩn Thận Nhất hắn chân thành đối với một người như vậy.

“Hay là, anh cần tôi phải chứng minh?”

Mùi nguy hiểm đầy ám muội dần tiến lại gần Lâm Phong. May mà Lâm Phong còn chưa ngốc, vừa thấy ngọn lửa *** bùng bùng nơi đáy mắt Duẩn Thận Nhất, đã lập tức hiểu phương thức chứng minh của đối phương, cuống quýt xua tay, vội vàng nói: “Tôi tin tôi tin, không cần chứng minh.”

Đừng có đùa, thắt lưng y đau, chân y nhũn, đã thằm nghĩ phải tìm ngay một chiếc giường để ủ cả ngày, giờ mà để Duẫn Thận Nhất chứng minh chỉ sợ mai y đứng cũng chẳng nổi.

“Tốt, hôm nay chúng ta nói tới đây đã, đi, tôi dẫn anh ra ngoài ăn cơm, xong còn đến nhà anh.”

Duẫn Thận Nhất vô cùng thỏa mãn buông tha cho Lâm Phong. Lần nói chuyện này kết thúc viên mãn, cũng rất rõ ràng, hơn nữa hẳn cũng thiết lập được, trong quan hệ giữa hai người sau này hẳn sẽ giữ vị trí chủ đạo, hẳn tự tin Lâm Phong có muốn lật lại cũng không được.

Lâm Phong hoảng sợ, vội hỏi: “Đến nhà tôi làm gì?”

“Chuyển nhà, đem đồ đạc của anh đến đây.” – Duẫn Thận Nhất nói như đúng rồi.

“Không được!” – Lâm Phong hiểu ngay lập tức, kiên quyết cự tuyệt.

Duẫn Thận Nhất cau mày, nói: “Vì sao?”

Lâm Phong hít sâu một hơi, vứt tất cả tạp niệm ra khỏi đầu, rất nghiêm túc hỏi lại: “Duẫn cửu đẳng, anh thật sự...”

“Gọi tôi là Thận Nhất, hay Thận cũng được.”

“Được rồi, Thận Nhất, anh có thật sự thừa nhận mối quan hệ không bình thường của chúng ta không? Anh có nghĩ đến hậu quả không? Làm một kì thủ đứng trên đỉnh cao, là một người của công chúng, có rất nhiều người chú ý đến anh, anh có nghĩ đến khi ngộ nhỡ có người nào biết, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng, sự nghiệp của anh thế nào không?”

“Tôi không nghĩ.” – Duẫn Thận Nhất tằm tằm nhìn Lâm Phong, đối với nỗi băn khoăn của Lâm Phong, hẳn có thể hiểu nhưng không có nghĩa là hẳn sẽ chấp nhận.

Lâm Phong bấm trán, bất đắc dĩ thở dài, “Anh xem, anh không hề lo lắng những điều ấy đã bảo tôi dọn đến đây, thật quá qua loa. Tôi biết, đêm qua chúng ta đều uống say, có lẽ chuyện ấy với anh là một cú sốc rất lớn, bởi anh chưa từng trải qua, chưa từng với đàn ông, nên mới sinh ảo giác...” – nói tới ấy, hai má Lâm Phong hơi ửng ửng – “Tóm lại, tôi cho rằng chúng ta nên tách ra không gặp nhau một thời gian, suy nghĩ thật kỹ, lúc ấy anh sẽ nhận ra quyết định của anh hôm nay sai lầm tới mức nào...”

Tất cả chìm vào im lặng.

Duẫn Thận Nhất nhìn sâu vào Lâm Phong, tới khi Lâm Phong buồn bực không yên, hẳn mới cười ảm đạm, “Được rồi, anh đã kiên trì vậy tôi cũng hiểu, vậy chúng ta cứ tách ra một thời gian đi, tháng sau là vòng hai bắt đầu, cả vòng sẽ mất chừng 20 ngày, từ ngày mai tới khi trận đấu kết thúc tôi sẽ tập trung tinh lực chuyên tâm cho trận đấu, nếu đến lúc đó tôi vẫn không thay đổi quyết định, vậy anh thì sao?”

“Tôi...”

“Không cần lo cho cái hình tượng chết tiệt ấy, vấn đề sự nghiệp hay ánh mắt của người khác, bỏ hết cả mấy cái yếu tố bên ngoài ấy đi, tôi chỉ muốn nghe lời nói thật lòng của anh, nếu đến lúc đó tôi vẫn không thay đổi quyết định, vậy anh thì sao?”

“Tôi sẽ thuận theo ý anh.” – Lâm Phong quay mặt đi, hạ mắt, thiếu tự tin trả lời. Có một số việc, nói thì dễ làm mới khó, y cũng không biết đến lúc ấy bản thân y có dũng khí để thuận theo hay không.

“Tôi sẽ nhớ kỹ lời này của anh, chỉ mong anh đừng nuốt lời.” – Duẫn Thận Nhất đứng lên, giơ tay trước mặt Lâm Phong, “Đi thôi.”

“Hả? Đi đâu?”

“Đi ăn cơm, nhân tiện nhờ anh cho tôi biết từ khi nào thì yêu tôi? Đã chú ý tôi bao lâu? Có tưởng tượng đến tôi trên phương diện nào đó hay không...”

“Khụ khụ... anh, chẳng phải đã nói tách nhau một khoảng thời gian mà...”

“Tôi nói là từ ngày mai, hôm nay... anh vẫn là của tôi.”

Sau một ngày vô cùng gian nan, cuối cùng Lâm Phong cũng thoát khỏi tay Duẩn Thận Nhất, khụ khụ, chính xác thì là rốt cuộc Duẩn Thận Nhất cũng chịu buông Lâm Phong ra. Mở cửa chiếc xe thể thao đỗ chọi, theo y về nhà, không chỉ thế, còn đặc biệt dạo quanh một vòng khu hợp viện, mà danh viết là: nhận nhà.

Lúc ấy mặt Lâm Phong xám như tro, hành động của Duẩn Thận Nhất cho thấy hẳn tuyệt đối không buông tay, nếu đến kỳ ước định rồi mà Lâm Phong vẫn không làm được điều đã hứa, vậy kết quả có thể là Duẩn Thận Nhất sẽ trực tiếp lái xe đến lôi y đi.

Một khi Duẩn Thận Nhất đã quyết định thì có chết cũng không từ bỏ, Lâm Phong cũng không phải chưa từng ảo tưởng đến một ngày – Duẩn Thận Nhất nhận ra tình cảm của mình. Nhưng cũng chỉ dừng lại ở ảo tưởng thôi, giống như con người có khát vọng bay lượn, nhưng nếu không nhờ vào đạo cụ hỗ trợ, thì bay lượn cũng chỉ là ảo tưởng, có tốt đẹp tới đâu cũng không phải là sự thật.

Duẩn Thận Nhất không lo đến hậu quả, nhưng y thì có. Thật sự thì, suy nghĩ của y sau đêm say rượu đó vẫn quấy nhiễu y, nên mới bị Duẩn Thận Nhất dắt mũi ký vào kế ước bán thân. Sau khi về đến nhà, ăn no ngủ kỹ, khó chịu trên cơ thể cũng dần giảm bớt, đồng thời đầu óc cũng càng tỉnh táo hơn.

Chuyện nhất định phải giải quyết, có trốn tránh cũng không phải biện pháp hay, với tính cách Duẩn Thận Nhất, cho dù có chạy trốn thì cũng không thể trốn cả đời, giới cớ vây bao trùm rất nhiều nơi, sớm muộn gì cũng gặp lại.

Lâm Phong suy nghĩ suốt bảy ngày, kết quả là biện pháp còn chưa nghĩ ra, đã bởi vì ưu phiền quá độ dẫn tới áp lực quá lớn, đến một hôm đang đứng giảng bài thì ngã quỵ trên bục giảng.

Nghe tin, Vương Ấn ba chân bốn cẳng tìm người cùng đem Lâm Phong đến bệnh viện. Bác sỹ chẩn đoán là bị áp lực quá lớn dẫn đến suy nhược thần kinh, cộng thêm chế độ dinh dưỡng thất thường, ký xoẹt một cái: năm ngày dùng thuốc, rồi treo một chai nước biển cho Lâm Phong.

Khi Lâm Phong tỉnh lại ngửi thấy mùi tiêu độc trong viện thì lập tức buồn nôn, nháo muốn xuất viện, bị Vương Ấn hung hăng đập thuốc cái “bụp” vào trán một cái mới bình tĩnh lại.

“Mấy ngày nay ông làm gì mà biến thành thế này hả?” – cây thước trong tay Vương Ấn khua trong không khí, là do hắn chạy thẳng từ lớp học đến, ngay cả thước cũng quên buông.

Lâm Phong xoa xoa đầu, lẩm bẩm: “Ông đem tôi ra khỏi viện, gì tôi cũng nói, ọe...” – không quên vờ ới một cái, tỏ vẻ vô cùng chán mùi tiêu độc trong bệnh viện.

Hiếm khi thấy Lâm Phong lộ vẻ trẻ con vậy, Vương Ấn vừa bực vừa buồn cười, nhưng cũng chỉ cố nín nhịn, cố gắng tỉnh bơ như khi đối phó với mấy nhóc học trò quậy trong lớp.

“Còn dám cò kè mặc cả hả, nói cho mà biết, trước khi truyền xong giọt nước biển cuối cùng, ông đừng có hòng được rời nửa bước, tôi ngồi trong này trông ông.”

Lâm Phong sụ mặt, không dám lên tiếng nữa, đành trông Vương Ấn vẫn nhả, một vẻ đạo mạo trang nghiêm thế, lúc nóng lên cũng y như động vật cấp thấp vậy đó, Lâm Phong đã lĩnh giáo một lần rồi nên cũng không dám chọc hắn tức giận nữa.

“Nói, sao lại biến thành bộ dạng thế này?”

Biết Lâm Phong khó chịu với mùi tiêu độc trong bệnh viện, nên lúc đến viện, Vương Ấn đã dạo một vòng, mua túi quýt, lột vỏ đặt trước mũi y để y ngửi, còn mình thì vừa ăn múi quýt vừa hỏi.

Mùi vỏ quýt thanh mát làm Lâm Phong dễ chịu hẳn, miễn cưỡng dậy tinh thần, sơ lược toàn bộ chuyện của y với Duẩn Thận Nhất, sau mới ử ê hỏi Vương Ấn cho chủ ý.

Vương Ấn nghe xong thì cười ha hả không ngừng, nói: “Vậy là mấy ngày nay ông toàn lo lắng chuyện này hả? Lâm Phong, ông chơi cờ cũng ngốc thế hả? Trộm thích người ta mấy năm, giờ người ta sẵn lòng chấp nhận, chẳng những ông không vui, còn nghĩ cách chạy trốn, tôi thấy ông bị ghen lâu quá, ghen thành bệnh luôn rồi!”

Nghe Vương Ấn nói móc, Lâm Phong cũng chỉ cười khổ.

“Lúc trước, ông từng trà trộn vào bar đồng tính rồi ấy thôi, đây rầy ví dụ ra đó còn thấy ít sao? Hai người đàn ông muốn cả đời bên nhau, căn bản chỉ là một câu chuyện cười.”

Đối với thái độ tiêu cực của Lâm Phong, Vương Ấn căn bản là xem thường, trực tiếp dùng đến thước để biểu đạt cảm xúc của hắn.

“Chỉ cần ông với Duẩn Thận Nhất thật lòng với nhau thì còn sợ cái gì, cùng lắm là ra nước ngoài định cư.”

Đối với sự lạc quan mù quáng của Vương Ấn, Lâm Phong cũng chỉ coi như gió thoảng qua tai.

Nói chung, bình dịch đã truyền hết mà phiên nào thì vẫn hoàn phiên nào. Duẩn Thận Nhất vậy nhưng rất giữ lời, từ ngày chở Lâm Phong về đến nay vẫn chưa thấy mặt hắn. Nhưng chẳng biết từ khi nào đã cầm số điện thoại mới của Lâm Phong theo, mỗi ngày một tin nhắn ân cần hỏi han, nhắc nhở, đại để như – “uống ít rượu thôi, đừng ăn uống quá độ...” linh tinh vừa như trên chọc vừa như quan tâm, có đôi khi còn kèm theo “Nghỉ ngơi đi.”, khiến Lâm Phong dở khóc dở cười, còn thêm mấy cái phản ứng nhỏ nhỏ của Vương Ấn nữa.

Được rồi, tuy không muốn thừa nhận, nhưng thỉnh thoảng Lâm Phong cũng toét một nụ cười hạnh phúc như một thằng ngốc, mang theo cả cảm động lẫn đợi chờ những mẫu tin nhắn ngắn ngủn ấy. Nếu bỏ lại tất cả các yếu tố ngoại cảnh, Duẩn Thận Nhất thực sự là người đàn ông đáng giá y yêu.

Với những mẫu tin nhắn của Duẩn Thận Nhất, Lâm Phong cũng chỉ nhắn vồn vồn bốn chữ: Thi đấu tốt nhé.

Ngay khi y vừa gửi tin xong, lại bị Vương Ấn trông thấy, giả hoạt cười cướp điện thoại trong tay Lâm Phong, lầm bầm: “Lén lút tâm tình cái gì đây?” – đang nói thì thấy mẫu tin nhắn Duẩn Thận Nhất viết cho Lâm Phong, nhaoáng một cái đã chọc tức cái gã có vẻ ngoài văn nhả này.

“Cái gì đây cái gì đây hả, mới đem được người ta lên giường, bà mới đã bị ném qua tường hả? Hừ, một tôi còn đi cổ vũ cho ông với hắn sống cùng nhau...”

Lâm Phong vội đoạt lấy chiếc di động đang bị Vương Ấn tung tung trong tay, chỉ sợ Vương Ấn lỡ tay một cái thì toi đời nhà em điện thoại. Vương Ấn cũng chẳng đoạt lại, chỉ ngồi thở phì phì nhìn Lâm Phong, đột nhiên cười lạnh một cái, xoay người rời đi. Lâm Phong bỗng rùng mình, một cảm giác chẳng lành chợt bao trùm lấy y.

Tối hôm đó, Lâm Phong bị Vương Ấn lôi đi uống rượu, uống tới ngất ngưỡng năm sáu phần, Vương Ấn mới vỗ vỗ bụng tuyên bố đã no, cũng hết giận, sau đó Lâm Phong đã say mềm phải lết thân đi trả tiền, lúc lết tiền ra khỏi ví thực sự có cảm giác đau như cắt từng khúc ruột. Y mới trả tiền thuốc men khám chữa trong bệnh viện, lại bị vị lão nhân phòng giáo vụ cắt nửa tháng lương đấy.

“Tôi đưa ông về.”

Vương Ấn ăn uống no nê thì thiện tâm đại phát, ngồi trên xe máy ném cho Lâm Phong một chiếc mũ bảo hiểm. Không biết đại nạn còn ở phía sau, Lâm Phong đội mũ lên xe còn âm thầm may mắn hôm nay không cần phải đi bộ về, kết quả là mới tới cửa nhà đã trông thấy chiếc xe thể thao đỏ chóc của Duẩn Thận Nhất.

Ngay khi Lâm Phong mém nữa thì ngất trên xe máy, Vương Ấn đã lại cười hắc hắc đầy lạnh lẽo, dừng xe, trở tay quắp lấy Lâm Phong, nửa dựa nửa ôm xuống xe, bộ dạng cực kỳ thân mật đi vào hợp viện.

“Vương Ấn, ông làm gì đấy?” – Lâm Phong ngạc nhiên hỏi.

“Chẳng phải ông nói không biết phải giải quyết với tên họ Duẩn kia thế nào sao? Tôi gọi điện bảo hắn đến đây, tôi muốn giải quyết giúp ông mà.” – Vương Ấn tiếp tục cười lạnh.

Nhất thời Lâm Phong không biết nói gì – Cái trò trẻ con này có thể tác động đến Duẩn Thận Nhất sao? – bỗng y thật sự nghi ngờ có phải Vương Ấn ở nhà bồi con cộp cái của hắn xem cái chương trình phim truyền hình lúc 8 giờ, giờ có khuynh hướng nhọc trí hóa rồi không.

“Anh là Vương Ẩn? Tôi là Duẩn Thận Nhất, tôi nghĩ hẳn chúng ta đã từng gặp mặt rồi.”

Ngay trước cửa nhà Lâm Phong, Duẩn Thận Nhất đang đứng lù lù ngăn lại, lễ phép mỉm cười với Vương Ẩn, nhưng ánh mắt lại đảo tới cánh tay Vương Ẩn đang ôm Lâm Phong kia, hiện lên một tia hung quang, y như một con rồng chuẩn bị chặn giết đối thủ trên bàn cờ, phải chặn không còn một lối thoát, phải một kích trí mạng.

Vương Ẩn cũng chẳng khách khí, trực tiếp thẳng một câu: “Chớ ngoan không chặn đường.” – có thể thấy, Vương Ẩn bị cái tin nhắn gần như là vong ân bội nghĩa của Duẩn Thận Nhất kia làm cho tức giận không nhỏ rồi.

Khóe mắt Duẩn Thận Nhất giật giật, nhưng không đáp trả, chỉ nhìn Lâm Phong, với hơi thở thoang thoang mùi rượu và vẻ mặt say rượu của Lâm Phong, hẳn chỉ nhú nhú mày, nói: “Nói anh uống ít thôi vậy mà không nghe, nay cũng muộn rồi, nghỉ ngơi đi, mai tôi lại đến.”

Nói xong, Duẩn Thận Nhất tự động tránh sang một bên, đi thẳng đến bên xe, quay đầu lại dặn dò thêm một câu: “Nghỉ ngơi đi nhé.” rồi lái xe đi.

Bị gạt sang một bên làm Vương Ẩn ó người, cả bụng đầy mấy câu khó nghe còn chưa kịp nói để hoạnh hộc Duẩn Thận Nhất thì người đã bỏ chạy.

Lâm Phong vừa tìm chìa khóa mở cửa, vừa ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Vương Ẩn cả giận đập cửa, đặt mông ngồi xuống, cúi kinh nói: “Đừng có cười, hay lắm ấy mà cười!”

Lâm Phong cũng không bận tâm đến gã, tự pha một bình trà Phổ Nhĩ, lá trà thơm ngát đầy lùlù cảm giác say trong y, mới từ tốn hỏi ngược lại: “Ông không thấy buồn cười hả?”

Vương Ẩn cầm nín, tự mình rót một tách trà, mới giận dữ nói: “Mấy người chơi cờ các người, đầu đều bệnh hết rồi, phản ứng cũng chẳng giống người bình thường.”

Lâm Phong lại buồn cười đứt ruột, cười tới mức không cần thận sắc cả trà, ho khò khè: “Không phải bệnh, khụ khụ... là lý trí, khụ khụ... hiểu không?”

“Lý trí với điên khùng chỉ cách nhau một sợi chỉ thôi, thiên tài với ngu ngốc cũng cách nhau một sợi chỉ thôi đấy.” – Vương Ẩn đánh mắt xem thường.

Lâm Phong cười cười lắc đầu, “Nói vậy, những người nhạy cảm đều dễ bị điên mất rồi, tôi với Duẩn Thận Nhất là những người lý trí, đại khái cũng do tiếp xúc lâu dài với cờ vậy. Cờ vậy là một thể loại dễ học mà khó tinh thông, trừ phần nhỏ là thiên bẩm và cố gắng ra, còn cần một điều nữa là lý trí, không bị mê hoặc trước khôn cục trước mắt, mới từ cục diện hỗn loạn tìm ra được con đường duy nhất dẫn tới chiến thắng.”

Vương Ẩn tiếp tục đánh mắt xem thường, tức giận nói: “Giờ thì tôi biết sao ông có thể lạng lẹ yêu người ta mấy năm rồi giờ có chết cũng không đến gần đối phương rồi. Loại lý trí của ông ấy, căn bản nó là giai đoạn đầu của bệnh tâm thần đấy, may mà Duẩn Thận Nhất đã đáp lại ông, bằng không sớm muộn gì cũng phát triển thành chứng tự kỷ.”

Lâm Phong bật cười, cúi đầu uống trà.

“Tôi nói hai người đều là người lý trí vậy, kia vì sao Duẩn Thận Nhất có thể thần nhiên nhận ông, còn ông lại nghĩ biện pháp tránh hẳn?”

“Bởi hẳn nghĩ quá ít, còn tôi nghĩ quá nhiều.” – Lâm Phong thở dài.

“Là sao?” – Lâm Phong nghe mà không hiểu.

“Thứ gắn kết tôi với Duẩn Thận Nhất là cờ vậy, đối với Duẩn Thận Nhất mà nói, hẳn đã dành được Quán quân Cờ vậy Thế giới, có được vô số người hâm mộ, hơn nữa còn có danh nghĩa trên rất nhiều các câu lạc bộ Cờ vậy, hẳn đã đứng trên đỉnh của giới Cờ vậy thế giới rồi, cho dù sau này bị phát hiện mối quan hệ với tôi rồi bị bắt rời khỏi kì đàn, với hẳn mà nói cũng không phải tổn thất, ngược lại còn có thể trở thành trở thành sự tồn tại vụt sáng ngắn ngủi mà không ai có thể vượt qua. Cho nên Duẩn Thận Nhất có thể không kiêng dè chấp nhận tôi.”

“Hắn không sợ sẽ không thể chơi cờ vây nữa sao?” – Vương Ấn hiếu kỳ hỏi, cũng từ chính Lâm Phong mà hắn biết một số người có thể chấp nhất cờ vây đến mức nào.

“Hiện tại Cờ vây online đã phát triển mạnh mẽ như vậy, còn sợ không tìm được chỗ chơi cờ sao?” – Lâm Phong cười nhạo Vương Ấn chẳng biết gì về cờ vây, internet là một nơi kì diệu, ai biết được sau tài khoản ảo thật sự là ai, trên mạng, chỉ cần có thực lực sao còn sợ không tìm thấy cao thủ chơi cờ sao.

“Được rồi, vậy còn ông, ông sợ cái gì?” – Vương Ấn sờ mũi, không thèm nhắc đến vấn đề không phải chuyên môn của mình nữa.

Lâm Phong rũ mắt, thật lâu sau mới bình tĩnh nói: “Tôi cũng không thể xác định, liệu khi Duẩn Thận Nhất rời khỏi vũ đài cờ vây rồi, tôi có còn thương hắn không.”

Đây mới thực sự là nguyên nhân Lâm Phong trốn tránh Duẩn Thận Nhất. Lâm Phong yêu Duẩn Thận Nhất, bởi trên người ấy, y có thể thấy được tất cả những gì mình đã đánh mất. Lâm Phong yêu cờ của Duẩn Thận Nhất, hay là con người Duẩn Thận Nhất, thật sự rất khó phân rạch rời. Cho nên y sợ, sợ khi Duẩn Thận Nhất mất cờ rồi, Duẩn Thận Nhất ấy không còn là Duẩn Thận Nhất y yêu nữa. Nếu mọi chuyện thực sự xảy đến, vậy khác nào chính tay Lâm Phong hủy hoại kiếp sống của Duẩn Thận Nhất, y không thể mạo hiểm như vậy.

Vương Ấn nghe xong thì hiểu, sau đó lại cười nhạt với nỗi băn khoăn của Lâm Phong, nói: “Đây là lý trí của ông đấy à? Nên mới nói, người lý trí quá rất không tốt, ông yêu là con người Duẩn Thận Nhất hay cờ của Duẩn Thận Nhất, điều ấy thật sự quan trọng sao? Dù là con người hay cờ, người Lâm Phong yêu cũng chính là Duẩn Thận Nhất, người cũng là hắn, cờ cũng là hắn, không đúng sao, ôi, sao tôi lại đi nói giúp hắn chứ, thôi quên đi, ông yêu thế nào thì thế ấy, kệ ông.”

Vỗ vỗ mắt, Vương Ấn nhắc chân chạy lấy người, đi tới cửa, quay đầu ném một câu: “Theo tôi thấy, ông toàn lo sợ không đâu.”

Lo sợ không đâu ư? Có lẽ vậy thật.

Lâm Phong cầm tách trà, nhìn ra ngoài cửa sổ, lâu thật lâu.

Tháo gỡ mối lo sợ không đâu của Lâm Phong, Vương Ấn hẳn không có biện pháp, cho nên hắn chỉ có thể phủi mắt bỏ đi. Để vấn đề lại cho Lâm Phong tự giải quyết, mà Lâm Phong hiển nhiên là loại người toàn để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, nếu có thể giải quyết y đã sớm làm rồi, còn cần gì đến mức phải nhập viện truyền nước.

Nhưng có câu tục ngữ thế này, tháo chuông phải cần người buộc chuông, Vương Ấn và Lâm Phong đều không thể tháo được, vậy cần người khơi ra là Duẩn Thận Nhất tới giải quyết...

“Dọn đồ, chuyển nhà.”

Ngày hôm sau, khi Duẩn Thận Nhất đến, câu đầu tiên đã làm Lâm Phong chấn động.

“Anh, anh đã đáp ứng không gặp nhau một thời gian, để cả hai suy nghĩ thật kỹ mà...”

Duẩn Thận Nhất như cười như không nhìn Lâm Phong, nói: “Tôi đổi ý.”

“Vì sao?”

“Thứ nhất, tôi phát hiện ra anh không nghe lời tôi, không tự chăm sóc lấy mình, mới không gặp mấy hôm mà trông đã gầy thế kia rồi. Thứ hai, cái tên Vương Ấn kia làm tôi không yên tâm, mối quan hệ giữa anh với hắn quá thân mật, hơn nữa, ai mà biết được liệu có còn Trương Ấn, Lý Ấn nào nữa không. Thứ ba, tôi nhớ anh.”

Nghe ba lý do có bao nhiêu hùng hồn, làm Lâm Phong ngượng chín cả mặt, nhin không được lăm lăm: “Làm gì có Trương Ấn, Lý Ấn nào chứ, mà Vương Ấn có vợ rồi, anh còn ghen cái gì chứ?”

“Lắm lắm gì đấy hử? Quần áo tôi dọn xong hết rồi, còn thứ gì muốn mang theo không?” – động tác trong tay Duẩn Thận Nhất quá nhanh, Lâm Phong mới ngẩn ra một lúc, hắn đã đóng gói xong toàn bộ tủ quần áo của Lâm Phong, coi biểu tình của Duẩn Thận Nhất thì chín phần là nếu Lâm Phong không đáp ứng hắn, hắn sẽ bá vương ngạch thượng cung[1] luôn.

“A? Từ từ đã, giữa chúng ta... còn vấn đề chưa được giải quyết, anh không thể...” – Lâm Phong nổi nóng, dè dặt hành lý không cho Duẩn Thận Nhất lấy đi.

Duẩn Thận Nhất im lặng nhìn Lâm Phong, rồi ngồi phịch xuống giường, lấy thuốc lá ra, châm lửa hút, phun ra một vòng khói, chậm rãi nói: “Được rồi, Lâm Phong, cả anh và tôi đều đã trưởng thành rồi, đều hiểu rõ mình phải làm gì, không cần phải như một thằng choai choai chơi trò truy truy đuổi đuổi hư thực ấy, tôi có cảm giác với anh, anh cũng yêu tôi, đây là sự thật, nếu có vấn đề gì thì nói ngay tại đây, chúng ta cùng nhau giải quyết, được chứ?”

Trông Duẩn Thận Nhất như đã tính toán kỹ lắm, Lâm Phong thật sự ngẩn người, y chưa từng thấy hắn dứt khoát như vậy.

“Tôi, tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý sống chung...” – Lâm Phong lắp bắp

“Sớm muộn gì cũng sống, vậy không cần chuẩn bị, quen dần là được rồi.” – Duẩn Thận Nhất mỉm cười bác bỏ.

“Nhưng thực sự tôi không biết... tôi có thực sự yêu anh không...” – cuối cùng Lâm Phong cũng nói ra được lời này.

Nụ cười biến mất trên mặt Duẩn Thận Nhất, hắn cau mày, rít mạnh điếu thuốc một hơi, sau đó nói: “Anh đã nói yêu tôi, chẳng lẽ là nói mơ ư?”

“Ý của tôi là, tôi không biết rốt cuộc người tôi yêu là anh, hay là cò của anh.” – Lâm Phong chột dạ cúi đầu.

“Còn gì nữa không?” – giọng Duẩn Thận Nhất vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh tới mức dị thường.

“Hả?”

“Tôi hỏi anh, còn vấn đề nào nữa không?”

“Không, có thể thôi.” – nghe ra sự khác thường trong giọng Duẩn Thận Nhất, cuối cùng Lâm Phong cũng không dám nói đến sự đánh giá từ những nhân tố bên ngoài nữa.

“Vậy thì tốt rồi, đi thôi.”

“Hả? Vấn đề là...”

“Căn bản là chả có vấn đề quái gì hết, anh yêu chính là con người tôi, vậy mới tốt nhất, còn nếu anh yêu cò của tôi, vậy tôi sẽ làm cho anh yêu tôi, cứ vậy nhé, đi thôi.”

“A...”

Cứ thế, mấy cái sự lo sợ không đâu của Lâm Phong bị Duẩn Thận Nhất mạnh mẽ dẹp hết, như bông tuyết rơi trúng đồng lửa, ngay cả hơi nước cũng bị bốc hơi chả còn lại gì, đến ngay cả người cũng bị Duẩn Thận Nhất đóng gói mang đi.

Thực tế thì Duẩn Thận Nhất tức giận không nhẹ, nếu trong suy nghĩ của Lâm Phong, hắn còn không quan trọng bằng cò của hắn, thật đúng là sự khiêu khích nghiêm trọng nhất đến tôn nghiêm một thằng đàn ông như hắn, cũng chính từ lúc ấy, hắn đột nhiên ý thức được, tình địch lớn nhất của hắn, không phải là Vương Ấn Trương Ấn hay Lý Ấn gì đó, mà chính là 361 quân cờ trắng đen.

Kết quả cuối cùng là Lâm Phong liệt giường một ngày, cái giá phải trả cho sự khiêu khích tôn nghiêm nam tính của Duẩn Thận Nhất. Nói cho cùng thì, Duẩn Thận Nhất là một người tự tin đến gần như kiêu ngạo, lấy hắn so với cò của hắn á, nực cười. Cho nên đụng tới loại người như Duẩn Thận Nhất, Lâm Phong có nhiều lý do tới đâu cũng phải cam chịu số phận.

Vài ngày sau, Vương Ấn phát hiện nhà Lâm Phong người không phòng trống thì gọi điện hỏi thăm, vừa nghe thấy phương pháp xử lý của Duẫn Thận Nhất thì cái gã vô lương tâm ấy cười phá lên, cũng phải bội phục Duẫn Thận Nhất.

“Tôi nói ông nha, ánh mắt quả nhiên không tồi, Duẫn Thận Nhất với ông, đúng là tuyệt phối, há há há...”

“Tuyệt phối cái rắm ấy, sao tôi lại không sớm nhận ra tên vô lại kia tinh lực quá dư thừa thế...” – Lâm Phong gần như không dậy nổi thất lưng nữa, hữu khí vô lực rên rỉ.

“Há há há... có vẻ như mấy ngày nay ông đã vô cùng “Tinh” phúc rồi nhỉ, cung hỉ cung hỉ, không quấy rầy ông tiếp tục nữa, yên tâm, phía trường học tôi sẽ giúp ông xin nghỉ mấy ngày... nếu không được, thì để chồng ông đến dạy thay vài ngày là được, ha ha ha...”

“Đồ khốn...”

Chiếc di động đã dùng được mấy đời, ngay khi tiếng mắng vang lên, đã rơi xuống đất hy sinh một cách đầy anh dũng.

Sau đó, quả thật Duẫn Thận Nhất đã đến dạy thay mấy ngày, làm vị lão nhân trong phòng giáo vụ sung sướng tới mức đi đường cũng nâng nâng. Cũng không biết Duẫn Thận Nhất đã hoa ngôn xảo ngữ gì đó mà chẳng những lương của Lâm Phong được tăng gấp đôi, kể cả mấy tháng bị cắt cũng được bổ sung trở lại.

Thế nên mấy ngày xin nghỉ của Lâm Phong nghiễm nhiên trở thành lương nghỉ phép, đương nhiên, đây là ý nghỉ của Lâm Phong. Còn về Duẫn Thận Nhất, hắn dùng tốc độ nhanh nhất để tự cho mình một kỳ nghỉ, sau đó hợp lý biến nó thành chuyến du lịch trăng mật.

Cuộc sống từ ấy về sau có thêm một người nữa, cảm giác ấy... thật yêu, yêu lắm.

— Hoàn —

10. Chương 10

CHƯƠNG 10 PN1

Một ngày của Lâm Phong và Duẫn Thận Nhất.

Buổi sáng

“Tinh rồi à, tối qua ngủ ngon không?”

Khi Lâm Phong còn đang ngái ngủ, Duẫn Thận Nhất đã phi thường làm tròn trách nhiệm cho người yêu một nụ hôn sớm an đầy nồng nhiệt. Bị hôn đến văng cả đầu, mãi sau Lâm Phong mới phản ứng lại, bắt đầu chỉ vào đôi mắt ú mèo của mình: “Anh xem tôi ngủ có ngon không?”

Đồ vô lại, dù hôm qua là ngày nghỉ cũng không cần dậy rửa mặt cả đêm vậy chứ?

Khóe môi Duẫn Thận Nhất cong lên, từ phía sau lôi ra một chiếc khay, cười nói: “Biết cưng vất vả, nhìn nè, đây là anh dạy sớm đặc biệt đến siêu thị chọn cho cưng quả trứng hai lòng, chiên cho cưng món trứng tình yêu đấy, còn có sữa nữa, sữa mới tinh vắt từ bò sữa đấy.”

“Vắt từ bò? Anh tận mắt thấy hả?” – lực chú ý của Lâm Phong bị chuyển sang khay thức ăn, nhắc cốc sữa húp một ngụm, “Y như vị sữa bình thường.”

“Anh đoán mà, nào, ăn trứng đi, bổ lắm đấy.” – Duẫn Thận Nhất cười meo meo.

“... đây không phải trứng hai lòng, rõ ràng có mỗi một lòng đỏ.”

“Ai bảo, cưng xem đây không phải còn một lòng đỏ nữa nè.”

“Anh đập hai quả trứng thì có...”

“Ế...”

“Ế gì mà ế? Lúc anh chơi cờ cũng chơi xấu thế hả?” – Lâm Phong giận, ở chung rồi mới biết tên vô lại này thường xuyên chỉ hươu bảo là ngựa, lấy lông trâu bảo râu rồng, còn tự cho là hài hước.

Quả nhiên, người không thể tiếp xúc gần gũi, mất hết cả phần mỹ cảm che đậy trước kia, còn khuyết điểm thì được khuếch đại hết cỡ.

“Ngẫu nhiên ngẫu nhiên thôi...” – Duẩn Thận Nhất nói giảm nói tránh.

“Gì mà kêu là ngẫu nhiên, đừng có chối, sớm biết anh là người thế này, trước kia tôi đã không ở chung... ô ô...”

Lại một nụ hôn đầy tình buổi sớm, đem tất cả lời của Lâm Phong nhét lại vào bụng. Giờ mới muốn đổi ý đã muộn rồi, đã lên thuyền của cướp còn chạy được sao. Duẩn Thận Nhất cười đến là vô lại, giờ phút này chân mày hấn nhếch lên đầy thỏa mãn, so với thắng một trận đấu gay cấn, giờ hấn còn thấy khoái chí hơn.

“Phong, vẫn còn sớm, chúng mình làm nữa đi...” – sắc dục nhanh chóng dâng lên, Duẩn Thận Nhất ôm chặt Lâm Phong, hai tay không quy củ lần theo cổ áo Lâm Phong.

“Đừng có mơ!”

Lâm Phong một cước đá tên vô lại không biết tiết chế xuống giường, đứng vọt dậy chạy vào toilet, thuận tay khóa trái cửa lại.

Buổi chiều.

Mở máy tính, theo thói quen đăng nhập vào Kì Thánh, từ sau khi khóa tài khoản Sky lại, Lâm Phong đã đăng ký một tài khoản mới, không có việc gì thì lướt quanh diễn đàn, chẳng qua rất ít khi tìm người đấu cờ, đại đa số là xem người ta đấu, sau khi ván cờ kết thúc, thừa dịp lúc mọi người thảo luận mới chen vào một hai câu kiến giải của mình, không dám nhiều lời vì sợ người khác nhận ra.

Trước thì như người thầy của Cờ vây online, giờ thì y như kẻ trộm, không chỉ lén lút mà còn phải đề phòng, tuy không ai biết người đứng sau tài khoản ảo là ai, nhưng cờ thì không nói dối, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ lòi ngay.

Không quá nửa tiếng, Duẩn Thận Nhất đã giật máy tính ra.

“Cờ của mấy tay mới này thì có gì mà hay, nào, anh với cưng hạ một ván, mấy ngày nay anh bận cho trận đấu, cưng lại không hạ cờ trên mạng, ghen lắm rồi đúng không?”

Lâm Phong giận trừng mắt với hấn, căm giận nói: “Còn không phải đều do anh hại, nếu không trốn anh, tôi cần gì phải khóa tài khoản, giờ thì lên mạng cũng sợ bị người ta nhận ra.”

Duẩn Thận Nhất nhún vai: “Cũng không phải anh ép cưng trốn, cưng có biết lúc đó anh phải vất vả lắm mới tìm được cưng không hả, ai, đừng buồn đừng buồn, còn có anh ở đây chơi cờ với cưng đấy thôi, cưng còn để ý tới mấy thằng nhóc ấy nhận ra nữa hả?”

“Ai nói muốn hạ cờ với anh?”

Thua nhiều thắng ít, chơi nhiều cũng tức. – Lâm Phong càng nghĩ càng không cam lòng, mắt nhìn Duẩn Thận Nhất cũng hung dữ hơn.

“Thật sự không hạ?”

“Không hạ!”

“Ai, được rồi, dù sao cũng nhàn rồi, anh lên mạng tìm người chơi.”

Ba! – Lâm Phong trực tiếp rút phích điện.

“Sao lại đen ngòm thế này?” – Duẩn Thận Nhất ra vẻ không biết chỉ vào màn hình.

“Mất điện.” – Lâm Phong tức giận, đến trước bàn cờ ngồi xuống.

Duẩn Thận Nhất cố gắng nhin cười đi theo, nhìn thấy hai má người yêu xị ra, hấn bắt đầu nghĩ phải thả cho y thắng thế nào để thần không biết quỷ không hay đây.

Gì chứ? Đạo đức nghề nghiệp á? Xùy, hấn mang lại niềm vui cho người yêu thì liên quan gì đến đạo đức nghề nghiệp. Hơn nữa, kì lực của Lâm Phong cũng không thấp hơn hấn, ánh mắt lại rất độc, nếu chỉ vô ý một chút, lợn lành chữa thành lợn què, vậy chẳng phải sôi hồng bông không cả sao, cho nên thả cửa cũng là một kỹ năng sống, để người yêu vui, lại có thể nhân tiện rèn kỹ thuật, toàn vẹn đôi đường, sao lại không làm.

Buổi tối.

“Ôi, trời đã tối rồi.”

Duẩn Thận Nhất vừa hạ một quân cờ vừa nói.

“Ừ.”

Không biết Lâm Phong có nghe rõ không, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bàn cờ, động cũng không động.

“Hôm nay đến phiên cưng nấu cơm tối.”

“Ừ.”

Mười phút sau.

“Phong, cưng không đói bụng hả?”

“Ừ.”

Ba mươi phút sau.

“Anh thua.”

Duẩn Thận Nhất đầu hàng, đồng thời duỗi thắt lưng mỗi nhừ. Chơi suốt từ trưa đến giờ, nếu không đói bụng, thật muốn đấu tiếp.

“Ván nữa đi.”

Lâm Phong thu quân cờ, dọn bàn cờ, mắt vẫn như trước dừng trên bàn cờ, nhìn cũng không thèm nhìn Duẩn Thận Nhất lấy một cái.

Rốt cuộc Duẩn Thận Nhất nhin không được, nâng mặt Lâm Phong lên, tức giận nói: “Mấy quân cờ trụi lủi ấy đẹp hơn anh hả?”

Lâm Phong trầm ngâm một lúc, thành thật nói: “Hai màu trắng đen là màu sạch nhất, xem mãi cũng không chán.”

Nhất thời Duẩn Thận Nhất chán nản: “Vậy ý là cưng đã chán nhìn mặt anh rồi hả?”

“Nói thật, tôi cũng không nhìn kỹ mặt anh, dù sao vừa thấy cờ của anh, chỉ biết đó là anh, nhìn cờ của anh còn thấy được hỉ nộ ái ố, so với mặt anh thì thật hơn.”

Câu trả lời của Lâm Phong hết như một cú đá kích nghiêm trọng nhất với hấn.

“Rốt cuộc cưng yêu anh, hay yêu cờ của anh.” – lại câu cũ rích nhai đi nhai lại, tràn đầy vị dấm chua.

Lâm Phong lại bắt đầu trầm ngâm, lâu sau mới nói: “Không biết nữa, tôi cần phải suy nghĩ thêm...”

Duẩn Thận Nhất tức điên rồi, ôm chầm lấy Lâm Phong lôi vào phòng ngủ, vừa đi vừa nói: “Được, chúng ta lên giường từ từ suy nghĩ, không phải nôn nóng, đêm còn dài, cưng có rất nhiều thời gian để nghĩ.”

“Á?” – Lâm Phong luống cuống, vừa giãy dụa vừa nói: “Tôi muốn đi nấu cơm tối.”

“Không sao, anh không đói.”

“Nhưng mà tôi đói.”

“Anh sẽ mớm no cưng.”

“.....”

Xem ra, những ngày chung sống về sau của Lâm Phong và Duẩn Thận Nhất quả thật “Tính” phúc vô cùng nha.

1. “Tính” phúc – Nguyên văn: “ ” , : tình : hạnh phúc – có thể hiểu là: Hạnh phúc khi làm XXX ~ ~ :”>

— Toàn văn hoàn —

Kết!

Cuối cùng thì mình cũng đặt được chữ Hoàn tròn trĩnh cho Kì Định Kim Sinh, cho mỗi nhân duyên đầy lạ lùng của hai anh: Lâm Phong và Duẩn Thận Nhất.

Mười năm ngắn chẳng ngắn mà dài thì không dài, định mệnh để con người ta có thể gặp được nhau, và nhân duyên để người ta đến được với nhau. Hai con người khởi điểm trên cùng một con đường dài, mỗi người rẽ một ngã để rồi lại tụ lại sau hơn mười năm, từ đó họ sánh bước bên nhau trên đoạn đường còn lại.

Như câu cuối của tác phẩm, cuộc sống của hai anh vẫn tiếp diễn, vẫn đầy những khoảng thời gian xa nhau, đầy những đêm kích tình, đầy những ngày ngọt ngào và không được bình lặng cho lắm và cả những ván cờ không bao giờ phân được thắng thua.

Mình có thể hình dung ra, ông Thận Nhất thì ngày ngày đi thi đấu, tối tối về mần “vợ”, thi thoảng thì lên trường dạy bù cho ai kia vì bị anh chà đạp mà đang say giấc trên giường. Còn anh Lâm Phong, thanh thoi như gió, nhàn hạ như vân, dạy học, chơi cờ, tình sự và giờ thì ảnh chẳng còn phải lo ngày lo đêm chuyện tháng này có tiền trả cho chủ trọ hay cuộc sống uống nước thay cơm nữa rồi, hà!

Vẫn cứ tiếp diễn, cuộc sống, cờ hay con người. Những mối quan hệ chặt chẽ và lạ lùng. Anh bạn vô lại Vương Ấn sẽ còn sẽ còn những lần chơi khăm cuộc sống của hai anh lắm, mình tin điều ấy :”> vị lão nhân ở phòng giáo vụ chắc chẳng còn trừ lương Lâm Phong nữa nhỉ, chồng anh bảo kê anh còn sợ ai. Thầy Sở có thêm một thằng đệ tử không thuần, vàng, chồng của đệ tử cưng của thầy, thầy tiếc hay thầy vui, thầy Sở ơi.

Cuộc sống có thêm một người, vui chứ!

Cuối cùng, cảm ơn các bạn đã đọc và dành tình cảm cho Kì Định Kim Sinh, cũng như đã dành tình cảm cho hai anh Lâm Phong và Thận Nhất!

Thân,

MissTony.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ki-dinh-kim-sinh>